

АМАНДА КУИК
РОМАНТИЧНА АФЕРА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Полунощ, Лондон

Шарлот внезапно се събуди в ранните часове на утрото, много преди изгрев слънце, но не разбра какво бе прекъснало съня ѝ. Може би подсъзнателно бе доловила изскърцване на някое дървено стъпало от широкото стълбище или приглушен мъжки глас. Каквато и да беше причината, младата жена изведнъж отвори широко очи и скочи рязко от леглото си. Беше обхваната от неясно, непреодолимо остро безпокойство. През тялото ѝ мина студена тръпка.

Тази нощ икономката я нямаше, беше свободната ѝ вечер. Уинтърборн, вторият ѝ баща, никога не се прибираше преди зазоряване, особено в последно време. Двете със сестра ѝ Ариел трябваше да са сами в цялата къща.

Но въпреки това някой току-що бе изкачил стълбите и сега вървеше по коридора.

Шарлот с рязко движение отметна завивките и треперейки от страх, стъпи на студения под. Нямаше и най-малка представа, какво трябва да предприеме.

В този момент се чу още едно изскърцване, което ѝ се стори като истинско стенание.

Шарлот с предпазливи стъпки се приближи до вратата и я откряна съвсем леко, само колкото да погледне в полутъмния коридор, и видя две фигури, облечени в широки дълги палта, застанали пред стаята на Ариел.

Един от мъжете държеше в ръката си запалена свещ. Слабата светлина все пак бе достатъчна, за да разкрие неясните, зловещи черти на лицето на Уинтърборн.

— Съветвам те да свършиш тази работа колкото може по-бързо — изръмжа Уинтърборн. — И след това да си вървиш. След малко ще се зазори, а не трябва да оставаш дълго тук.

— Но аз искам да се наслажда както трябва на това рядко удоволствие. Не всеки ден човек има възможност да се позабавлява с

истинска девственица, и то с аристократично потекло. Каза, че е на четиринайсет години, нали така? Прекрасна възраст Имам намерение да се насладя на всеки миг с нея, Уинтърборн.

Шарлот едва се удържа да не изкрещи от ярост и страх. Гласът на този човек наподобяваше плътните кадифени звуци, извлечени от някой скъп музикален инструмент, глас, който внушаваше сила и мощ дори когато бе принизен до шепот Това бе глас, който би могъл да укроти диво животно или да пее химни, но въпреки това бе най-ужасяващият звук, който бе чувала някога.

— Да не сте, луд? — изсъска Уинтърборн. — Трябва бързо да приключите.

— Да не би да сте забравили, Уинтърборн, че ми дължите доста голяма сума пари. Със сигурност не очаквате да уредите дълга си, като ми дадете на разположение само няколко минути със скъпата малка девственица. Искам най-малко час.

— Невъзможно! — възкликна приглушено Уинтърборн. — Стаята на по-голямата сестра е в края на коридора. Тя е истинска кучка. Абсолютно неуправляема е. Ако я събудиш, не се знае какво може да направи.

— Това си е ваш проблем, не мой. Уинтърборн, вие сте главата на това семейство, нали? Оставям на вас да се оправяте с по-голямата.

— Какво, по дяволите, очаквате да направя, ако тя се събуди?

— Заклучете я в стаята ѝ. Завържете ѝ очите. Напъхайте парцал в устата ѝ. Пребийте я до смърт. Не ме интересува как ще уредите този въпрос, само се погрижете тя да не се бърка и да не пречи на удоволствието ми.

Шарлот тихо затвори вратата на спалнята си, обърна се и с безумен поглед започна да оглежда стаята. Пое си дълбоко дъх, извика на помощ цялото хладнокръвие, на което бе способна, и се впусна към раклата до прозореца.

С известно усилие треперещите ѝ пръсти успяха да отворят ключалката, Шарлот вдигна капака на раклата и захвърли настрани двете одеяла, които бяха поставени най-отгоре. Кутията с пистолета на баща ѝ стоеше на дъното на раклата.

Шарлот грабна трескаво кутията, отвори я и извади тежкото оръжие. Пистолетът не беше зареден и нищо не можеше да се направи,

тъй като младата жена не притежаваше куршуми, но дори и да имаше, не разполагаше с време.

Отново се приближи до вратата, отвори я рязко и излезе в коридора. Инстинктивно усещаше, че непознатият, който се готвеше да изнасили Ариел, бе по-опасният от двамата. Разбираше, че той щеше да действа още по-брутално и жестоко, ако усетеше някакво безпокойство или несигурност в нея, какво оставаше, ако разбереше за ледения страх, който сковаваше тялото ѝ!

— Спрете веднага или ще стрелям! — каза тя с тих, но нетърпящ възражение тон.

Уинтърборн — изумен — отстъпи крачка назад. На светлината от пламъка на свещта се виждаше широко отворената му от смайване уста.

— Дявол да го вземе! Шарлот!

Другият мъж се обърна преднамерено бавно, при което полите на палтото му леко прошумоляха. Лицето му оставаше изцяло в сянка, защото не бе свалил шапката си с широка периферия и бе вдигнал яката на палтото си.

— А-ха — промърмори той. — Предполагам, че това е по-голямата сестра.

Шарлот осъзна, че стои точно сред потока лунна светлина, която се процеждаше през прозореца и отворената врата на стаята ѝ. Непознатият съвсем спокойно можеше да разглежда тялото ѝ, което се очертаваше под полупрозрачната бяла ленена нощница.

Шарлот отчаяно пожела пистолетът в ръката ѝ наистина да бе зареден. Никога в живота си не бе мразила някого толкова много, както този непознат. И никога не бе била толкова изплашена. В този момент страхът ѝ заплашваше да вземе връх над здравия ѝ разум. Инстинктивно чувстваше, че човекът пред нея не бе просто един непознат, а чудовище.

Доверявайки се на инстинкта си, Шарлот не каза нищо. Тя стисна още по-здраво пистолета с двете си ръце и го вдигна преднамерено бавно, като се прицелваше в непознатия, сякаш оръжието наистина бе заредено, и издърпа ударника за стрелба. Ужасяващият звук отекна високо в тишината на пустия коридор.

— Проклятие, момиче, полудя ли? — Уинтърборн се втурна напред, но в миг се закова на място. — Махни този пистолет!

— Махайте се! — Въпреки че се страхуваше, Шарлот не позволи на оръжието да потрепери в ръката ѝ. Бе насочила цялото си внимание върху чудовището, облечено в черно палто. — Махайте се и двамата. Веднага!

— Наистина си мисля, че тя няма да се поколебае да натисне спусъка, Уинтърборн. — Мелодичният глас на непознатия излъчваше сладост и отрова едновременно, в същото време внушаваше и ужасяващото чувство, че той истински се забавлява от ситуацията.

— Няма да посмее — отвърна Уинтърборн, но въпреки това отстъпи крачка назад. — Шарлот, изслушай ме. Не си толкова глупава да си мислиш, че можеш просто ей така, най-хладнокръвно да застреляш един човек. Ще те обесят за такова престъпление.

— Така да бъде! — Шарлот повдигна още малко оръжието си.

— Елате, Уинтърборн — обади се тихо непознатият — Хайде да си вървим. Малката наистина има намерение да изстреля някой куршум в един от нас и съм склонен да си мисля, че жертвата ѝ ще бъде именно аз. Някоя девственица не заслужава толкова главоболия.

— Ами разписките ми? — попита Уинтърборн с треперещ глас. — Обеща да ми ги дадеш, ако ти позволя да имаш по-малкото момиче.

— Както изглежда обаче, ще трябва да намериш друг начин да си изплатиш дълга.

— Но аз нямам никакви източници, сър! — Уинтърборн бе отчаян. — Нямам какво да продам, за да покрия задълженията си към вас. Бижутата на жена ми са продадени. Останали са само някои от сребърните сервиси. Освен това не притежавам тази къща, само съм наемател тук.

— Сигурен съм, че ще измислите как да ми се издължите. — Непознатият бавно се отправи към стълбището, като изобщо не обръщаше внимание на Шарлот. — Но каквото и да измислите, направете така, че да не ми се налага да заставам очи в очи с един истински ангел на отмъщението, за да си получа моето.

Шарлот продължаваше да държи пистолета насочен към непознатия, докато той слизаше бавно по стълбите. Като се държеше настрана от Уинтърборн и от запалената свещ, той успяваше да остане в сянка през цялото време. Шарлот се приближи до парапета и не го изпускаше от поглед, когато той отвори входната врата. За неин ужас той се спря и вдигна поглед към нея.

— Вярвате ли в съдбата, мис Аркъндейл? — Гласът му наподобяваше ароматен, сладък мед.

— Такива въпроси изобщо не ме интересуват.

— Жалко. Наистина би трябвало да обърнете по-голямо внимание на този въпрос. Току-що показахте, че сте от онези редки личности, които успяват да ръководят съдбата си.

— Напуснете тази къща!

— Сбогом, мис Аркъндейл. Най-малкото, което бих могъл да кажа, е че беше много забавно. — С няколко бързи крачки, при което полите на палтото му се развяха след него, непознатият изчезна в нощта.

Най-сетне Шарлот можеше спокойно да си поеме дъх. Тя се обърна рязко към Уинтърборн.

— Вие също, сър! Махайте се или ще натисна спусъка!

Грубото му лице се изкриви от ярост.

— Знаеш ли какво направи, глупава кучко? Дълга на този човек цяло състояние!

— Не ме интересува колко пари сте загубили. Този човек е изверг. Вие също, тъй като бяхте готов да пожертвате невинността на едно младо момиче само за да уредите дълговете си! Изчезвайте оттук!

— Не можеш да ме изхвърлиш от собствената ми къща!

— Точно това имам намерение да направя. Махайте се или ще натисна спусъка. Повярвайте ми, Уинтърборн, няма да се поколебая да го направя!

— Но аз съм ти втори баща, за бога!

— Вие сте жалък, презрян лъжец. Освен това сте и крадец. Откраднахте наследството, което баща ми остави за нас с Ариел, и го пропиляхте в игралните клубове. Мислите ли, че чувствам някаква привързаност към вас след това, което направихте? Ако наистина смятате така, вие сте луд.

Уинтърборн бе побеснял от гняв.

— Тези пари станаха мои, когато се ожених за майка ти.

— *НАПУСНЕТЕ ТАЗИ КЪЩА!*

— Шарлот, почакай, ти не разбираш. С този човек шега не бива. Искаше да си платя дълга още тази нощ. Ако не го сторя, той ще направи нещо ужасно. Шарлот, ти просто не знаеш на какво е способен!

— Махай се!

Уинтърборн отвори уста да каже нещо, но след това се отказа. Впери безпомощно поглед в пистолета и с болезнен стон се отправи с бързи крачки към стълбището. Стискайки силно перилото за подкрепа, той слезе по стълбите, прекоси коридора и излезе от къщата.

Шарлот стоеше съвсем неподвижна в сенките в горния край на стълбището, докато Уинтърборн хлопна вратата след себе си. След това си пое няколко пъти дълбоко дъх и бавно свали пистолета. За миг ѝ се стори, че светът се завърта шеметно около нея. От улицата долиташе приглушеният тропот на отдалечаващи се файтони, но той ѝ изглеждаше далечен и нереален. Познатите очертания на стълбището придобиха нереална форма.

В края на коридора Ариел отвори вратата на стаята си.

— Шарлот? Чух някакви гласове. Добре ли си?

— Да. — Шарлот притисна празния пистолет до бедрото си, за да не го види сестра ѝ. Обърна се бавно към Ариел и успя да се усмихне едва-едва. — Да, добре съм, Ариел. Уинтърборн си дойде пиян, както винаги. Разменихме няколко остри думи. После той излезе. Тази вечер няма да се върне повече.

— Как бих искала сега мама да е тук — отвърна по-малкото момиче, а на лицето му бе изписана безкрайна тъга. — Ужасно ме е страх понякога в тази къща.

Шарлот почувства как очите ѝ се изпълват с парещи сълзи.

— Понякога и аз се страхувам, Ариел. Но скоро ще бъдем свободни. Всъщност още утре ще вземем дилижанса за Йоркшир.

Приближи се до сестра си и я прегърна, като се постара да скрие пистолета в диплите на нощницата.

— Приключи ли с продажбата на сребърните прибори и това, което беше останало от бижутата на мама? — попита Ариел.

— Да. Вчера продадох подноса за чай. Вече няма нищо друго.

През годината след смъртта на майка им, Уинтърборн бе продал най-хубавите и ценни бижута на рода Аркъндейл и по-голямата част от среброто, за да плаща все по-големите си дългове. Оказа се, че хазартът бе единствената му страст.

Но когато бе разбрала какво става, Шарлот тайно бе скрила няколко малки пръстена, брошки и един медальон. През последните няколко месеца също така тайно ги бе продала.

Уинтърборн почти през цялото време беше пиян и дори не осъзнаваше колко от семейните ценности липсват. В редките случаи, когато забележеше, че нещо бе изчезнало, Шарлот студено го уведомяваше, че самият той го е продал.

Ариел вдигна поглед.

— Мислиш ли, че Йоркшир ще ни хареса?

— Да, наистина. Там ще наемем някоя малка къща.

— Но как ще живеем? — Дори на тази крехка възраст, Ариел проявяваше учудващ усет към практичното. — Парите, които получи след продажбата на бижутата на мама, няма да ни стигнат за дълго.

В отговор Шарлот само я прегърна.

— Не се безпокой. Ще измисля начин почтено да си изкарваме прехраната.

Ариел се намръщи.

— Няма да се наложи да станеш гувернантка, нали? Положението на тези дами е ужасно. Заплатата е много ниска, а и отношението към тях често е много лошо. По всяка вероятност няма да мога да остана с теб, ако отидеш да работиш в някоя чужда къща.

— Можеш да бъдеш сигурна, че ще намеря друг начин да се издържаме — обеща ѝ Шарлот.

Всеизвестно бе, че съдбата на гувернантките не беше особено добра. В добавка към ниската заплата и унизителното отношение, съществуваше рискът да бъдат считани от мъжете в дома за лесна плячка.

Трябваше да има друг начин да се издържат, мислеше си Шарлот. Но на следващата сутрин всичко се промени.

Безжизненото тяло на лорд Уинтърборн бе намерено в Темза, носено от водата с лицето надолу, а гърлото му бе прерязано. Прие се, че е станал жертва на крадец, който го бе обрал и убил.

Вече нямаше причина двете сестри да бягат в Йоркшир, но необходимостта на намерят начин да се издържат оставаше.

Шарлот посрещна новината за смъртта на Уинтърборн с огромно облекчение, но знаеше, че никога не би могла да забрави мъжа с плътния зловец глас, чудовището, което бе срещнала така неочаквано в собствената си къща.

**Полунощ,
италианският бряг, две години по-късно.**

— Значи накрая реши да ме предадеш — заяви Морган Джъд, застанал на прага на старинното помещение, което служеше за лаборатория. — Жалко. Двамата с теб имаме много общи неща, Сейнт Айвс. Бихме могли да спечелим богатство и власт, които другите не са и сънували. Ти си предопределен за велика съдба, но пък не вярваш в съдбата, нали?

Бакстър Сейнт Айвс силно стисна дневника с изобличаващи записки, който току-що бе открил. Обърна се с лице към Морган. Джъд имаше страхотен успех сред жените, които смятаха, че той е надарен с външността на ангел, извършил грехопадение. Гъстата му черна коса падаше на небрежни къдрици по слепоочията и покрай ушите му, което му придаваше прилика с поетите романтици. Освен това имаше високо чело и студени, леденосини очи. Гласът му спокойно можеше да принадлежи на самия Луцифер. Това бе глас на мъж, който бе пял в хор в Оксфорд, рецитирал стихове, които бяха трогвали до сълзи слушателите му и омайвал дами от висшето общество. Това бе богат, плътен, предизвикателен глас, който загатваше за тайнствени неща и неизречени обещания. Това бе глас, внушаващ власт и страст, и Морган се възползваше в пълна степен от това си преимущество, както правеше с всичко и всеки, за да постигне собствените си цели.

Принадлежеше към аристократичен род със синя кръв, всъщност една от най-старите и благородни фамилии в Англия. Но елегантният му аристократичен вид изобщо не отговаряше на истинските обстоятелства на раждането му.

Морган Джъд бе незаконороден. Този факт бе едното от двете неща, които Бакстър би приел като обща черта между двамата. Другото бе любовта им към химията. И точно това бе причината за този среднощен спор.

— Съдбата е за поетите романтици и за романистите, — Бакстър нагласи по-удобно на носа си очилата със златни рамки. — Аз съм човек на науката. Изобщо не се интересувам от такива метафизически глупости. Но със сигурност знам, че е възможно човек да продаде душата си на дявола. Защо го направи, Морган?

— Приемам, че имаш предвид договора, който сключих с Наполеон. — Чувствената уста на Морган се изви леко в едва

доловима цинична усмивка.

Направи две крачки в изпълнената със сенки стая и спря. Полите на дългото му черно палто се залюляха, докосвайки върховете на блестящите му ботуши, което напомни на Бакстър за крилете на голяма хищна птица.

— Да — отвърна Бакстър. — Точно това имам предвид.

— В решението ми няма никаква тайна. Правя това, което трябва да се направи, за да изпълня собствената си съдба.

— Готов си да предадеш страната си само заради налудничавата идея за предопределената ти велика съдба?

— Нищо не дължа на Англия, нито пък ти. Тази страна се управлява от закони, съставени единствено от неписаните правила на етикета, които не допускат способните хора като теб и мен да заемат подобаващото им се място в естествения ред на нещата. — На слабата светлина на нощта очите на Морган проблеснаха зловец. Гласът му бе подрезгавял от горчивия гняв, който го изгаряше. — Все още не е твърде късно, Бакстър, да се присъединиш към мен в това начинание.

Бакстър насочи дневника към другия мъж.

— Искаш да ти помогна да създадеш онези химически смеси, така че Наполеон да може да ги използва като оръжия срещу хора от собствената ти страна? Ти наистина си луд!

— Не съм луд, а ти определено си глупак. — Докато изричаше тези думи, Морган извади пистолет изпод широкото си палто. — Освен това си и сляп въпреки очилата, които носиш постоянно, ако не можеш да видиш, че бъдещето — това е Наполеон.

Бакстър само поклати глава.

— Той се опитва да заграби твърде много власт. Това ще го унищожи.

— Той е човек, който разбира, че големите съдби се създават от хора, които имат желанието и способността да го направят. Което е по-важно, той е човек, който вярва в прогреса. Той е единственият владетел в цяла Европа, който истински разбира значението на науката и какви възможности предлага тя.

— Добре ми е известно, че той дава огромни суми на хора, които правят експерименти, подобни на твоите. — Бакстър не свалеше поглед от оръжието на Морган. — Но той ще използва това, което създаваш тук, в тази лаборатория, за да спечели войната. Ако успееш

да създадеш големи количества от онези смъртоносни пари, стотици англичани ще загинат от жестока смърт. Това нищо ли не означава за теб?

Морган се разсмя с тих, гърлен, зловещ смях.

— Съвсем нищо.

— Това означава, че пращаш по дяволите не само родината си, но и собствената си чест!

— Сейнт Айвс, ти наистина ме изненадваш. Кога ще научиш най-сетне, че честта е нещо, което могат да си позволят само онези, които са родени със сребърна лъжица в устата?

— Не съм съгласен с теб. — Като пхна дневника под мишница, Бакстър свали очилата си и започна да трие стъклата им с носната си кърпичка. — Честта е качество, което всеки човек може да придобие и да ѝ придаде смисъл. — Усмихна се леко. — Нещо като твоята теория за съдбата. Помисли повече върху това, което ти казах, и ще видиш, че съм прав.

Очите на Морган проблеснаха студено, в тях се четеше презрение и ледена ярост.

— Честта е за мъжете, които наследяват власт и богатство още от люлката просто защото майките им са имали достатъчно здрав разум да се омъжат, преди да разтворят краката си! Тя е за мъже като благородните ни бащи, които оставят в наследство титли и богатство на законородените си синове, а на незаконородените не оставят нищо. Честта не е за хора като нас.

— Знаеш ли кой е най-големият ти недостатък, Морган? — Бакстър внимателно си сложи очилата. — Някои неща те ядосват и разстройват прекалено много и ти с готовност се отдаваш на такива чувства. Силните страсти не са от полза за един химик.

— Върви по дяволите, Сейнт Айвс! — Морган стисна още по-силно пистолета. — Достатъчно слушах тъпите ти, скучни нравоучения. А ТВОЯТ най-голям недостатък е, че ти липсва смелост да изковеш собствената си съдба!

В отговор Бакстър само сви рамене.

— Ако наистина, както казваш, съдбата съществува, надявам се моята да е отчайваща скука до края на дните ми.

— Страхувам се, че този ден вече е дошъл. Може би няма да ми повярваш, но наистина съжалявам, че се налага да те убия. Ти си един

от малкото мъже в цяла Европа, които биха могли да оценят истинската стойност на моите постижения. Жалко, че няма да доживееш да видиш как се изпълнява МОЯТА съдба.

— Съдба, как не! Това са пълни глупости. Трябва да ти призная, че тази твоя страст към метафизичното и окултизма е друг твой недостатък, особено за един човек, който се е посветил на науката. Някога това за теб бе просто приятно прекарване на времето. Кога започна да вярваш на такива безсмислици?

— Ти си глупак. — Морган внимателно се прицели и се приготви да стреля.

Времето му изтичаше. Нямахше какво да губи. В пристъп на отчаяние Бакстър сграбчи тежкия свещник и заедно с горящата свещ го хвърли към най-близката работна маса. Тежкото желязо улучи една стъклена колба, като я разби на парчета. Бледозелената течност, с която бе пълна колбата, се разля по масата и достигна до горящата свещ. Последва страхотна експлозия.

— Не! — изкрещя Морган. — Върви в ада, Сейт Айвс!

Морган издърпа спусъка, но вниманието му бе насочено към бързо разпространяващия се пожар. Куршумът се заби в прозореца зад Бакстър. Едно от стъклата се счупи с трясък. Бакстър се втурна тичешком към вратата, като не изпускаше дневника от ръцете си.

— Как се осмеляваш да се намесваш и да пречиш на плановете ми? — Морган сграбчи една зелена стъклена бутилка, която се намираше наблизо, и се обърна рязко, за да препречи пътя на Бакстър — Проклет глупак! Не можеш да ме спреш!

— Пожарът се разраства бързо! Бягай, за бога!

Но Морган не обърна внимание на предупреждението. С изкривени от ярост черти, той запрати съдържанието на бутилката право към Бакстър. Доверявайки се на инстинкта си, Бакстър закри очите си с ръце и се обърна. Киселината заля рамото и гърба му. За един миг не почувства нищо друго, освен някаква странна студенина. Като че ли го бяха полели със студена вода. Но в следващия миг химикалите, вече проявили плата на лепената му риза, достигнаха до кожата му. През тялото му премина ужасна болка, неописуема агония, която заплашваше да отслаби вниманието му за непосредствената опасност. С огромно усилие на волята се опита да се концентрира само върху необходимостта да избяга.

Огънят бързо се разпространяваше в иззиданата с камъни стая. Помещението започна да се изпълва с гъст, задушлив дим, тъй като все повече колби експлодираха и тяхното съдържание подхранваше силата на пламъците. Морган с две крачки се озова до едно чекмедже, отвори го и извади втори пистолет. Извърна се към Бакстър и отново се прицели в него въпреки гъстия дим. Бакстър се чувстваше така, като че снемаша кожата му на тънки ивици. През лютивия дим и болката, която замъгляваше съзнанието му, успя да види, че пътят към вратата е отрязан от бушуващите пламъци. Не можеше и дума да става за бягство в тази посока. С усилие на волята успя да достигне тежката въздушна помпа, която се стовари върху крака на Морган.

— Проклятие! — Морган се олюля на една страна и падна на колене. Пистолетът издрънча някъде встрани.

Бакстър се затича към прозореца. Разкъсаната му риза плющеше и безмилостно биеше нараненото му тяло. Той сграбчи широкия каменен перваз и погледна надолу. Морските вълни се разбиваха с грохот в скалите, които образуваха основите на старинния замък.

В този момент прозвуча изстрел. Бакстър не се колеба повече и скочи в тъмните води. Последователни ужасяващи експлозии отекнаха в нощта. Успя да избегне острите скали, но при падането изпусна дневника на Морган Джъд. Вълните го погълнаха и унищожиха. Смъртоносните записки вече не съществуваха.

Когато след няколко минути изплува на повърхността, Бакстър осъзна, че и очилата му се бяха изгубили. Но не се нуждаеше от тях, за да разбере, че лабораторията в кулата на замъка се бе превърнала в истински огнен ад. Във въздуха се издигаше гъст черен дим.

Никой не би могъл да оцелее сред такива пламъци. Морган Джъд беше мъртъв. Бакстър не можеше да не се замисли над факта, че макар и неволно, бе допринесъл за смъртта на човека, който някога бе най-добрият му приятел.

Почти бе готов да повярва в теорията за предопределената съдба.

ГЛАВА 1

**Лондон,
три години по-късно**

— Не ми оставяте никаква друга възможност, освен да бъда груба, мистър Сейнт Айвс. За нещастие, истината е, че вие не отговаряте съвсем на изискванията ми за мой доверен човек. — Шарлот Аркъндейл постави здраво сключените си ръце върху махагоновото бюро и отново огледа Бакстър с критичен поглед. — Съжалявам, че ви загубих времето.

Събеседването не вървеше добре. Бакстър нагласи по-удобно на носа си очилата със златни рамки, като едва се сдържаше да не заскърца със зъби.

— Простете ми, мис Аркъндейл, но бях останал с впечатлението, че искате да наемете човек, който изглежда напълно безобиден и скучен.

— Точно така.

— Доколкото си спомням, точното ви описание на идеалния кандидат бе, цитирам: „човек, добродушен и мек като картофен пудинг“:

В зелените ѝ, смущаващо умни очи се появи объркване, но то трая само един миг.

— Не сте ме разбрали правилно, сър.

— Аз рядко правя грешки, мис Аркъндейл. Аз съм точен, методичен и праволинеен по свой собствен начин. Грешките се правят от хора, които са импулсивни или склонни към избухване. Уверявам ви, че не принадлежа към този тип.

— Не бих могла да не се съглася с вас за риска, който представляват избухливите натури — отвърна бързо тя. — Наистина, това е един от проблемите...

— Позволете ми да ви прочета точно какво бяхте написали в писмото си до наскоро оттеглилия се ваш бивш доверен човек.

— Няма нужда. Знам много добре какво съм писала на мистър Маркъл.

Бакстър не обърна внимание на думите ѝ. Бръкна във вътрешния джоб на леко износеното си палто и извади писмото. Беше чел проклетото писмо толкова пъти, че почти го бе научил наизуст, но преднамерено бавно и внимателно разгъна листа с красивия почерк на Шарлот и зачете:

Както вече ви е известно, мистър Маркъл, искам вашето място да бъде заето от друг доверен човек. Това трябва да бъде човек, който има обикновена, ненаатрапваща се външност. Искам човек, който може да върши работата си незабелязан и с когото ще мога да се виждам често, без да привличам вниманието или приказките на хората върху себе си.

В допълнение към обичайните задължения на един доверен човек, задължения, които вие изпълнявахте безупречно през последните пет години, трябва да ви помоля, сър, човекът, който препоръчате, да притежава и някои допълнителни качества.

Няма да ви занимавам с подробностите на положението, в което съм попаднала. Достатъчно е да кажа, че вследствие на някои събития, които се случиха съвсем скоро, имам нужда от решителен, енергичен и крайно предпазлив човек, в ръцете на когото мога да поверя моята безопасност. Накратко, този човек искам да бъде и мой телохранител.

Заплатата, разбира се, ще бъде висока. Затова, вместо да наемам двама мъже, реших, че ще бъде по-икономично да наема един човек, който ще изпълнява и двете длъжности...

— Да, да, спомням си много добре собствените си думи — прекъсна го раздражена Шарлот. — Но въпросът не е в това.

Все едно не я бе чул, Бакстър продължи:

Затова ви моля да ми изпратите човек, който отговаря на горепосочените условия и е със съвсем обикновена външност. Всъщност той трябва да изглежда безобиден и мек като картофен пудинг.

— Не разбирам защо трябва да повтаряте всичко, което съм написала, мистър Сейнт Айвс.

Бакстър не отговори, а продължи:

Човекът трябва да е изключително умен и съобразителен, тъй като ще изисквам от него да прави обичайните дискретни проучвания. Но като мой телохранител, той трябва също да може да стреля добре с револвер, в случай че събитията придобият неочакван неприятен обрат. И преди всичко друго, мистър Маркъл, както добре знаете, той трябва да е изключително дискретен.

— Достатъчно, мистър Сейнт Айвс! — Шарлот взе едно малко томче, подвързано с червена кожа, и го стовари силно на бюрото, за да привлече вниманието му.

Бакстър вдигна поглед от писмото.

— Смятам, че отговарям на повечето от вашите условия, мис Аркъндейл.

— Сигурна съм, че отговаряте на някои от тях. — Усмивката ѝ бе студена. — Мистър Маркъл никога не би ви препоръчал, ако не беше така. За нещастие, съществува едно много важно качество, което вие не притежавате.

Бакстър бавно сгъна писмото и го прибра отново във вътрешния си джоб.

— Време е да минете по същество, както казва Маркъл.

— Точно така. — В блестящите ѝ очи премина лека сянка, толкова мимолетна, че Бакстър не бе сигурен дали е забелязал нещо,

или само така му се е сторило. — Имам нужда от някой, който да заеме поста веднага.

— Тогава може би не трябва да сте толкова възискателна, мис Аркъндейл.

Шарлот почувства как страните ѝ пламват.

— Но въпросът е там, мистър Сейнт Айвс, че аз искам да наема човек, който отговаря абсолютно на всичките ми условия.

— Трябва отново да ви повторя, че аз наистина отговарям на тези условия, мис Аркъндейл. — Той замълча за момент. — Или почти на всичките. Аз съм умен, предпазлив и изключително дискретен. Признавам, че не обичам много револверите. Намирам ги за неточни и ненадеждни.

— А-ха! Ето още едно изискване, на което не отговаряте.

— Но аз съм химик, и то доста способен.

— Занимавате се с химия? — Тя се намръщи. — Каква полза от това?

— Човек никога не знае, мис Аркъндейл. От време на време откривам, че е доста полезно.

— Разбирам. Всичко това е много интересно. Но аз нямам никаква нужда от химик.

— Настояват довереният ви човек да не привлича вниманието. Да бъде съвсем обикновен и незабележим.

— Да, но...

— Позволете ми да ви кажа, че често ме описват точно по този начин. *Мек като картофен пудинг.*

Шарлот започваше да се ядосва. Скочи на крака и заобиколи бюрото.

— Трябва да призная, че ми е изключително трудно да повярвам в това, сър.

— Не мога да си представя защо. — Бакстър свали очилата си и започна нервно да крачи из кабинета. — Дори собствената ми леля казва, че съм способен да предизвикам смъртна скука у всеки, намиращ се в радиус от двайсет крачки от мен, и то за не по-малко от десет минути. Мис Аркъндейл, мога да ви уверя, че не само изглеждам обикновен и скучен, а наистина съм такъв.

— Тогава, предполагам, че лошото зрение е ваша семейна черта. Препоръчвам на леля ви да си купи очила, подобно на вас.

— Леля ми дори мъртва няма да позволи да я видят с очила. — Бакстър се замисли за момент за елегантната Розалинд, лейди Тренгрос, докато триеше стъклата на очилата си. — Тя слага очилата си само когато е сигурна, че е напълно сама. Съмнявам се дори собствената ѝ камериерка да я е виждала с очила.

— Кое то само потвърждава моето подозрение, че от известно време не ви е разглеждала отблизо. Може би откакто сте били съвсем малко дете.

— Извинете, но не ви разбрах.

Шарлот се извърна с лице към него.

— Мистър Сейнт Айвс, въпросът за зрението има много общо с това, което се опитвам да ви кажа.

Бакстър внимателно постави очилата си. Определено смисълът на разговора му убягваше. Лош знак. Опитва се да погледне на Шарлот с обичайния си аналитичен поглед.

Тя изобщо не приличаше на жените, които познаваше. Истината бе, че колкото по-дълго време прекарваше с нея, толкова повече се убеждаваше, че тя е напълно различна, дори уникална. За свое учудване откри, че ѝ се възхищава въпреки всичко, което знаеше за нея. Бе очаквал, че тя е по-млада. Оказваше се, че е приблизително на двайсет и пет.

Едно след друго по лицето ѝ преминаваха чувства, подобно на химически реакции. Шарлот имаше красиви извити вежди и дълги мигли, които придаваха на очите ѝ още по-голяма дълбочина. Правилният нос, високите скули и красиво оформената уста говореха за решителност и несломима воля. С други думи, помисли си Бакстър, опасна и твърдоглава жена. Блестящата ѝ коса с цвят на абанос бе разделена на път по средата и прихваната в красив кок, а няколко малки спираловидни къдрички се виеха около слепоочията ѝ. В средата на светския сезон, когато на мода бяха излезли дълбоко изрязаните деколтета и прозрачни, ефирни материи, чието предназначение беше да разкриват колкото бе възможно повече от женското тяло, Шарлот бе облечена в изненадващо скромна рокля от жълт муселин, с висока талия, дълги ръкави и бял набор. Дрехата падаше свободно, но воланите бяха стеснени възможно най-много, а под тях се виждаха върховете на жълти пантофки, които, както Бакстър

прецени, бяха детски размер. Помисли си, че тя сигурно има много красиви крака с деликатни глезени.

Изумен от посоката, която бяха взели мислите му, Бакстър отклони поглед.

— Простете, мис Аркъндейл, но не ви разбрах.

— Просто не сте подходящ да заемете поста на доверен човек.

— Защото нося очила? — Той се намръщи. — Аз по-скоро бих сметнал, че те само допринасят за външността ми на незабележим и скучен човек.

— Проблемът не е в очилата! — Шарлот истински се разгневи.

— Току-що казахте, че точно те са проблемът.

— Не ме ли слушате? Започвам да си мисля, че нарочно се преструвате, че не ме разбирате, сър. Повтарям ви, вие не сте подходящ за тази работа.

— Напротив, отговарям напълно на изискванията ви. Мога ли да ви припомня, че именно предишният ви служител ме препоръча?

Шарлот отмина тази реплика с небрежно махване на ръката.

— Мистър Маркъл вече не е на служба при мен. Сега е на път към Девон, където наскоро си купи къща.

— Той наистина спомена нещо, че е заслужил дълга и спокойна почивка. Останах с впечатлението, че сте били твърде взискателна, мис Аркъндейл.

— Моля? — Шарлот застина на мястото си.

— Няма значение. Сега не говорим за оттеглянето на Маркъл. Важното е, че сте се обърнали към него с молбата да ви намери свой заместник И той избра мен, за да поема неговите отговорности.

— По този въпрос крайното решение е мое, а аз казвам, че вие не сте подходящ, сър.

— Уверявам ви, че Маркъл ме смяташе за напълно подходящ. Той с удоволствие написа препоръчителното писмо, което ви показах.

Джон Маркъл, вече възрастен и с посребрени, коси, тъкмо събираше нещата и опаковаше багажа си, когато получи последните инструкции от вече бившата си работодателка. Бакстър се появи точно в подходящия момент. Или поне така си бе мислил, докато се опитваше

да убеди подозрителния Маркъл, че е най-подходящият човек за неговото вакантно място.

По-скоро поради облекчение от тази неочаквана възможност бързо да реши този последен „въпрос Аркъндейл“, съвестният Маркъл се бе почувствал задължен още от самото начало да обезкуражи Бакстър.

— Мис Аркъндейл е... как да кажа... малко странна жена — заговори Маркъл, като разсеяно си играеше с писалката. — Сигурен ли сте, че искате да заемете този пост?

— Съвсем сигурен — отвърна по-младият мъж. Маркъл го изгледа продължително изпод рунтавите си вежди.

— Простете, сър, но не разбирам добре защо бихте искали да се обвържете с мис Аркъндейл в качеството си на неин служител.

— Причината е съвсем обикновена. Имам нужда от работа.

— Да, да, разбирам. Но сигурно има и други свободни места.

Бакстър реши малко да поукраси историята си. Лицето му придоби такова изражение, като че ли се готвеше да сподели някаква тайна.

— И двамата знаем какво представляват повечето от свободните места, за които ми говорите. Инструкции към адвокати и различни агенти. Уреждане за закупуване и продажба на имоти. Отношения с различни банки. Все скучни неща.

— След като пет години съм служил при мис Аркъндейл като неин доверен човек, мога да кажа, че скучната и монотонна работа си има своите предимства.

— Бих искал да опитам нещо съвсем различно — отвърна разпалено Бакстър. — Тази служба, изглежда, излиза извън обичайните рамки. Наистина смятам, че това би било известно предизвикателство за мен.

— Предизвикателство? — Маркъл притвори очи. — Съмнявам се, че разбирате какво точно означава тази дума.

— Неведнъж са ми казвали, че водя много еднообразен живот. Наистина си мисля, че няма да е лошо да добавя малко вълнение към него. Надявам се, че тази служба ще ми предостави възможност...

Маркъл отвори широко очи от изненада.

— Казвате, че търсите вълнение?

— Така е, сър. Такова нещо не се случва често на човек като мен.
— Бакстър се надяваше, че не преиграва. — Винаги съм живял много скучно и монотонно.

Което беше по-важно, той наистина предпочиташе своя скучен и монотонен живот, помисли си мрачно Бакстър. Проклетата мисия, с която леля му го бе помолила да се заеме, беше неприятна и нежелана промяна в начина му на живот.

Единствената причина, поради която бе позволил да бъде убеден да се заеме с това, бе, че познаваше Розалинд прекалено добре. Тя беше склонна да драматизира — съжеляваше много, че не бе имала възможността да играе на сцена, — но не се отдаваше на глупави фантазии и трескави бълнувания.

Розалинд искрено бе разтревожена поради обстоятелствата, които бяха довели до смъртта на приятелката ѝ Друзила Хескет. Полицията бе съобщила, че жената е застреляна от крадец, който се бе вмъкнал с взлом в жилището ѝ. Розалинд подозираше, че убиецът не е никой друг, освен Шарлот Аркъндейл.

Заради леля си Бакстър се бе съгласил да разбере как стоят нещата. Бе направил дискретно проучване, при което бе разбрал, че тайнствената мис Аркъндейл си търси нов доверен човек. Бакстър бе използвал тази възможност. Смяташе, че ако я убеди да го назначи на тази служба, той спокойно ще може да направи своите проучвания относно смъртта на Хескет. С малко късмет би могъл за кратко време да разреши този въпрос и да се върне към тишината и спокойствието на лабораторията си.

Маркъл въздъхна тежко.

— Истина е, че понякога работата за мис Аркъндейл може да ви осигури доста вълнения, но не мисля, че такъв вид работа би ви се харесала, мистър Сейнт Айвс.

— Нека аз сам да преценя това.

— Повярвайте ми, сър, ако толкова копнеете за вълнения, по-добре идете в някоя игрална зала.

— Не съм почитател на хазарта.

Маркъл изкриви лице в болезнена гримаса.

— Уверявам ви, че една шумна игрална зала би била несравнимо по-спокойно място от това да се вълечете в работите на мис Аркъндейл.

Бакстър не се бе сетил за възможността Шарлот Аркъндейл да е кандидатка за лудницата.

— Вие наистина ли смятате, че тя е луда?

— Колко от познатите ви дами искат да наемат свой доверен човек, който в същото време да играе ролята на телохранител?

Отличен въпрос, помисли си Бакстър. Цялата тази работа изглеждаше повече от странна.

— Въпреки това бих искал да се опитам да заема тази служба. Очевидно е защо мис Аркъндейл се нуждае от доверен човек. Все пак нали вие се оттегляте и тя трябва да ви намери заместник. Но може би ще бъдете достатъчно любезен да ми обясните защо мис Аркъндейл се нуждае от телохранител?

— Как, по дяволите, бих могъл да знам отговора на този въпрос?

— Маркъл захвърли писалката настрани. — Мис Аркъндейл е много странна жена. Служих при нея като неин доверен човек от смъртта на баща ѝ, лорд Уинтърборн. Мога да ви уверя, че тези пет години ми се сториха най-дългите в моя живот.

Бакстър го погледна с любопитство.

— Ако не сте харесвали работата си, защо не напуснахте?

Маркъл въздъхна.

— Мис Аркъндейл плащаше изключително добре.

— Разбирам.

— Но трябва да призная, че всеки път, когато получавах от нея писмо с инструкциите ѝ към мен, целият се разтрепервах. Никога не можех да бъда сигурен каква ще бъде следващата ми задача, а те бяха една от друга по-странни. И това беше, преди тя да си науми да прибави и задълженията на телохранител.

— Обикновено какви задачи ви поставяше?

Маркъл изстена.

— Изискваше от мен да правя дискретни проучвания за най-странните хора, по мое мнение. Ходил съм дори в най-северната част на страната, за да събирам сведения за един господин. По нейно нареждане съм разпитвал съдържателите на най-долнопробните игрални зали и вертепи. Разпитвал съм за финансовите сделки на хора, които биха били шокирани, ако научеха за нейния интерес.

— Наистина странно.

— И, разбира се, това е напълно недопустимо, тъй като така не би постъпила никоя дама. Давам ви честната си дума, сър, че ако тя не плащаше толкова добре, бих напуснал още на първия месец. Но мис Аркъндейл никога не бе изисквала от мен да играя ролята на неин телохранител. И за толкова съм благодарен.

— И нямате никаква представа за причината, поради която тя не се чувства в безопасност?

— Абсолютно никаква. — Столът на Маркъл изскърца, когато той се облегна. — Мис Аркъндейл не счете за нужно да ми се довери по този въпрос. Всъщност тя не считаше за нужно да ми доверява голяма част от работите си. Например, нямам никаква представа за източника на доходите ѝ.

Бакстър умееше отлично да се владее, защото изражението на лицето му си оставаше спокойно. Един незаконороден, дори и издънка от аристократичен род, научаваше това умение още от най-ранна възраст. Затова и сега, без да издава интереса и любопитството си, Сейнт Айвс успя да запази израз на учтива заинтересованост при последните думи на Маркъл.

— Бях останал с впечатлението, че майката на мис Аркъндейл, лейди Уинтърборн, е притежавала значително състояние от първия си брак — отвърна предпазливо Бакстър. — Предполагам, наследството е преминало в притежание на мис Аркъндейл и сестра ѝ.

Маркъл повдигна вежди.

— Шарлот ще ви остави да си мислите точно това. Но аз мога да ви кажа, че Уинтърборн прахоса всяко пени от наследството на Аркъндейл, преди да прояви достатъчно благоприличие да умре преди пет години. Смята се, че го е убил някакъв крадец.

Бакстър свали очилата си и започна да бърше стъклата им с носната си кърпичка.

— А вие какъв подозирате, че е истинският източник на богатството на мис Аркъндейл?

Маркъл впи поглед в добре оформените си нокти.

— Ще бъда откровен, сър. Въпреки че съм помагал при инвестирането и управлението на парите, и до този ден нямам абсолютно никаква представа, откъде идват. Препоръчвам ви, ако заемете моя пост, да следвате примера ми. Понякога е по-добре човек да не знае всички факти.

Бакстър бавно постави очилата на носа си.

— Забележително. Сигурно някой далечен роднина е починал и е оставил наследство, което компенсира това, което е пропилял Уинтърборн.

— Не вярвам, че случаят е такъв — отвърна бавно Маркъл. — Преди две години се поддадох на любопитството си и поразпитах тук-там, разбира се, съвсем дискретно. Няма никакъв богат роднина от рода Аркъндейл. Опасявам се, че източникът на доходите ѝ е просто още една от мистериите на мис Аркъндейл.

Изобщо не беше никаква мистерия, ако Розалинд беше права в своите предположения, помисли си Бакстър. Дамата беше изнудвачка.

Ясни, ритмични звуци върнаха Бакстър в настоящето.

Той погледна към Шарлот, която бе застанала до камината и потропваше с пръсти по мраморната подставка.

— Не разбирам как така Маркъл си е помислил, че сте подходящ за тази служба.

Бакстър вече се бе уморил да спори.

— Въпросът е там, че едва ли ще могат да се намерят много мъже, които да отговарят на абсурдните ви условия, мис Аркъндейл.

Младата жена се намръщи.

— Но със сигурност мистър Маркъл би могъл да ми намери някой джентълмен, който да е по-подходящ от вас.

— Забравихте ли? Маркъл вече е на половината път към Девон. Ще бъдете ли така добра точно да ми обясните какво толкова намирате в мен, че да ме прави съвсем неподходящ за службата, която предлагате?

— Освен това, че не можете да си служите с пистолета?

— Да, освен този недостатък.

— Принуждавате ме да бъда груба, сър. Проблемът е вашата външност.

— Какво, по дяволите, не е наред с моята външност? Никой не може да бъде по-непредубеден по този въпрос от самия мен.

Шарлот се намръщи.

— Не се опитвайте да ме залъжете, сър. Вие съвсем не сте незабележим и скучен човек. Всъщност точно обратното.

Бакстър я погледна в недоумение.

— Какво казахте?

— Би трябвало много добре да знаете, сър, че очилата ви са зле избрана маскировка, това е.

— Маскировка? — Бакстър в един момент се запита дали не е попаднал на погрешен адрес и това е някоя друга Шарлот Аркъндейл. А може би бе сбъркал града. — Какво, в името на дявола, смятате, че прикривам?

— Сигурно не страдате от илюзията, че очилата ви прикриват истинската ви природа.

— Моята истинска природа? — извика Бакстър, изкаран от търпение. — Дявол да го вземе, тогава какъв съм аз, ако не съвсем скучен, обикновен и безобиден човек?

Шарлот широко разтвори ръце.

— Имате вид на човек, способен на силни чувства, който обаче ги удържа с още по-силна воля и самоконтрол.

— Моля?

Шарлот присви очи и продължи решително:

— Такъв мъж не може да се надява, че ще остане незабелязан. Когато вършите работа по мое нареждане, вие независимо от всичко ще привличате внимание. Искам да наема човек, който лесно може да изчезне в тълпата. Някой, чието лице никой не би могъл да си припомни ясно. Не разбирате ли, сър? Ще бъда откровена и ще ви кажа, че изглеждате ОПАСЕН.

Бакстър бе толкова смаян, че изгуби дар слово. Шарлот започна да крачи из стаята, като склочи ръце зад гърба си.

— Съвсем очевидно е, че никога няма да можете да минете за скучен, обикновен доверен човек. Следователно сигурно разбирате, че не сте подходящ за тази служба.

Бакстър осъзна, че бе останал с широко отворена уста от изумление. Сепна се изведнъж и я затвори. Бяха го наричали всякакъв — че е скучен, че е незаконороден, че има лоши обноски. Но никой никога не го бе наричал човек, способен на силни чувства. Никой не бе му казал, че изглежда опасен.

Той беше човек на науката. Гордеше се с разумния си, аналитичен подход към проблемите, към хората и ситуацияите. Това умение бе довел до съвършенство още преди години, когато бе разбрал, че като незаконен син на граф Ешертън и небезизвестната

Ема, лейди Сълтънхам, той завинаги щеше да бъде лишен от наследство.

Неведнъж бе ставал обект на слухове, още от рождението си. Отрано се бе научил да търси спасение сред книгите и колбите.

Въпреки че някои жени смятаха за вълнуваща идеята за любовна връзка с незаконородения син на граф, чувството не траеше дълго. Тези редки връзки подклаждаха пламъци, които изгаряха много бързо. А преди три години, след като се завърна от Италия, и тези връзки станаха още по-редки. Изгарянията от киселина по гърба и раменете му заздравяха, но белезите останаха за цял живот.

Когато виждаха тези белези, жените реагираха с шок и отвращение. Бакстър не ги обвиняваше. Никога не се бе отличавал с красота и тези белези не допринасяха с нищо, за да изглежда по-добре. За щастие, лицето му не бе пострадало. Обаче му бе омръзнало постоянно да чувства неудобство и да загасва свещите и огъня в камината, преди да се съблече и да сподели леглото на някоя жена.

Последния път, преди около шест месеца, едва не се бе пребил, удряйки се в таблата на леглото, тъй като в непрогледната тъмнина се бе спянал в ботуша си. Това, разбира се, му попречи да се наслаждава пълно на удоволствията на нощта.

Намираше удовлетворение и удоволствие в лабораторията. Там, заобиколен от блестящите стъкленици, колби, дестилати и тръбички, Бакстър можеше да избяга от празните разговори и безсмислените флиртове на висшето общество. Това беше свят, който никога не му беше харесвал. Свят, който никога не бе го разбирал. Свят, който той винаги бе смятал за изключително повърхностен, безвкусен и безсъдържателен. Свят, в който никога не се бе чувствал у дома си.

Бакстър успя да овладее мислите си и да се съсредоточи върху настоящия момент. Шарлот просто го бе отписала като възможен кандидат за службата на доверен човек. Трябваше да предприеме нов подход, ако искаше да я убеди да го наеме на тази работа.

— Мис Аркъндейл, изглежда, има известно разминаване между вашето мнение за мен и мнението на всички останали хора по света. Мога ли да предложа да разрешим този въпрос чрез един експеримент?

Шарлот застина.

— Какъв експеримент?

— Препоръчвам ви да съберете всички членове на вашето домакинство и да ги попитате за тяхното мнение за мен. Ако всички са категорични, че аз бих могъл успешно да изпълнявам задълженията си, тогава ще ме наемете. Ако те се съгласят с вашето мнение, ще си тръгна и ще си потърся работа някъде другаде.

Тя се поколеба, очевидно не можеше да реши какво да предприеме. След това бързо и решително кимна.

— Много добре, сър. Звучи логично. Ще направим опита веднага. Ще повикам сестра ми и икономката. И двете са изключително наблюдателни.

Шарлот се пресегна и дръпна кадифената дръжка на звънеца, която се намиреше до камината.

— Значи сте съгласна да се съобразите с резултатите от опита? — попита предпазливо Бакстър.

— Имате думата ми, сър. — Тя се усмихна, опитвайки се да прикрие задоволството си — Веднага ще разрешим този въпрос.

В коридора отекнаха стъпки. Бакстър нагласи очилата си, облегна се удобно на стола и зачака.

Бе сигурен, че спокойно може да предвиди резултата. Познаваше себе си и добрите си страни по-добре от всеки друг. Бе ненадминат в изкуството да изглежда скучен и безинтересен, мек и безобиден като картофен пудинг.

Двайсет минути по-късно Бакстър слизаше по стълбите на градската къща на Аркъндейл с чувство на задоволство. Мълчаливо отбеляза, че пронизващият мартенски вятър, който само преди час му се бе сторил мразовит и неприятен, сега бе свеж и ободряващ.

Нищо не можеше да се сравни сточно проведения научен опит, за да се уредят нещата, помисли си той и махна с ръка на един минаващ файтон. Не беше лесно, но накрая си бе осигурил службата. Както беше очаквал, Шарлот Аркъндейл беше единствената от всички в къщата, а може би и от цял Лондон, която би го забелязала в многобройна тълпа.

Не бе сигурен какво точно говореше за характера ѝ фактът, че тя го смяташе за съвсем различен от останалите, освен, че само

потвърждаваше това, което Маркъл бе казал за нея. Шарлот беше наистина една необикновена жена.

Изобщо не бе това, което човек би очаквал от една изнудвачка и убийца, помисли си Бакстър.

ГЛАВА 2

— Не разбирам защо толкова се тревожиш, Шарлот. — Ариел спря поглед върху един поднос с красиво подредени яйца, оставен на бюфета. — Мистър Сейнт Айвс се оказа точно това, което търсеше. Доверен човек, който няма да привлича вниманието към себе си, когато изпълнява задълженията си. Освен това той, изглежда, е в отлично физическо състояние. Не толкова висок, колкото би трябвало, но пък е със здраво телосложение и широки рамене. Мисля, че ще изпълнява отлично ролята си на телохранител, ако, разбира се, изникне такава необходимост.

— Според мен е достатъчно висок! — Шарлот се замисли мрачно защо се почувства задължена да защити Бакстър. Защо трябваше да я интересува, ако сестра ѝ не го смяташе за достатъчно висок? — Налага се винаги да гледам нагоре, ако искам да срещна погледа му!

Ариел се усмихна.

— Това е така, защото ти си прекалено ниска. Което е очарователно, разбира се.

— Разбира се! — Шарлот направи кисела гримаса.

— Всъщност мистър Сейнт Айвс е само няколко сантиметра по-висок от мен.

— А ти си прекалено висока за жена. — „И грациозна, и гъвкава, и много, много красива“ — помисли си Шарлот, изпълнена със сестринска гордост, нелишена и от майчинска привързаност. Все пак тя се грижеше за Ариел от смъртта на майка им.

А Ариел бе разцъфнала като прекрасно цвете. Сега тя бе млада жена на деветнайсет години с руса коса, сини очи и класически черти и страхотна фигура, която бе наследила от майка им.

През изминалите пет години Шарлот бе изпитала много съжаления и съмнения. Много добре разбираше, че никога не би могла да компенсира това, което вече бе загубено. Ариел бе само на единайсет години, когато техният чудесен баща внезапно бе починал.

Почти бе навършила тринайсет години, когато загубиха красивата си и енергична майка, След това Уинтърборн бе пропилял наследството, което щеше да даде на Ариел свободата да избира много неща в живота си, включително и за кого да се омъжи.

Едно от нещата, които най-много измъчваха Шарлот, бе, че не бе успяла да даде на сестра си възможността да се появи във висшето общество и да има един свой сезон, когато би могла да си потърси подходящ съпруг. С поразителната си красота и горда осанка и с образованието, което бе получила първо от начетената си майка и което в последствие Шарлот се бе погрижила сестра ѝ да продължи, Ариел би пожънала огромен успех. Още повече, мислеше си Шарлот, Ариел истински би харесала операта, театъра и вълнението на баловете и соаретата. Бе наследила любовта на родителите им към изкуството. Би имала възможността да се среща с хора, равни на нея по обществено положение. Тя би трябвало да има възможност да танцува валс с някой красив млад човек и да изпита първите трепетни вълнения на любовта.

Толкова много неща, които трябваше да има Ариел, бяха изгубени завинаги!

Шарлот с усилие се върна към настоящето и проблема, който бе изникнал пред нея. Насили се да направи това, което правеше винаги, когато мислите за миналото заплашваха да отслабят волята ѝ. Насочи вниманието си единствено към бъдещето. А точно сега това бъдеще включваше Бакстър Сейнт Айвс.

— Бих искала да се чувствам толкова сигурна, що се отнася до Сейт Айвс, колкото теб. — Шарлот облегна лакът на масата и подпря брадичка на дланта си.

— Но той е идеалният доверен човек — възрази Ариел.

Шарлот само въздъхна леко. Бе съвсем ясно, че тя бе единственият човек в цялото домакинство, която смяташе, че в личността на Бакстър Сейнт Айвс има много повече, отколкото той позволяваше да се види. Вчера Ариел и мисис Уити, икономката, бяха заявили, че този човек отлично ще замести мистър Маркъл. Двете бяха така убедени в това поради впечатлението, което им бе направил Бакстър, че Шарлот бе започнала да се съмнява в собствената си инстинктивна предпазливост.

Почти, но не напълно. Тя имаше голям опит, тъй като бе преценявала много мъже от най-различни обществени слоеве, и интуицията ѝ рядко я лъжеше. Затова сега не можеше да пренебрегне лекото безпокойство, което изпитваше. Но бе истински изненадана от факта, че другите не можеха да видят по-далече от очилата на Бакстър и да съзрат истината, която се криеше зад тях.

Той бе заявил, че проявява интереси към химията, но тя можеше да се закълне, че той не е просто някакъв любител. Очите на този мъж бяха очи на алхимик, на онези легендарни учени, обзети от треската да разкрият тайните на философския камък. Шарлот можеше лесно да си го представи надвесен над тайнствени бълбукащи смеси, с изписано на лицето му напрежение и трепетно очакване дали този път оловото ще се превърне в злато.

Остър като бръснач ум, безпощадна решителност и желязна воля горяха в кехлибарената дълбочина на погледа му. Затова говореха и чертите на грубо изсеченото му красиво лице. Бе усетила в него и нещо друго, нещо, което не можеше да определи. Може би потисната меланхолия. Което сега, след като се замислеше над това, не бе нещо неочаквано.

Шарлот свързваше това загадъчно и тъжно изражение като отличителна черта на алхимика. Хората, отдадени на безкрайни търсения в тайните на природата, без съмнение бяха обречени да изпитват периоди на отчаяние и разочарования. Шарлот бе принудена да признае пред себе си, че Бакстър Сейнт Айвс е най-интересният и загадъчен човек, който някога бе срещала. Но същите тези качества, които го правеха вълнуващ, можеха да означават, че той е и опасен. Най-малкото не беше скупният ѝ незабележим човек, за какъвто се представяше.

Тя очакваше от своя доверен човек да приема инструкциите и указанията ѝ без въпроси и спорове, а не да изисква постоянни обяснения и оправдания. Шарлот не мислеше, че Бакстър щеше лесно да приема заповеди от нея. В най-добрия случай той щеше да се окаже труден характер.

— Може би сега, след като мистър Сейнт Айвс получи новата длъжност, ще може да си позволи и нов шивач. — Ариел остави чинията си на масата и се усмихна. — Палтото изобщо не му стои

добре, а жилетката му е съвсем обикновена. Забеляза ли, че той носи бричове, а не панталони?

— Забелязах.

Трябваше да е сляпа, за да не забележи прилепналите бричове, които ясно подчертаваха силните мускули на бедрата му, помисли си Шарлот. Спомни си Бакстър, седнал срещу нея в износеното си синьо палто, ленена риза, консервативни бричове и ботуши, нуждаещи се от хубаво излъскване. Шарлот се намръщи леко при този спомен.

— Дрехите бяха с отлично качество.

— Да, но за съжаление, старомодни дори за джентълмен от неговото положение. — Ариел отхапа от сочната наденица. — А и ризата му бе с връзки, а те отдавна вече не се носят. Страхувам се, че мистър Сейнт Айвс изобщо не притежава чувство за стил.

— Никой не търси стил в своя доверен човек.

— Точно така. — Ариел намигна дяволито. — Което само доказва, че той е точно такъв, какъвто изглежда: джентълмен, който спешно се нуждае от работа. Може би е втори син на някой провинциален благородник. Знаеш как стоят нещата.

Шарлот нервно започна да върти чашата между пръстите си.

— Предполагам, че е така.

Не бе нещо необичайно вторите или третите синове на дребната провинциална аристокрация, които по закон не можеха да наследят семейните имения, да изкарват прехраната си като доверени хора на богати господа.

— Хайде, Шарлот, успокой се — продължи Ариел. — Сигурна съм, че сериозният стар Маркъл нямаше да избере Сейнт Айвс, ако той не бе подходящ.

Шарлот хвърли поглед към сестра си, която с удоволствие унищожаваше яйцата и наденичките в чинията си. Тя самата обикновено сутрин имаше много добър апетит, но днес едва успя да изпие чаша кафе.

— Не знам, Ариел. Просто в нищо не съм сигурна.

— Наистина, Шарлот, това мрачно настроение е много необичайно за теб. Обикновено си толкова весела и енергична.

— Миналата нощ не спях добре.

Това и наполовина не отговаряше на истината, помисли си Шарлот. А истината беше, че изобщо не можа да мигне. Беше се

въртяла в леглото с часове, обхваната от чувство на дълбоко безпокойство. Ариел беше права: настроението ѝ тази сутрин беше наистина мрачно.

— Каза ли на мистър Сейнт Айвс защо точно се нуждаеш от телохранител? — попита Ариел.

— Все още не. Наредих му да се върне тук този следобед, за да му обясня точно от какво естество ще бъдат задълженията му.

Очите на Ариел се разшириха.

— Искаш да кажеш, че той няма никаква представа, защо си го наела?

— Точно така.

Истината беше, че Шарлот се нуждаеше от време, за да обмисли ситуацията. Време, за да се убеди, че е направила верния избор, като е наела за доверен човек и телохранител тайнствения Сейнт Айвс. Рискуваше прекалено много. Но колкото повече мислеше по този въпрос, толкова по-малко възможности за избор ѝ оставаха.

Всъщност Шарлот бе отчаяна.

Ариел остави вилицата си на масата и впи поглед в лицето на сестра си.

— Може би, след като научи подробностите, той няма да се съгласи да остане на тази служба.

Шарлот се замисли върху тези думи. Не знаеше дали да се радва, или да се тревожи от такова развитие на нещата.

— Положението може да се окаже много по-просто, ако мистър Сейнт Айвс си тръгне, когато научи какви са задълженията му.

В този момент в стаята влезе мисис Уити с огромен кафеник, пълен с ароматно кафе.

— Много по-добре ще направите, ако се надявате мистър Сейнт Айвс да не избяга презглава, когато научи какво ще го карате да прави, мис Шарлот Колко джентълмени, мислите, ще намерите в Лондон, които биха желали да ви помогнат да разследвате убийство?

— Много добре разбирам това — намръщи се Шарлот. — Нали се съгласих да наема Сейнт Айвс!

— Да, и то благодарение на милостивия бог. Ще ви кажа, че на мен също не ми харесва положението, в което сме изпаднали. Да се правят проучвания относно едно жестоко, кърваво убийство, не е сред обичайните ни занимания.

— И с този факт съм съвсем наясно, мисис Уити — отвърна Шарлот, като наблюдаваше как икономката умело налива в чашите прясно кафе.

Икономката беше едра жена, чиито внушителни размери биха били чест за някоя древна богиня. През трите години, откакто бе наета в домакинството на Шарлот, младата жена хиляди пъти ѝ бе благодарила мислено за здравите ѝ нерви. Не бяха много икономките, които щяха да останат на работа при господарки, заели се с нещата, с които се бе захванала Шарлот. Още по-малко бяха онези, които биха предложили помощта си. А и не бяха много онези, които бяха толкова добре облечени. Когато човек изисква от прислугата си да върши необичайни и странни неща, трябва да е изключително щедър.

— Тя е права. — Изречението на Ариел стана сериозно. — Това, което възнамеряваш да направиш, може да се окаже много опасно, Шарлот.

— Нямам друг избор — отвърна тихо Шарлот. — Трябва да разбера кой уби Друзила Хескет.

Бакстър бе в лабораторията си и разопаковаше новата пратка от шишенца и колби, мислейки си със задоволство за отличното им качество, когато на вратата се почука.

— Кой е, Ламбърт? — Бакстър вдигна към светлината един съд и мълчаливо му се възхити. — В момента съм зает.

— Дошла е лейди Тренгос, сър — съобщи Ламбърт по своя безстрастен маниер, след като отвори вратата на лабораторията.

Бакстър неохотно остави съда на масата и се обърна към Ламбърт. Киселото лице на прислужника бе изкривено в болезнена гримаса, но това не бе нещо ново. Ламбърт винаги изглеждаше по този начин. Беше на шейсет и шест години, отдавна минал възрастта, на която повечето мъже в неговото положение се оттегляха от работа и живееха от пенсията си.

Годините бяха взели своето. Ламбърт страдаше от напреднал стадий на ревматизъм в ставите. Ръцете му бяха възлести и подути, а движенията му през последната година станаха значително по-бавни.

— Предполагам, леля ми иска пълен отчет на дейността ми на доверен човек — промърмори Бакстър, като въздъхна примирено

поради неизбежния разпит.

— Лейди Тренглос изглежда много развълнувана, сър.

— Покани я тук, Ламбърт.

— Да, сър. — Ламбърт понечи да тръгне, но изведнъж се спря.
— Има още нещо, което смятам, че трябва да кажа, сър. Новата икономка напусна преди час.

— Проклятие! — Бакстър се намръщи, забелязал малка пукнатина в една колба. — Това е третата икономка за последните пет месеца.

— Точно така, сър.

— От какво може да е била недоволна последната? От седмици в лабораторията не е имало значителна експлозия, освен това се погрижих в коридора да не проникват опасни изпарения.

— Мисис Харди очевидно е решила, че се опитвате да я отровите, сър — отвърна Ламбърт.

— Да я отровя? — кипна Бакстър. — Откъде, за бога, са й хрумнали такива мисли? И без това вече е много трудно да си намериш сваятна икономка, която да се задържи в домати поне няколко години. Последното нещо, което бих направил, е да я отровя.

Ламбърт се прокашля дискретно.

— Предполагам, че е свързано с онези шишета с химикали, които тя намери снощи в кухнята.

— По дяволите, просто ги сложих там, защото подготвях експеримент, който изискваше голямо корито. Знаеш, че винаги използвам за тази цел мивката.

— Очевидно само видът на колбите и бутилките е бил достатъчен, за да я изплаши, сър.

— Проклятие! Е, какво да се прави, станалото — станало. Иди в агенцията и потърси друга икономка. Само един бог знае колко ще трябва да платим този път. Всяка следваща излиза все по-скъпа.

— Да, сър. — Ламбърт направи крачка назад и изкриви лице в болезнена гримаса, след което подпря кръста си с ръка.

Бакстър се намръщи.

— Предполагам, че и днес ревматизмът те измъчва?

— Да, сър.

— Съжалявам. Има ли някакъв резултат от онези нови методи, които използваш?

— Мисля, че наистина има известно подобрене след всеки сеанс с доктор Флат, но, за нещастие, облекчението е твърде краткотрайно. Докторът ме уверява, че с повече постоянство, болките ще отслабнат.

— Хм! — Бакстър не попита нищо повече.

Изобщо не вярваше в лечителските методи на доктор Флат, които включваха употребата на животински магнетизъм, или мезмеризъм, както често ги наричаха. Той беше учен и смяташе тези неща за пълно шарлатанство. Изтъкнати учени като американеца Бенджамен Франклин и французина Лавоазие още преди няколко години категорично бяха отхвърлили теориите на Мезмер. Тяхното мнение обаче не бе допринесло с нищо да се намали броят на самозванците, които заявяваха, че са постигнали изумителни резултати, използвайки варианти на методите на доктор Мезмер.

— Сър, лейди Тренглос ви очаква — напомни му Ламбърт.

— Да, да, покани я да влезе. По-добре да приключа с този въпрос колкото е възможно по-скоро. — Бакстър вдигна поглед към стенния часовник. — След час имам среща с новата си работодателка.

— Работодателка? Така ли я наричаш? — Розалинд, лейди Тренглос се втурна в лабораторията, като заобиколи Ламбърт, очевидно изгубила търпение. — Какво странно наименование за това същество!

— Но, за нещастие, съвсем точно. — Бакстър кимна леко към лея си. — Благодарение на вас, мадам, изглежда, най-сетне си намерих сигурна работа независимо дали това ми харесва или не.

— Не хвърляй вината върху мен! — Розалинд свали чернoblялата си копринена шапка и с театрален жест се отпусна на един стол. Красивата ѝ черна коса, тук-там прорязана със сребърни нишки, бе подредена в стилна прическа, която подчертаваше благородните черти на лицето ѝ. В погледа ѝ се четеше непоколебима решителност.

Бакстър ѝ хвърли поглед, изпълнен едновременно с обич и нетърпение. Розалинд бе по-малката сестра на мъртвата му майка. Сега тя бе на шейсет години, но бе запазила вроденото си чувство за стил и изящна елегантност, неща, с които и двете сестри бяха закърмени още от люлката.

Като девойки Ема и Розалинд Клеърмонт бяха едни от най-красивите момичета в Лондон. И двете си намериха чудесни съпрузи. И двете се бяха оказали вдовици още преди да навършат двайсет и пет

години. Нито една от тях не се омъжи повторно. Вместо това се наслаждаваха на огромната власт, която даваха богатството, красотата и титлата Тяхното обществено положение и чар им бяха помогнали да преодолеят скандалите и клюките, неща, които биха съсипали други жени.

Бакстър се усмихна мрачно, след като Ламбърт безшумно се оттегли.

— Трябва да признаеш, че аз съм извънредно подходящ за службата на доверен човек.

Розалинд поклати леко глава и се замисли.

— Странно, но може би си прав. Имаш голям опит при управлението на финанси, нали?

— Наистина.

— Кажи ми какво разбра, след като отиде вчера да се срещнеш с Шарлот Аркъндейл.

— Всъщност не научих почти нищо. Днес ще ми разяснят точно в какво ще се състоят задълженията ми. След по-малко от час.

Бакстър седна до масата, която използваше, за да си води бележки. В същия миг нещо изшумоля под бедрото му Той се надигна леко и извади лист със записки по последните си опити.

— По дяволите! — Бакстър внимателно започна да изглажда измачкания лист.

Розалинд изобщо не удостои с вниманието си листа хартия, изпитателният ѝ поглед се спря отново върху племенника ѝ.

— Не ме дръж в напрежение. Какви са ти първите впечатления от мис Аркъндейл?

— Намирам, че е... — Бакстър се поколеба, търсейки подходящата дума. — Тя е опасна жена.

— Дяволски умна, нали?

— Възможно е.

— Хладнокръвна измамница?

Бакстър отново се поколеба.

— Длъжен съм да отбележа, мадам, че в действителност нямате никакви доказателства за вашите обвинения.

— Ха! Ти ще намериш доказателствата, от които се нуждаем, и то много скоро.

— Недей да бъдеш толкова сигурна. Мога да си представя мис Аркъндейл в много роли. *ВКЛЮЧИТЕЛНО И В РОЛЯТА НА ЛЮБОВНИЦА* — Само един бог знае откъде му хрумна тази мисъл, а пред погледа му се появи Шарлот, нетърпелива и очакваща го в леглото, неговото легло. Тялото му моментално реагира по начин, който го накара да се почувства ужасно неудобно, поне в този момент. Изминало бе твърде много време, откакто бе имал жена в леглото си, помисли си мрачно Бакстър. — Но ми е трудно да си я представя като изнудвачка и убийца.

Розалинд го погледна изпитателно.

— Да не би да имаш съмнения относно проекта, с който сме се заели?

— Ние? Мислех, че в това начинание действам сам.

— Не си играй на думи с мен, Бакстър. Знаеш много добре какво имам предвид.

— Още от самото начало ти казах, че имам съмнения — отвърна той. — Сериозни съмнения. Като започнем с това, че нямаме абсолютно никакво доказателство, че Шарлот Аркъндейл е изнудвала Друзила Хескет, да не говорим дали я е убила.

— Самата Друзила ми довери една вечер, след като бяхме изпили бутилка порто, че е платила на мис Аркъндейл значителна сума. Когато я попитах защо е направила такова нещо, тя внезапно промени темата. Не се замислих над този факт, докато не я убиха. След това си спомних колко тайнствена и мълчалива бе, щом ѝ споменавах за този въпрос. Това не може да бъде съвпадение, Бакстър!

— Мисис Хескет ти е била много близка приятелка. Тя със сигурност би ти казала, ако са я изнудвали — предположи Бакстър.

— Не непременно. По самата си същност, изнудването се отнася до някоя много съкровена лична тайна. Може би изнудвачът заплашва да разкрие нещо, което жертвата не би искала да узнае дори най-добрият ѝ приятел или приятелка.

— Ако мисис Хескет е желала да плати, защо тогава изнудвачът да я убива? Така той не може да постигне целите си, не мислиш ли?

— Кой може да знае какво има в ума на един изнудвач? — С царствена грация Розалинд се изправи и се насочи към вратата. — Вероятно Друзила е спряла да плаща. Очаквам да разкриеш истината

за смъртта ѝ, Бакстър. Моята цел е да видя, че справедливостта възтържествува. Дръж ме в течение на всичко.

— Хм!

— До скоро, Бакстър. — При вратата Розалинд се спря и добави, като понижи глас: — Наистина си мисля, че трябва да изпратиш стария Ламбърт в заслужена почивка. Вече му отнема цяла вечност да отвори вратата. Кълна се, че чаках на стълбите почти десет минути.

— Смятам тази негова мудност за едно от най-големите му достойнства. Повечето хора, които идват, се отказват и си отиват, без дори да разберат, че съм си бил вкъщи. Това ми спестява доста неприятности.

Бакстър изчака, докато Розалинд излезе. След това се приближи бавно до прозореца и прегледа внимателно трите саксии на перваза. Те бяха част от един експеримент, който, ако бъдеше успешен, щеше да намери приложение в земеделието. Всяка саксия съдържаше по няколко семена от сладък грах, заровени в суха пръст, обработена с минерали и нови химикали.

До този момент нямаше никакъв признак на живот.

Тиктакането на стенния часовник в кабинета отекваше необичайно силно. Шарлот овладя напрежението си и хвърли поглед към Бакстър, който седеше в креслото срещу нея с вид на професионалист, поне Шарлот така се надяваше. През целия ден се бе страхувала от тази среща.

Страхуваше се и в същото време я очакваше с необяснимо за нея чувство на мъчително вълнение.

— Преди да ви дам указания за основните ви задължения, мистър Сейнт Айвс, чувствам се задължена да ви кажа нещо, което никога не съм смятала за необходимо да разкрия на мистър Маркъл.

Лицето на Бакстър изразяваше само учтиво любопитство.

— Наистина.

— Трябва съвсем точно да ви кажа с какво се занимавам и как изкарвам прехраната си.

Бакстър свали очилата си и започна да бърше стъклата им с бяла кърпичка.

— Това наистина би представлявало интерес за вашия доверен човек, мис Аркъндейл.

— Да, предполагам, че е така. Но е малко трудно за обяснение.

— Разбирам.

— Някои хора биха казали, че това, с което се занимавам, е на ръба на скандала, но аз бих го нарекла призвание.

— Нещо като да станеш монахиня, така ли? — Бакстър вдигна очилата си срещу светлината, очевидно проверявайки за останали непочистени петна.

— Да. — Шарлот едва забележимо се отпусна. — Сравнението е много подходящо. Виждате ли, мистър Сейнт Айвс, аз извършвам много деликатни услуги. Обслужвам единствено жени, които са наследили значителни богатства. Наследство или необичайно висока пенсия от някой благодарен господар или работодател.

— Разбирам.

— Става дума за уважавани дами, които вече са на възраст и които се оказват сами в света, като се оказват притежателки на значителни състояния, и които обмислят възможността да се омъжат.

С преднамерено бавно и спокойно движение Бакстър отново сложи очилата на носа си. Очите му заблестяха от възбуда.

— И какво е по-точно естеството на услугите, които правите на тези дами?

— Извършвам проучвания. Много дискретни, разбира се.

— Проучвания за какво?

Шарлот смутено прочисти гърлото си.

— Произходът, миналото и обкръжението на господата, които искат да се оженят за тях.

Бакстър впи в нея острия си поглед и това продължи сякаш цяла вечност.

— Техният произход и минало?

— Моята задача, сър, моето призвание е да помогна на тези дами да се уверят, че мъжете, които изразяват желание да се оженят за тях, не са зестрогонци, опортюнисти или развратници. Помагам им да избегнат опасностите, с които жените неминуемо се сблъскват в такива случаи.

Между тях се възцари напрегната тишина. Бакстър продължаваше изпитателно да се взира в нея.

— Боже мой! — промълви тихо той.

Шарлот настръхна. Толкова с надеждата, че той ще приеме без възражения уникалната ѝ кариера.

— Услугите ми са много ценни и почитени, сър.

— Какво, за бога, се опитвате да направите? Да не би да се изживявате като таен частен детектив?

— Съвсем не. Правя изключително деликатни проучвания, които в никакъв случай не стават публично достояние. Мога с гордост да ви съобщя, че лично съм допринесла няколко дами да избегнат катастрофален брак с мъже, които биха пропилили богатствата им.

— По дяволите! Започвам да разбирам защо се нуждаете от услугите на телохранител, мис Аркъндейл. Сигурно досега сте си спечелили доста врагове.

— Глупости. Върша работата си при пълна дискретност. Предупреждавам клиентките си да обсъждат моите услуги само с други дами, които могат да имат нужда от тях.

— Поразително, мис Аркъндейл. Но как, по дяволите, вършите работата си?

— В допълнение към това, че натоварвам моя доверен човек да събира различна информация, мога да разчитам на помощта на сестра си и икономката.

Бакстър направо онемя от смайване.

— Вашата икономка?

— Мисис Уити е много полезна, когато трябва да се направят проучвания сред прислугата и другия персонал. Тези хора често знаят за господарите си неща, които не могат да се научат от никого друго. До сега всичко вървеше много добре. — Шарлот се изправи, приближи се до прозореца и зарея замислен поглед към малката градина. — Докато не се случи нещо ужасно.

— Нещо, което ви кара да мислите, че ще имате нужда от телохранител, както и от нов доверен човек? — попита безцеремонно Бакстър.

— Да. Съвсем доскоро всичките ми клиентки бяха със средно обществено положение. Уважавани, но не и богати. Гувернантки, стари моми и вдовици, принадлежащи към дребната аристокрация. Но преди два месеца се сдобих с нова клиентка, която се движеше във висшето

общество. Бях много развълнувана, защото това означаваше, че ще мога да разширя дейността си и с по-богата клиентела.

— Проклятие! — процеди тихо Бакстър.

Шарлот се престори, че не го е чула. Вече нямаше връщане назад. Вече бе казала твърде много. Трябваше да продължи и да се надява, че всичко ще мине добре.

— Името на тази жена бе Друзила Хескет. Направих проучванията, за които ме помоли, и ѝ дадох доклада си. Тя ми плати и аз приех, че това е всичко. Надявах се, че тя ще ме препоръча на някои от своите приятелки.

— Какво се случи?

— Миналата седмица я намериха убита в собствената ѝ спалня. От полицията заявиха, че била застреляна от крадец, вмъкнал се в къщата. През онази вечер цялата прислуга е била освободена. Имам причина да мисля, че човекът, който я е застрелял, е от онези мъже, които бях проучила по нейно искане.

— Велики боже!

Шарлот рязко се обърна към него.

— Трябва да науча истината, сър.

— Защо? Защо трябва да ви интересува това?

— Не виждате ли? Ако мъжът, който е застрелял мисис Хескет, е от онези, които съм проучила и които съм препоръчала като честни и почтени, тогава, в известен смисъл аз също нося отговорност за убийството на тази жена. Трябва да разбере истината за това убийство.

— Какво ви кара да мислите, че убиецът е сред ухажорите ѝ? — попита тихо Бакстър.

— Получих бележка от мисис Хескет точно в деня, когато бе убита. В нея ми пишеше, че в последните дни на два пъти почти е била прегазена от кола — единия път на улицата, а другия — в парка. И в двата случая превозното средство е било черен файтон. Тя се опасяваше, че тези инциденти не са просто нещастни случаи, а преднамерено покушение срещу живота ѝ.

— Дявол да го вземе!

— Не могла да види лицето на водача на файтона, но достигнала до логичното заключение, че някой от отхвърлените ухажори е бил дотолкова разгневен от отказа ѝ да се омъжи за него, че се опитвал да я

убие. На следващата сутрин научих за смъртта ѝ. Това едва ли е съвпадение, сър. Трябва да открия истината.

— И очаквате аз да ви помагам в тази налудничава история?

— Да, съвсем определено очаквам това от вас. — Шарлот започваше да се изнервя. — Съгласихте се да заемете тази служба, сър, освен това ви плащам изключително добре. Очаквам от вас да изпълнявате задълженията си на мой доверен човек, както и тези на телохранител. Колкото до мен, нещата изглеждат прости и ясни.

— Толкова прости и ясни като теорията за горенето на флогистона — отвърна Бакстър.

— Моля?

— Нищо. Мис Аркъндейл, просто направих аналогия с онази стара германска глупост относно веществото флогистон. Говори се, че тази теория обяснявала горенето на веществата. Свързано е с химията. Съмнявам се, че сте запозната с тази материя.

Шарлот повдигна учудено вежди.

— Точно обратното, мистър Сейнт Айвс, много добре знам, че преди няколко години Лаваозие проведе няколко изключителни експеримента, с които обори старата теория за флогистона.

Трябваше му цяла минута, за да се съвземе от изненадата си.

— Да не би да проявявате интерес към химията, мис Аркъндейл?

— Не. — Шарлот направи недоволна гримаса. — Но от мен се изискваше да прочета в училище „Беседи по химия“ от мистър Бей Валънтайн, което се изисква от всички ученици в Англия. Разбира се, не всичко съм запомнила, но някои неща останаха в паметта ми.

— Разбирам — отвърна Бакстър, без да обръща внимание на иронията ѝ. — Приемам, че теорията на Валънтайн ви се е сторила изключително глупава.

— Химията не е сред любимите ми занимания. — Тя му се усмихна извинително. — Имам други интереси.

— Вярвам ви.

— Нека да се върнем към убийството на мисис Хескет — продължи Шарлот със сериозен тон.

— Добре. Кажете ми, мис Аркъндейл, какво предлагате да направим, за да открием убиеца?

— През последния месец мисис Хескет отхвърли четирима кандидати за ръката ѝ. Единият от тях, мистър Чарлз Дил, почина от

инфаркт преди две седмици, така че отпада от подозрение. Другите трима са лордовете Ленъкс, Рандълей и Если. Имам намерение да говоря и с тримата. Но първо трябва да започнем, като огледаме внимателно мястото на престъплението.

Бакстър примигна изненадано.

— Да огледаме ли?

— Имам намерение да претърся градската къща на Друзила Хескет за улики.

— Имате намерение да направите КАКВО?

— Наистина, мистър Сейнт Айвс, трябва да внимавате повече. Не можете да очаквате от мен да повтарям всичко, което кажа. Искам да претърся стаите на мисис Хескет. Сигурна съм, че в къщата няма никого. Вие ще ме придружите и ще ми помагате.

Бакстър я погледна така, сякаш тя бе същество от друг свят.

— Проклятие!

ГЛАВА 3

Шарлот беше чела „Беседи по химия“ и бе запозната с отхвърлената теория за флогистона. Можеше спокойно да използва името на Лавоазие в обикновен разговор. В библиотеката ѝ имаше много книги по различни други въпроси, които тя вероятно бе прочела до една. И какво от това, помисли си Бакстър. Фактът, че бе изключително интелигентна, не доказваше, че не беше изнудвачка и убийца.

Напомни си, че немалко образовани негодници, принадлежащи към висшето общество, можеха спокойно да цитират научни факти. Доброто образование не означаваше чисто сърце и искрена душа. Морган Джъд, например, бе един от най-интелигентните и начетени мъже, които бе срещал някога.

Бакстър наблюдаваше потъналата в мъгла улица с острото чувство за надвиснала беда. Наоколо бе съвсем тихо. Това бе един от богатите квартали на града и въпреки че къщите не бяха големи, бе очевидно, че принадлежаха на хора със значителни състояния.

Бакстър все още не можеше да повярва, че бе позволил да бъде измъкнат посред нощ — и то каква нощ само — за да търси улики, отнасящи се до убийство.

Шарлот бе или прекалено откровена, или съвсем луда, или го използваше да ѝ помага и да я защитава, докато следваше собствените си налудничави планове. Една лейди, въввлечена в изнудване и убийство, със сигурност се нуждаеше от доверен човек, който в същото време да бъде и неин телохранител.

Бакстър потисна една въздишка. Наистина такива неща изобщо не бяха в природата му. Започваше да тъгува за много по-простия си, логичен и подреден свят на своята лаборатория.

— Имаме късмет, че тази нощ се спусна мъгла, не мислите ли така, мистър Сейнт Айвс? — Гласът на Шарлот бе приглушен от спуснатата качулка на наметалото ѝ и дебелия вълнен шал. — Това ще

ни помогне да се скрием от любопитни погледи. Дори и ако някой ни забележи, няма да може да ни види ясно и да ни разпознае.

Приповдигнатото ѝ настроение го накара да смръщи ядосано вежди. Погледна я мрачно и се замисли. Бяха застанали пред къщата на Хескет, която бе потънала в мрак. Наметалото на Шарлот бе дълго и скриваше цялото ѝ тяло. Самият той бе облечен по същия начин. Бе вдигнал широката яка на палтото си и бе нахлупил ниско шапката си, така че чертите на лицето му бяха неразличими, особено в дълбоките сенки и гъстата мъгла на улицата.

Слабата светлина на газовите фенери, които наскоро бяха поставени в тази част на града, не можеше да проникне през мъглата. Докато двамата с Шарлот стояха далеч от светлината на фенерите, нямаше възможност да бъдат разпознати. Въпреки това Бакстър си помисли, че няма да е зле да направи още един опит да разубеди мис Аркъндейл и да я накара да се откаже от рискованото си начинание.

— Ще направите добре, ако още веднъж размислите, мис Аркъндейл. Както вече ви казаха, това ваше малко приключение е пълно с опасности. Още не е късно да се върнем. Файтонът, който наех, ни чака съвсем наблизко в парка.

— Нито дума повече, Сейнт Айвс — отвърна остро тя. — Опитвайте се да ме убедите да се откажа от това начинание още от момента, в който заговорихме за него. Вече започва да ми омръзва. Не съм ви наела, за да се опитвате постоянно да ми се противопоставяте.

— Чувствам се задължен да ви дам най-добрия съвет.

— Не сте на тази работа да ми давате съвети, сър. Достатъчно! Нямаме време за вашите предупреждения и предсказания. В този момент трябва да действаме.

— Както кажете, мис Аркъндейл.

Наблюдаваше я, докато тя отвори ниската странична желязна порта и започна да слиза по стълбите, които водеха към кухнята.

Предната част на градската къща, където беше входът за прислугата, се намираше под нивото на улицата. От подножието на стълбите се извиваха снопове мъгла. Загърнатата в дългото наметало фигура на Шарлот се понесе като призрак в зловещата тъмнина, преди Бакстър да отправи още предупреждения и доводи против начинанието им. Втурна се с бързи крачки към Шарлот и когато я настигна, тя спря изведнъж в сянката на вратата към кухнята.

— Позволете на мен, мис Аркъндейл.

— Много добре, сър, но се надявам да не ни задържате повече.

— Дори и не смея да си го помисля. Отдръпнете се.

— И защо, сър?

— Мис Аркъндейл, мой ред е да ви предупредя да не ни задържате с ненужни въпроси. След като вече се захванахме с този безумен план, бързите действия са от първостепенно значение.

— Разбира се, мистър Сейнт Айвс. — Подметките на обувките й едва чуто изскърцаха по каменната настилка, когато тя отстъпи крачка назад. — Моля, минете пръв.

В гъстия мрак Бакстър не можеше да види нищо. Имаше нужда от светлина, но се страхуваше да използва фенера си, докато все още не бяха влезли в къщата.

Бакстър бръкна в джоба на широкото си палто и извади едно от трите малки шишенца, които предварително бе сложил вътре. След това счупи стъклото на две. В същия миг избухна силен и ярък пламък и той с тяло закри светлината. Но това бе достатъчно, за да види цялата врата и точното място, на което се намираще ключалката. Шарлот бе изненадана и изплашена едновременно.

— Какво, за бога, беше това, мистър Сейнт Айвс?

— Напоследък посветих доста време върху изработването на нов метод за създаване на мигновена светлина. — Докато обясняваше, Бакстър извади от джоба си и няколко стоманени игли. — Опитвам се да създам светлина, която няма да трае повече от няколко секунди.

— Разбирам. — Тихият глас на Шарлот бе изпълнен с възхищение. — Много умно от ваша страна, сър. Откъде взехте тези миниатюрни инструменти?

— Ние, доверените хора, трябва да владеем известни допълнителни умения, за да се задържим на служба. — Бакстър се бе научил да си служи с шперцове още преди да отпътува за Италия, знаейки много добре, че ще му се наложи да премине през няколко залостени врати в замъка на Моргън Джъд.

Светлината вече започваше да намалява. Бакстър избра необходимия шперц и го пъкна в ключалката. Затвори очи и леко натисна. Чу се изщракване. Ключалката поддаде точно в момента, в който и последното пламъче от фосфорната смес изгасна.

— Отлична работа, мистър Сейнт Айвс.

— Зависи единствено от гледната точка. — Бакстър отвори вратата и предпазливо влезе в кухнята. — Новият собственик на тази къща, например, сигурно няма да бъде толкова възхитен. Всъщност може да има сериозни аргументи против този наш невинен акт да проникнем с взлом тук. Аз със сигурност бих имал, ако бях на негово място.

— Вече ти казах, че съм направила проучване. Къщата е празна и е най-вероятно да остане такава, докато пристигне наследникът на мисис Хескет, за да поеме имота в свои ръце. Всичко сочи, че той е далечен роднина, който живее някъде в Шотландия и е доста нерешителен. Никой не го очаква скоро.

— Ами слугите?

— Скоро след убийството всички напуснаха. Няма кой да плаща надниците им. Мястото е единствено на наше разположение.

— След като сте решена непременно да минем през цялото това изпитание, за да търсим следи, по-добре е да не губим време. — Бакстър затвори вратата на кухнята и запали фенера. — Дадох инструкции на кочияша да дойде да ни търси, ако не се появим след половин час.

— Половин час? — Шарлот се намръщи, което не можеше да остане незабелязано дори на мътната светлина на фенера. — Не знам дали това време ще ни стигне да претърсим цялата къща.

Бакстър с бърз поглед обходи празната кухня.

— Колкото по-бързо свършим, толкова по-добре.

— Нужно ли е да ви напомням, сър, че не сте вие човекът, който се разпорежда с този случай. Аз ви наех и аз ще бъда тази, която ще дава инструкциите.

Без да каже нищо, Бакстър я заобиколи и излезе в коридора. Отвори някаква врата и видя празна всекидневна, която без съмнение бе принадлежала на икономката.

— Можем да започнем със спалните на горния етаж, след което отново да слезем на долния.

— Вижте какво, мистър Сейнт Айвс...

— Не си губете времето, мис Аркъндейл. — Бакстър вече се качваше по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. — Първото правило, когато влизаш с взлом в нечия къща, е да действаш

бързо и ефикасно. И след като фенерът е у мен, предлагам да работим заедно.

— Изчакайте ме. — Стъпките на Шарлот бяха едва доловими. — Наистина, сър, когато приключим с това, ще трябва да проведем много сериозен разговор за точното естество на задълженията ви.

— Както кажете, мис Аркъндейл. — Бакстър спря за момент на площадката между стълбите, след което отново продължи по следващите стъпала. — Ще ни спести много време, ако ми кажете какво точно търсим.

— И аз бих искала да зная. — Шарлот се задъха, докато се опитваше да го достигне. — Надявам се да се натъкнем на нещо, което би могло да ни бъде от полза.

— Точно от това се страхувах. — След като изкачи стълбите, Бакстър се спря и хвърли поглед към дългия тъмен коридор. — Това, предполагам, са спалните. Какво ще кажете да започнем от края на коридора?

Шарлот спря до него и също впи поглед в тъмните сенки на коридора.

— Звучи логично.

— Най-важното нещо за мен е логиката, мис Аркъндейл.

— За мен също, мистър Сейнт Айвс. — Шарлот вдигна гордо брадичка и тръгна първа към вратата в дъното на коридора.

Бакстър я последва и сложи фенера на една ниска масичка. Наблюдаваше Шарлот, която отваряше и затваряше чекмеджета със завидна бързина. Изражението на лицето ѝ беше сериозно и напрегнато. В този момент Бакстър осъзна, че за нея това съвсем не бе игра, колкото и да му се струваше налудничаво.

— Мога ли да попитам от колко време упражнявате твърде необичайната си професия, мис Аркъндейл? — Бакстър застана пред един гардероб и отвори вратата.

— От няколко години, всъщност скоро след като вторият ми баща бе убит — отвърна Шарлот, като в същото време надничаше в едно чекмедже на тоалетката. — Двете със сестра ми останахме с твърде малко пари. Една жена няма големи възможности да си избира професия. Трябва или да стане гувернантка, което не осигурява достатъчно доход за двама, или да измисли някаква друга възможност да си изкарва прехраната.

Бакстър отмести встрани цял ред рокли, за да погледне какво има в дъното на гардероба.

— И кое ви вдъхнови дотолкова, че да изберете именно този начин да си изкарвате прехраната?

— Вторият ми баща — отвърна студено Шарлот. — Лорд Уинтърборн. Той беше изключително алчен човек, който се възползва от положението на майка ми като вдовица. Убеди я, че иска да се грижи за нея, както и за мен и сестра ми, но в действителност искаше само да сложи ръка на парите ѝ.

— Разбирам.

— Бедната ми майка умря само няколко месеца, след като Уинтърборн се бе оженил за нея. Не мисля, че тя разбра какъв ужасен човек беше той: егоистичен, жесток и безчувствен. Нито аз, нито сестра ми скърбим за него.

— Наистина ми звучи така, като че ли ви е много по-добре без него — заяви Бакстър, докато отваряше едно от чекмеджетата на гардероба.

— Несравнимо по-добре. — Шарлот се отпусна на колене пред леглото. — Обществото е пълно с такива презрени лъжци, мистър Сейнт Айвс. И повечето от жените, попаднали в положението на майка ми, са изключително уязвими. Имат съвсем ограничени възможности да разберат какво е миналото и финансовото състояние на ухажорите им.

— Затова вие им предлагате своите услуги. — Бакстър се приближи до прозореца и надникна предпазливо през процепа между две тежки завеси. — Намериха ли убиеца на втория ви баща?

— Не. — Шарлот се изправи на крака и се огледа из стаята, търсейки още места, където би могло да се скрие нещо. — Бил е някакъв крадец, но така и не успяха да научат името му.

Колко удобно, помисли си Бакстър.

— Като вземем предвид и смъртта на тази ваша клиентка, означава, че в относително краткия период от няколко години вие два пъти сте се оказвали близка с човек, станал жертва на убийство. Много хора през целия си живот не преживяват такова нещо дори веднъж, да не говорим за два пъти.

Шарлот се обърна рязко с лице към него.

— За какво намеквате, сър?

— Не намеквам нищо, установявам просто едно наблюдение. Човек като мен, който се интересува от наука, не може да не забележи някои странни съвпадения и необичайни връзки. — Бакстър тъкмо се готвеше да се отдалечи от завесата, когато леко движение от другата страна на улицата привлече вниманието му.

Сейнт Айвс леко присви очи. Газеният фенер хвърляше достатъчно светлина, за да се различи неясна фигура, която се движеше в гъстата мъгла. Може би някой прислужник, който се връща късно, след като е изпълнил поръченията на господаря си, помисли си Бакстър. Или пък беше някой, който нямаше повече работа тук, отколкото самият той и Шарлот?

— Нещо случило ли се е, Сейнт Айвс? Защо стоите и гледате през прозореца?

— Просто наблюдавах улицата. — Неясната фигура беше изчезнала. Бакстър пусна пердето да падне на мястото си. — Мисля, че свършихме достатъчно работа в тази спалня. Предлагам да се преместим в следващата.

— Да, разбира се. Искам да намеря спалнята на мисис Хескет — Шарлот взе фенера и с бързи стъпки се отправи към вратата. Когато мина покрай него, му хвърли остър, укорителен поглед. Полите на наметалото ѝ се развяха след нея и на Бакстър се стори, че рязкото движение на дрехата отразява напълно гнева и раздражението на Шарлот Мъжът я последва бавно.

Няколко минути по-късно, докато претърсваха последната спалня, Шарлот нададе лек вик на изненада.

— Намерихте ли нещо? — Бакстър погледна любопитно към нея.

Шарлот отново бе застанала на колене, беше се привела ниско и стискаше нещо, което беше намерила под голям гардероб, на вратите на който имаше огледала.

— Какво ще кажете, мистър Сейнт Айвс? — Тя се обърна към него, вдигна голяма книга с кожена подвързия и я отвори.

— Какво е това? — Бакстър прекоси стаята и се приближи. — Някое дамско списание ли?

— Не, това е скицник. — Шарлот прелисти няколко страници и пред погледа ѝ се откриха изящни пастелни рисунки. — Най-вероятно скицникът е принадлежал на мисис Хескет — Тя замълча и впи поглед в една рисунка. — Боже господи!

Докато разглеждаше рисунките, Бакстър беше готов да подсвирне от изненада.

— Мисис Хескет изглежда е проявявала голям интерес към класическите статуи.

— Наистина — отвърна сухо Шарлот. — В по-голямата си част, предполагам, това са гръцки и римски богове. Теса... хм... изключително надарени фигури.

— Наистина.

Двамата мълчаливо започнаха да разглеждат рисунките на голи мъжки статуи, с които беше пълен целият скицник. Шарлот се прокашля смутено.

— Виждала съм някои от тези статуи в Британския музей. Мисля, че е съвсем правилно, ако отбележа, че мисис Хескет си е позволила малко артистична свобода с някои пропорции от анатомията.

— Съвсем определено. — Шарлот рязко затвори книгата. — Е, не виждам защо трябва да ни интересува изборът ѝ на теми за рисуване. Важното е, че намерих този скицник, скрит от чужди погледи под гардероба.

— И какво толкова странно има в това? Много дами обичат да рисуват с пастели.

— Точно така. Сестра ми Ариел също. — Шарлот вдигна глава, а очите ѝ блестяха. — Но тя не крие своя скицник под гардероба.

Бакстър изведнъж разбра докъде я бяха довели заключенията ѝ.

— Един момент, мис Аркъндейл. Бих ви посъветвал да не си правите прибързани заключения. Не е много вероятно Друзила Хескет нарочно да е скрила скицника си под гардероба. Той без съмнение случайно е бил ритнат там от някой слуга, докато са събирали багажа си след смъртта на господарката.

— Не съм съгласна, сър. Мисля, че скицникът нарочно е бил скрит там.

— Ако е така, причината спокойно може да са самите рисунки. Може би мисис Хескет не е искала прислугата ѝ да научи, че обича да рисува прекалено големи фалоси.

Шарлот примигна объркано. Отмести поглед встрани и изведнъж се засуети, опитвайки се да скрие скицника под наметалото си.

— Въпреки това бих искала да го прегледам по-обстойно. Ще го взема със себе си. — Накрая, след като разбра, че усилията да скрие книгата под дрехата си са напразни, Шарлот просто я притисна към гърдите си.

Внезапното ѝ вълнение го изненада и той се замисли, като неволно отново се намръщи. Разбра, че думите му я бяха смутили. Мисълта, че страховитата мис Аркъндейл е смутена само от произнасянето на думата фалос, го смая и развесели.

— Мис Аркъндейл, чувствам се задължен да отбележа, че ако изнесете скицника от къщата, ще извършите нещо, което някои хора биха нарекли кражба.

— Глупости. Само ще го взема за известно време.

— Ще го вземете?

— Все пак трябва да установя обстоятелствата около смъртта на моята клиентка — напомни му с остър тон. — Нуждая се от цялата информация, която мога да събера.

— И каква информация очаквате да намерите в скицник, пълен с картини на голи статуи? — настоя Бакстър.

— Кой знае? — Тя се обърна рязко и го отмина с решителна крачка. — Елате. Предстои ни да претърсим и долните стаи.

Бакстър изруга тихо и понечи да я последва. Но любопитството и неприятната тръпка, която мина по гърба му, го накараха да се поколебае.

Той се върна до прозореца, отмести леко завесата и погледна към улицата. Изгледът от тази спалня беше подобен на този от първата стая, която бяха претърсвали с Шарлот.

Мъглата се бе състила още повече. Газеният фенер от другата страна на улицата представляваше едва забележима точка. Беше невъзможно да се види нещо. Бакстър изчака така един дълъг миг, търсейки сенки, но не успя да види никакво движение.

— Хайде, елате, мистър Сейнт Айвс — долетя от коридора тихият глас на Шарлот — Трябва да побързаме.

Бакстър пусна завесата и се отправи към вратата. Не видя никого да се спотайва в мъглата навън, но поради някаква причина изобщо не изпита облекчение от това.

Последва Шарлот надолу по стълбите.

Малко по-късно затвори последното чекмедже на едно бюро и извади часовника от джоба на жилетката си.

— Трябва да тръгваме, мис Аркъндейл.

— Само още няколко минути. — Шарлот се бе привдигнала на пръсти, за да постави на мястото им няколко тома от полицата с книги. — Почти привърших.

— Не можем да останем повече тук. — Бакстър вдигна фенера.

Шарлот бързо огледа полиците с книги.

— Но ако сме пропуснали нещо важно?

— Вие дори не знаете какво търсите, така че как можем да знаем дали сме пропуснали нещо? — Той я хвана за ръката и я поведе бързо към коридора. — По-бързо, мис Аркъндейл!

Тя вдигна поглед към него, а очите ѝ потъмняха от тревога.

— Случило ли се е нещо, сър?

— Необходимо ли е да питате? — Бакстър я повлече към стълбите на кухнята. — Минава полунощ, а ние се забавляваме, като претърсваме къщата на дама, която наскоро е била убита. Вие дори се готвите да вземете със себе си вещ, която е принадлежала на предишната собственичка на къщата. Повечето хора биха се съгласили, че има причини за тревога в ситуация като тази.

— Няма нужда да ставате саркастичен, сър. Когато попитах дали се е случило нещо, имах предвид нещо друго, освен предишните ви страхове. Изведнъж станяхте по-неспокоен и нервен.

Бакстър я погледна, стреснат от нейната проникателност. Тя беше права. Стана изключително нервен и изпълнен с безпокойство, откакто съзря човека в мъглата. Изминало бе дълго време откакто за последен път бе изпитал онова студено и неприятно чувство. По-точно — три години. Той бе учен И като такъв отказваше да назове това състояние като лошо предчувствие. Но последния път, когато го бе изпитал, се бяха случили ужасни неща. Белезите по тялото му доказваха, че се бе разминал на косъм със смъртта.

— Внимавайте, сър, в противен случай и двамата ще се изтърколим с главата надолу по тези стълби — прошепна Шарлот. — Трудно ще се измъкнем оттук, ако си счупим краката.

— Вече почти стигнахме до кухнята — прошепна в отговор Бакстър, когато минаха покрай стаята на икономката. — Сега ще

изгася фенера. Докато се измъкнем от къщата, ще бъдем като слепци. Дръжте се здраво за ръката ми.

— Защо не изгасите фенера, след като излезем на улицата?

— Защото не искам да поема риска някой да ни види, като излизаме.

— Но никой няма да може да ни види в мъглата — възпротиви се Шарлот.

— Светлината от фенера ще се вижда дори и лицата ни да останат в сянка. Готова ли сте?

Тя му хвърли дълъг, изпитателен поглед. В един момент Бакстър си помисли, че ще продължи да спори за фенера. Но, изглежда, нещо в израза на лицето му ѝ подсказа, че е по-добре да не настоява повече. Тя само притисна скицника до гърдите си и кимна в знак на съгласие.

Бакстър загаси фенера. За миг ги обгърна непрогледен мрак. Като разчиташе на това, че бе запомнил разположението на мебелите в кухнята, Бакстър я поведе внимателно към вратата. Тя се отвори лесно, като изскърца съвсем слабо. Виждаше се само мътната светлина на уличния фенер.

Шарлот стъпи на първото каменно стъпало, но Бакстър я хвана за ръката и я накара да спре. Тя не възрази и зачака да ѝ даде знак кога е най-безопасно да продължат.

За щастие, Шарлот не попита нищо повече. Бакстър ѝ бе признателен за това. За миг той остана така, като се заслушваше напрегнато. Отдалеч долиташе шумът от тропота на колелета на файтони по каменните павета, но нямаше никакви признаци, че някой ги причаква наблизко. Бакстър нежно подтикна Шарлот напред. Тя заситни бързо, а той я последва. Когато излязоха на улицата, той се обърна и я поведе към парка, където ги чакаше наетият от него файтон.

Изведнъж, без предупреждение, сенките пред тях се раздвижиха. От гъстата мъгла изплува една фигура на як, набит мъж, загърнат в широко палто — от тези, които носят кочияшите, — а на главата си имаше шапка с ниска периферия. Светлината от близкия фенер падаше право върху дългото дуло на револвера, който той бе насочил към тях.

— Ей, ей, я да видим какво си имаме тук? — проговори непознатият с дрезгав глас. — Като че ли двама благородни господата слухтят наоколо, и то в моя район!

Бакстър долови как Шарлот си пое уплашено въздух, но не изпищя.

— Дръжте се настрана! — нареди той.

— Не бързайте толкова. — Светлината беше достатъчна, за да видят няколкото тъмни дупки в устата му, там, където би трябвало да има зъби. — Вие двамата току-що излязохте от моята къща и аз нямам намерение да ви оставя да си тръгнете, като отнесете нещо, което ми принадлежи!

— Вашата къща? — Шарлот го погледна озадачена. — Как се осмелявате? Случайно ми е известно, че точно тази къща съвсем доскоро принадлежеше на друг.

— Вижте, мис Аркъндейл... — обади се тихо Бакстър. — Не е време за...

— Казвам ви, че това е моята къща — озъби се непознатият. — Набелязах си я още преди няколко ноци и оттогава непрекъснато я наблюдавам.

— И по каква причина? — настоя Шарлот.

— За да се уверя, че собственикът е заминал за доста дълго време и няма да се върне неочаквано посред нощ, разбира се.

— Господи, тогава вие сте истински крадец!

— Точно така. Истински професионален крадец! — Мъжът се ухили не без известна гордост. — Никога не са ме залавяли, тъй като съм много внимателен. Преди да вляза в някоя къща, винаги съм абсолютно уверен, че собственикът ще отсъства дълго време. Приготвих се да проникна в тази къща още същата нощ и какво виждам? Двама непознати, които се опитват да ми отнемат плячката.

— Казах да стоите далеч от нас — обади се отново Бакстър. — Няма да ви повтарям повече!

— Радвам се да го чуя. Нямам време за глупави проповеди. — Непознатият хвърли един последен презрителен поглед на Бакстър и насочи вниманието си към Шарлот. — А сега, мадам Всезнайке, какво точно изнесохте от къщата? Може би няколко сребърни прибора? Или сте преровили кутийката за бижута? Каквото и да е, то ми принадлежи. Дайте ми го!

— Не сме взели никакви ценни вещи от тази къща — отвърна Шарлот.

— Все нещо сте взели. — Непознатият видя скицника и се намръщи. — Какво е това?

— Просто една книга. Нищо, което да ви интересува.

— Не ме интересува никаква книга, но ще погледна какво криете под наметалото. Обзалагам се, че сте взели поне няколко свещника и може би една-две огърлици. Отворете наметалото.

— Нищо подобно няма да направя! — отвърна Шарлот с глас, от който лъхаше ледено презрение.

— Свадлива кучка! Сега ще ти покажа какво ще стане, ако не ми дадеш това, което по право е мое.

Мъжът се завъртя с изненадваща бързина. Вдигна револвера високо, като че беше бастун, и се приготви да го стовари върху главата на Бакстър.

— Не! — извика Шарлот — Почакайте, не го наранявайте. Той работи за мен.

Но инстинктите на Бакстър бяха отлични и той ловко избягна удара. Бързо извади от джоба си едно от стъклените шишенца, счупи го на две и го хвърли право в лицето на нападателя си.

Специалната фосфорна смес при контакта си с въздуха избухна в ярка светлина. Негодникът изкрещя от изненада и ярост и трмаво отскочи назад, като затвори очи. Изпусна оръжието, което изтрака по камъните.

Бакстър пристъпи напред и заби юмрука си в челюстта на непознатия. Частично заслепен от светлината, избухнала в лицето му, негодникът залитна.

— Мръсно копеле! Сега съм сляп. Заради теб!

Бакстър не виждаше причина да му казва, че това състояние е само временно.

— Хайде, файтонът ни чака — заяви той, като хвана Шарлот за ръката.

— Не е честно! — ревеше непознатият — Аз пръв намерих празната къща. Тя е моя. Вървете и си намерете друга.

Шарлот хвърли поглед назад към вбесения крадец.

— Ще информираме полицията, че се подвизавате наблизко. За вас ще е по-добре да изчезнете веднага.

— Достатъчно! — В далечината Бакстър забеляза лампите на файтона и дръпна Шарлот за ръката. — Имаме си собствени проблеми.

— Не искам този негодник да си мисли, че може да влиза в къщата на мисис Хескет и да взема каквото си поиска.

— Защо не? Ние направихме същата.

— Това, че взехме скицника, е нещо съвсем различно — възпротиви се тя, останала без дъх.

— Хм!

Файтонът вече трябваше да бъде съвсем наблизко.

— Трябва да призная, мистър Сейнт Айвс, че съм много впечатлена от начина, по който се справихте с тази ситуация. Много умно от ваша страна да използвате мигновената светлина по този начин. Наистина.

Бакстър не обърна внимание на възхищението ѝ. Беше съсредоточил вниманието си единствено върху това да намери файтона в мъглата. Първо се появиха конете, прилични на двойка сиви призраци. След тях се материализира масивният корпус на файтона. Кочияшът, нает от известните конюшни. Севъриджис Стейбълс, много пъти бе изпълнявал поръчки за Бакстър и беше свикнал с ексцентричността му.

В продължение на години Бакстър бе редовен клиент на тази конюшня. Намираще, че е много по-бързо и икономично да използва услугите на Севъриджис Стейбълс, отколкото да поддържа собствен впряг. В замята на честите си посещения и редовното и щедро заплащане, получаваше отлично обслужване и дискретност.

— Нещо лошо ли се е случило, сър? — попита кочияшът, след като извика на конете да спрат.

— Нищо, с което аз и дамата да не можем да се справим — отвърна Бакстър и отвори вратата на файтона. Обви ръка около кръста на Шарлот и леко я качи вътре — Откарайте ни обратно в дома на мис Аркъндейл.

— Да, сър.

Бакстър скочи в купето, затвори вратата и се отпусна на седалката срещу Шарлот. Файтонът шумно потегли напред. Бакстър бързо хвърли поглед встрани, за да се увери, че завесите са спуснати. След това се обърна към Шарлот. На оскъдната светлина очите ѝ блесяха като скъпоценни камъни.

— Мистър Сейнт Айвс, просто не мога да изразя благодарността си за това, което направихте тази нощ — каза тя. — Постъпихте

благородно и смело, изключително находчиво. Нямам вече никакви съмнения относно вашето назначение на служба при мен. Мистър Маркъл беше напълно прав.

Внезапно в него избухна гняв. Помисли си, че неразумната мис Аркъндейл тази нощ можеше да бъде убита. А ето, че тя просто си стоеше срещу него, изпълнена с възхищение и доволство, като че ли той бе някой слуга, който блестящо е изпълнил задълженията си. Това беше достатъчно всеки разумен човек да избухне.

— Радвам се, че сте доволна от услугите ми, мис Аркъндейл.

— О, това наистина е така, сър. Вие наистина ще бъдете незаменим доверен човек.

— Но моето професионално мнение е — продължи той тихо и преднамерено бавно, — че вашите безразсъдни действия тази вечер са просто непоносими. Няма никакво извинение за такава глупост, мадам. Сигурно съм си загубил ума, за да ви позволя да претърсвате къщата на Друзила Хескет.

— Не си спомням да съм ви искала позволение.

— Можехте да бъдете наранена, дори убита, от онзи негодник или от някой друг като него.

— Не бях изложена на никаква опасност, благодарение на намесата ви, сър. Наистина, не знам какво щях да правя тази вечер без вас. Досега никой мъж не ме е спасявал, мистър Сейнт Айвс. Беше наистина много вълнуващо. Подобни неща могат да се прочетат единствено в готическите романи или в поемите на лорд Байрон.

— По дяволите, мис Аркъндейл...

— Вие бяхте чудесен, сър. — Без всякакво предупреждение, тя се наведе напред, унищожавайки разстоянието между тях. Обгърна с ръце врата му и го прегърна.

Полите на наметалото ѝ се увиха около него. Изведнъж го облъхна топло, упоително, неопикуемо ухание. Това бе някаква невероятна смесица от лекия, с дъх на цветя, парфюм на Шарлот, от билковия сапун, който тя използваше, и примамливото, неопикуемо сладко ухание на тялото ѝ.

Почувства се така, като че ли го бяха хвърлили в някоя от собствените му химически смеси. Като че ли някаква невидима помпа по мистериозен начин бе изсмукала всичкия кислород от въздуха. Можеше да вдъхва единствено аромата на Шарлот. Завладя го особено

усещане, бързо и остро като светкавица, нажежено до бяло, като светлината, която сам бе създал. Това предизвика истинска химическа реакция в тялото му. Древните бяха вярвали, че с помощта на огъня е възможно оловото да се превърне в блестящо злато. В този момент Бакстър разбра, че огънят, който го изгаряше отвътре и караше кръвта да бушува във вените му, можеше да превърне гнева му в диво сексуално желание.

Искаше я. Сега. Тази нощ. През целия си живот не бе пожелавал така една жена.

Когато тя понечи да се отдръпне, той нежно обхвана лицето ѝ с длани. Впи поглед в нея, смаян от силата на собственото си желание.

— Простете, мистър Сейнт Айвс — промълви обезпокоена Шарлот. После се усмихна колебливо. Бакстър не можа да откъсне поглед от устните ѝ. — Нямах намерение да ви притеснявам. Но беше толкова вълнуващо, че...

Бакстър не отговори. Бе изгубил способността си да мисли.

Можеше да направи само едно. Наведе глава и я целуна.

ГЛАВА 4

В един миг Шарлот изобщо не разбра какво става. Чувстваше единствено топлото докосване на устните му, както и нежността на целувката. След това разбра. Той я любеше. Точно там, във файтона.

Пламъците на жарката, буйна страст, която бе съзряла в погледа му още от първата им среща, лумнаха с пълна сила. Те замаяха съзнанието и чувствата ѝ, както мигновената светлина на фосфорната смес бе замъглила погледа ѝ.

Чувстваше се така, като че ли бе влязла в някаква странна, великолепна стая, в която множество големи свещи разпръсваха своята светлина, а тя на свой ред се отразяваше от многобройни огледала. Беше едновременно вълнуващо и объркващо, и малко страшно. Не можеше да види къде е вратата. Не знаеше как би могла да избяга, ако се наложеше.

Устните му се раздвижиха върху нейните, задълбочавайки целувката. От гърдите му се изтръгна дрезгав стон. Ръцете му нежно притиснаха лицето ѝ, а Шарлот внезапно си даде сметка за силата, която притежаваше този мъж. Можеше да почувства твърдите мускули на бедрата му, притиснати към нейните.

В тялото ѝ нахлу предателска топлина, която я накара да потрепери от глава до пети. Никога не бе реагирала така на близостта на никой мъж.

— Шарлот... — Гласът му бе нисък и безкрайно съблазнителен. В него се долавяше цялата му нужда и копнеж. — Шарлот...

Тя сграбчи раменете му. Устните ѝ инстинктивно се разтвориха. Той освободи устните ѝ за миг и я погледна с такава настойчивост, че тя би трябвало наистина да се изплаши. Слабата светлина на фенера се отразяваше от стъклата на очилата му, наподобявайки златист пламък. В кехлибарените му очи гореше огън. Очи на алхимик, помисли си Шарлот.

С рязко нетърпеливо движение Бакстър свали очилата си и ги захвърли върху близката възглавничка.

— По дяволите? Какво правиш с мен?

Шарлот само поклати глава, неспособна да отмести поглед. Осъзна, че стиска раменете му така, сякаш ако се пуснеше, щеше да пропадне в дъното на дълбока пропаст.

— Щях да те попитам същото.

— По дяволите! — Бакстър се наведе и докосна отново устните ѝ със своите.

Шарлот усети как едната му ръка се плъзна към качулката на наметалото ѝ, за да обхване врата ѝ. Пръстите му бяха топли и силни. Ласката бе толкова нежна и интимна, че тялото ѝ отново потръпна от желание. Той я привлече към себе си, като я притисна още по-силно между бедрата си. Тя склони глава в извивката на ръката му и той се наведе да целуне шията ѝ, разтваряйки в същото време гънките на наметката ѝ.

Шарлот долови собствената си тиха въздишка на удоволствие, когато ръката на Бакстър се спусна надолу и покри гърдата ѝ. Младата жена чувстваше горещата му длан през тънкия вълнен плат на роклята си. Но не можеше да си наложи да се отдръпне. Цялото ѝ тяло се напрегна от странно безпокойство и очакване. Шарлот се вкопчи в реверите на палтото му.

— Мистър Сейнт Айвс...

Ръката му бавно погали гърдата ѝ, след което се спусна към хълбока ѝ и я притисна леко.

— Боже Господи! — прошепна тя, поразена. Можеше да почувства набъбналата му мъжественост през плата на панталоните. Шарлот затвори очи и се отдаде на непознатото удоволствие да чувства мъжа до себе си. Като че ли бе изпаднала в сладък транс. Мушна ръце под палтото му, нетърпелива да почувства твърдостта на мускулите му. Топлината, която се излъчваше от тялото му, беше истински опиум за сетивата ѝ. Но тя искаше повече, много повече.

Бакстър събра полите на роклята и наметалото ѝ и ги вдигна над коленете ѝ. Шарлот отново потрепери, когато я погали по вътрешната страна на бедрото. След това съсредоточи милувката си върху голата кожа точно над жартиера ѝ. Като че ли през тялото ѝ мина електрически ток. В този момент файтонът рязко спря. Шарлот замръзна. Изведнъж реалността се стовари с цялата си тежест върху нея.

— По дяволите! — Бакстър бързо се съвзе, пресегна се и сграбчи очилата си от възглавничката. След това отмести леко завесата на прозорчето на файтона. — Пристигнахме. Намираме се пред къщата ти. Как, по дяволите, дойдохме толкова скоро? Имах няколко неща, които трябваше тази вечер да обсъдя с теб.

— Аз също исках да поговорим. — Шарлот се мъчеше да се овладее. Чувстваше се смутена и объркана. Цялата гореше, беше останала без дъх и изпълнена със странно очакване. — Дори не започнахме да говорим за събитията от тази нощ.

— Не, не започнахме. — Бакстър продължаваше да я наблюдава внимателно. Тя се сви на седалката и се опита да се овладее. — Утре ще дойда и ще поговорим.

Резкият му тон я отрезви. Мъжът, който само допреди миг я целуваше с буйна страст, сега ѝ говореше така, като че ли го бе обидила. След това изведнъж ѝ хрумна, че той също без съмнение бе дълбоко потресен от страстта, която бе пламнала помежду им.

Истината бе, че тя също бе потресена от това, което се случи между тях. Но Бакстър бе неин служител и тя бе тази, която трябваше да се справи с това положение. Бакстър, без съмнение, се порицаваше прекалено сурово за това, че се бе поддал на твърде страстната си природа.

Тя се приведе напред и докосна окуражително ръката му.

— Не се безпокойте, сър. Вие в никакъв случай не сте виновен за това, което се случи. Такива бурни емоции често биват предшествани от силно вълнение или опасност. Срещата ни с онзи ужасен човек пред къщата на мисис Хескет е причината за това, което стана между нас.

Бакстър вдигна изненадан поглед към нея.

— Наистина ли мислите така?

— Да, разбира се. Това е единственото обяснение. Заплахата от насилие може да отприщи поток от силни емоции.

— Да разбирам ли, че имате достатъчно опит в тези неща?

— Е, не точно — призна тя. — Но съм чела достатъчно от поезията на лорд Баирон, за да знам, че това, което се случи между нас, не е нещо необичайно. Когато човек се изправи лице в лице с опасността, това стимулира... първичните му емоции.

— Всемогъщи Боже! Правиш всички тези заключения само заради стиховете на някакъв поет?

Шарлот се почувства засегната от очевидното му презрение.

— Байрон пише много убедително за тъмните страсти. Изглежда, разбира много добре до какво могат да доведат те. Знам, че човек може да научи много от поемите му, както и от тези на другите романтични поети.

— Това щеше да бъде смешно, ако не бе толкова абсурдно.

— Опитвам се да ви дам логично обяснение за едно събитие, което очевидно ви смущава, мистър Сейн Айвс.

Бакстър сведе поглед към ръката ѝ, която почиваше върху неговата. Когато отново го вдигна, в очите му грееше опасен пламък.

— Благодаря, мис Аркъндейл, но мисля, че ще оцелея и без да разчитам на вашите логични обяснения. В деня, в който потърся обяснения от някой проклет поет, сигурно ще съм готов за лудницата.

Шарлот бързо отдръпна ръката си. Очевидно Бакстър бе изпаднал в лошо настроение. Сега не бе моментът да се опитва да го успокои.

— Много добре, сър — отвърна тя, решила да запази весел и непринуден тон. — Сигурна съм, че до сутринта и двамата ще сме забравили за всичко това.

Отначало той не отговори. Отвън се разнесе шум, което означаваше, че кочияшът бе скочил от капрата.

— Ще видим — заяви накрая той.

Шарлот си пое дълбоко дъх.

— Когато утре дойдете вкъщи, ще сравним впечатленията си от къщата на мисис Хескет.

— Добре.

— Дотогава ще съм успяла да разгледам скицника ѝ. Може би ще открия нещо интересно.

— Съмнявам се. — Бакстър се приведе напред и повдигна брадичката ѝ. — Сега ме чуйте добре. Ще се уверя, че сте се прибрали на сигурно място в дома си. А вие ще се уверите, че всички прозорци и врати са заключени, преди да си легнете.

Шарлот премигна неразбиращо.

— Но, разбира се, мистър Сейнт Айвс. Преди да си легна, винаги проверявам ключалките. Уверявам ви, че това ми е стар навик. Но се съмнявам, че точно тази нощ имаме причина за тревога. Негодникът,

който ни нападна, няма никаква възможност да ни е проследил в мъглата.

— Може и да сте права, но непременно направете както ви казах. Ясно ли е?

Шарлот интуитивно усети, че няма да е разумно да позволи на Бакстър да доминира и да има последната дума във всичко. Трябваше да държи на своята ръководна роля във взаимоотношенията им.

— Оценявам загрижеността ви, но не забравяйте, че сте мой служител и нарежданията давам аз. С удоволствие ще се вслушам в съвета ви, но трябва да разберете, че сама съставям мнението си и сама вземам решения.

— Ще направите повече от това просто да се вслушвате в съветите ми, Шарлот — отвърна Бакстър с вбесяващо спокойствие. — Ще ги изпълнявате.

В този момент вратата на файтона се отвори. Шарлот не отвърна нищо, само повдигна многозначително едната си вежда, тъй като добре съзнаваше, че кочияшът стои на почтително разстояние в сянката, но все пак достатъчно близо до тях.

— Тази вечер доказахте, че сте отличен помощник, сър, но без съмнение има и други способности господата, които могат да ви заместят. Ако искате да запазите службата си, ще направите добре да показвате поне малко уважение към работодателя си.

За миг в очите му блесна весело пламъче.

— Да не би да заплашвате да ме уволните, Шарлот? След всичко, което преживяхме тази нощ? Съкрушен съм.

Тихият му смях толкова я изнерви, че Шарлот не посмя да отвърне нищо. Без да каже и дума, тя събра полите си и се приготви да слезе от файтона. Кочияшът учтиво ѝ подаде ръка. Тъй като фенерът на файтона хвърляше слаба светлина, Шарлот не можеше да бъде сигурна дали безстрастният израз на лицето му се промени, но ѝ се стори, че в погледа му прочете съчувствие.

Бакстър я последва, хвана я за ръка и я придружи до стъпалата на входа. Взе ключа от ръката ѝ и го пхна в ключалката.

— Лека нощ, мистър Сейнт Айвс. — Шарлот пристъпи в антрето и се обърна с лице към него. С усилие на волята успя да изобрази хладна и леко надменна усмивка. — Искам отново да ви кажа колко

съм доволна от отличните ви професионални умения, които демонстрирахте тази нощ.

— Благодаря. — Бакстър облегна ръка на рамката на вратата и впи замислен поглед в Шарлот. — Само още едно нещо.

— Какво?

— Може би трябва да се обръщаш към мен с малкото ми име. Не виждам смисъл да спазвам официален тон, не и след това, което преживяхме.

Шарлот го погледна смаяна, неспособна да произнесе и дума.

Очевидно доволен от реакцията ѝ, Бакстър отстъпи крачка назад и затвори леко вратата под носа ѝ.

Двайсет минути по-късно Бакстър влезе в лабораторията си, като все още кипеше от гняв. Не можеше да повярва, че толкова неочаквано и нетипично за него бе загубил самообладание.

— По дяволите!

Прекоси стаята и се спря до малка масичка близо до камината. Върху масичката имаше кристална чаша. За бога, имаше нужда от едно питие. Повтаряше си ожесточено, че е в състояние да контролира чувствата си. Той бе учен, от години се бе посветил на науката. Беше се прекланял пред олтара на логиката и разума през целия си живот.

Наля си бренди, като напълни чашата почти догоре. Дори не можеше да си спомни кога точно се бе научил да държи чувствата си под железен контрол. Това бе нещо, което винаги бе разбирал без усилие, нещо, което познаваше много добре и знаеше как да се справи с него. Дори и по време на краткотрайните си любовни авантюри никога не бе позволил страстта да надделее над разума. Самият той бе жертва на такава страст и знаеше докъде можеше да доведе това.

Вдигна чашата и отпи голяма глътка, силното питие изгори гърлото му и потече като течен огън във вените му.

Което беше още по-лошо, Шарлот най-сериозно го бе уведомила, че обяснението за неговото поведение може да се намери в романтичната и мелодраматична поезия на Байрон! Това бе достатъчно, за да накара един мъж да се заключи в тишината на собствената си лаборатория и никога да не излиза оттам.

Бакстър се отпусна в любимото си кресло, в което бе прекарал дълги часове в четене, и впи неவிждащ поглед в огъня в камината. Пламъците му напомнях за Шарлот — и двете предизвикваха мощна химическа реакция, която би могла да погълне и изгори мъжа, ако той не внимаваше достатъчно.

Бакстър затвори очи, но пламъците продължаваха да го подмамват. Пред погледа му изникна Шарлот, а пламъците се отразяваха огненочервени в косите ѝ. Бакстър искаше да зарови пръсти в опасната им топлина, но вместо това стисна толкова силно чашата, че кокалчетата му побеляха.

Но той не бе единственият, който загуби самообладание във фойтона, напомни си той. Реакцията на Шарлот бе недвусмислена. Ако в този момент кочияшът не бе спрял, вечерта щеше да има съвсем различен край. В съзнанието му изплува образът на меките ѝ бедра, които се обвиват около кръста му, докато малките ѝ перлени нокти се забиват в кожата на раменете и гърба му. Бакстър отпи още една глътка бренди и осъзна, че все още може да усети вкуса на Шарлот, както и нейния аромат. Не можеше да го забрави. Както и меката ѝ, чувствителна гърд, която се напрегна под допира на ръката му, а зърното се втвърди от възбуда.

Явно бе, че му предстои дълга нощ. Точно сега разумът и желязната логика нямаше да му свършат никаква работа. Знаеше, че няма да успее да заличи спомена за Шарлот, сгушена в прегръдките му. Образът бе твърде сладък, твърде възбуждащ.

Но следващия път, когато я види, щеше да се владее напълно. Нямаше да допусне отново да загуби контрол. Бакстър погледна чашата си и видя, че я бе пресушил. Когато я поставяше на масата до себе си, погледът му попадна на сгънат лист хартия. Веднага го разпозна. Беше бележка, която му бяха донесли по-рано през деня, малко преди да тръгне към дома на Шарлот. Бележката беше от вдовицата на баща му, Мериан, лейди Ешъртън. Това беше третото съобщение от нея, което получаваше за една седмица.

— Проклятие! — С въздишка на примирение Бакстър вдигна писмото и разчупи печата.

Съдържанието му беше същото като това на другите две бележки, които Мериан бе изпратила през последните няколко дни. Бележката бе кратка и ясна.

Скъпи Бакстър,
Бих искала да говоря с теб. Въпросът е спешен. Моля
те да ми се обадиш при първа възможност.

Искрено твоя, лейди Е.

Бакстър смачка писмото и го хвърли в огъня, както бе направил и с първите две. Нейната представа за тежко положение не се покриваше с неговата. Най-сериозните проблеми на Мериан бяха свързани с пари, по-специално с богатството на Ешъртън. Бащата на Бакстър бе посочил именно него като човека, който щеше да се разпорежда с него, докато синът на Мериан, Хамилтън, навърши двајсет и пет Мериан изобщо не бе доволна от това решение на съпруга си. Още по-малко Хамилтън.

Бакстър трябваше да изпълнява тази неблагодарна задача още няколко години, преди да прехвърли цялата отговорност за наследството на Ешъртън на своя полубрат Той нетърпеливо отхвърли старите си проблеми и се замисли над новите, които бяха изникнали съвсем наскоро. Младият мъж облегна лакти на страничните облегалки на креслото, допря пръстите на ръцете си едни срещу други и отново се втренчи замислено в огъня.

Колкото до събитията от тази нощ, едно нещо бе сигурно — дебнеше го опасност и тази опасност носеше името Шарлот.

В полумрака на стаята въглицата в камината тлееха бавно. Богатият, наситен с благовония аромат упойваше сетивата му. Съзнанието му бе в пълна хармония със силите на метафизичната проекция, в която се намираше. Беше готов.

— Какво казват картите, любов моя? — прошепна тихо той.

Гадателката обърна първата карта.

— Златист грифон.

— Мъж.

— Винаги е така — Гадателката хвърли предпазлив поглед към него от противоположната страна на масата. — Грифонът ще застане на пътя ви.

— Ще е в състояние ли да промени плановете ми?

Жената обърна друга карта и за момент се поколеба.

— Феникс. — Пресегна се за следващата и я обърна. — Червен пръстен.

— Е?

— Не. Златистият грифон може да се окаже много упорит, но крайната дума ще бъде ваша.

— Да — усмихна се той. — Сега ми разкажи за жената.

Гадателката обърна друга карта.

— Жената има кристални очи. Тя търси.

— Но нищо няма да открие.

Гадателката поклати глава.

— Не. Няма да открие това, което търси.

— В края на краищата, тя е само една жена. Няма да представлява никакъв проблем.

„Гадателката също“ — помисли си той, но не каза нищо повече. Когато му дойдеше времето, щеше да се отърве от нея. В момента обаче му беше полезна, а беше лесно да я държи в подчинение, използвайки собствената ѝ страст.

— Какво мислиш за тази странна рисунка, Ариел? — Шарлот взе от бюрото скичника на Друзила Хескет и го подаде на сестра си. — Ти разбираш много повече от тези неща от мен. Виждала ли си някога подобно нещо?

Ариел тъкмо се готвеше да си налее втора чаша чай. Хвърли поглед към скичника, който Шарлот бе отворила някъде по средата. Очите ѝ се разшириха, когато видя рисунката на голо мъжко тяло, очевидно статуя:

— Хм, не — отвърна сухо Ариел. — Не мисля, че някога съм виждала нещо подобно.

Шарлот ѝ хвърли укорителен поглед.

— Нямам предвид рисунката на статуята, а малката скица в ъгъла. Изглежда като кръг, във вътрешността на който има триъгълник. А във вътрешността на триъгълника до всеки ъгъл има малки фигурки.

— Да, виждам. — Ариел поклати глава. — Изобщо не прилича на мотивите, които сега са на мода. Не съм виждала нищо подобно

нито в La Belle Assemble, нито в Ackerman's Repository of the Arts. Може би някое друго списание може да ни даде някаква представа.

— А може би рисунката е някакъв египетски или римски мотив.

— Не мисля така. — Ариел прокара леко пръст по рисунката. — Само един бог знае колко скици и мотиви са взети от египетски и римски антики. Всеки модист и декоратор в Лондон ги използва. Виждала съм какво ли не, но подобен мотив ми е напълно непознат. Защо те интересува?

— Поради някаква причина Друзила Хескет е сметнала за необходимо да го прерисува на тази страница в скицника си, който очевидно е посветила на акварелни рисунки на голи статуи.

Ариел вдигна любопитен поглед към сестра си.

— Но тази рисунка не е акварел. Направена е с писалка и мастило.

— Точно така. И е напълно различна от останалите рисунки.

— Наистина. — Ариел се усмихна леко. — Питам се дали мисис Хескет е типична представителка на онези модни кръгове, от които се надяваше да си намериш клиентки. Изглежда, е проявявала жив интерес към мъжкото тяло.

— Да, но вече едва ли е важно какъв вкус е проявявала. Това, което ме безпокои и не мога да си обясня, е защо е нарисувала този изключително странен мотив в скицника си.

— Какво е това червеникавокафяво петно на подвързията? — попита Ариел. — Разлята акварелна боя?

— Най-вероятно. — Шарлот докосна петното с върха на пръста си. — Ами ако е засъхнала кръв?

— Господи!

— Ами ако мисис Хескет е останала жива известно време, след като е била простреляна, достатъчно за да пъкне скицника под гардероба? — прошепна Шарлот.

— Никога няма да разбереш със сигурност дали наистина е станало така.

— Не, предполагам, че не. — Шарлот прехапа замислено долната си устна, в ума ѝ се оформяха различни възможности.

Ариел вдигна чашата до устните си и хвърли поглед към сестра си.

— Трябва да намериш отговорите на много въпроси, но и аз искам да ти задам няколко.

— Какви например?

— Какво точно се случи миналата нощ, когато отиде да претърсваш къщата на мисис Друзила Хескет?

Шарлот се облегна на стола си и махна с ръка в жест на раздражение.

— Вече ти разказах всичко. Двамата с мистър Сейнт Айвс открихме скицника, след което бяхме нападнати от един крадец, когато излизахме от къщата. Това е всичко.

— Знаеш ли, че ми направи впечатление именно описанието ти на ролята, която е играл мистър Сейнт Айвс в тези събития.

Шарлот се усмихна с дълбоко задоволство.

— Както казах, мистър Сейнт Айвс беше чудесен, направо невероятен.

— Невероятен не е думата, която обикновено използваш, не и когато се отнася за представител на другия пол.

Шарлот смутено се прокашля.

— Е, що се отнася до тази ситуация, наистина не намирам по-подходяща дума. Мистър Сейнт Айвс се оказа умен, находчив и изненадващо смел. Потръпвам само като си помисля какво можеше да се случи, ако не ме бе придружил.

— И все пак, той се оказа идеалният доверен човек, нали?

— Наистина. Мистър Маркъл бе абсолютно прав, когато ни го препоръча.

— Той те е целунал, нали? — попита тихо Ариел.

— Това е наистина странна мисъл, Ариел. Защо, за бога, бих целунала мистър Маркъл? — Шарлот вдигна своята чаша с чай и отпи. — Той наистина е много добър човек, но е поне трийсет години по-стар от мен, а и не мисля, че на тази възраст жените продължават да го интересуват.

— Знаеш много добре, че имах предвид Сейт Айвс, а не Маркъл.

Шарлот почувства как страните ѝ пламват, а по тялото ѝ се разлива предателска топлина.

— Мислиш, че мистър Сейнт Айвс ме е целунал? И защо?

— Когато миналата нощ дойдох в стаята ти, за да те разпитам какво е станало в къщата на мисис Хескет, ти изглеждаше... — Ариел

се поколеба, очевидно търсеше най-подходящата дума. — Различна.

— Различна?

— Превъзбудена. Цялата сияеше. — Ариел направи неопределено движение с ръка. — Косите ти бяха малко разрошени, а очите ти имаха странен израз.

— Наистина, Ариел, това е вече прекалено. Току-що бях преживяла сблъсък с много опасен крадец. Как, по дяволите, би трябвало да изглежда някой след подобно преживяване?

— Не знам как изглежда една дама, след като се е отървала на косъм от опасен престъпник, но знам как изглеждаше ти.

— Какво, за бога, искаш да кажеш? Никога преди не съм се срещала с престъпници.

— Но аз съвсем ясно си спомням една такава среща, Шарлот — Ариел внимателно постави крехката порцеланова чаша в чинийката. — Преди пет години. В нощта преди на прережат гърлото на Уинтърборн. Видях те в коридора, видях как постъпи тогава, Шарлот. Ти използва пистолета на татко, за да прогониш Уинтърборн и един от неговите приятели от къщата.

Шарлот я погледна поразена.

— Нямах представа, че си разбрала какво се случи онази нощ.

— Нямах пълна представа за нещата тогава, трябваше на минат няколко години, за да си обясня всичко. Но дори тогава разбирах, че си се справила с много опасна ситуация. След това видях израза на очите ти. Не бе същият, който видях минала нощ, Шарлот.

— Съжалявам. Не исках никога да научиш колко зъл и покварен бе Уинтърборн.

— Но приятелят му беше много по-зъл, нали?

Шарлот потръпна при спомена за този човек.

— Той беше истинско чудовище. Но това се случи преди много време, Ариел. И двете преживяхме онези събития и няма защо да се тревожиш.

— Исках само да кажа, че ясно си спомням как се държеше през онази нощ. Беше хладнокръвна, студена, дори очите ти гледаха студено.

Шарлот потърка слепоочията си.

— Не знам какво да кажа, Ариел. Бях ужасена. Не си спомням нищо друго за това, как съм се чувствала тогава.

— Минала вечер също беше изплашена, Шарлот. Но в никакъв случай не беше студена и хладнокръвна. Беше развълнувана, а от очите ти струеше светлина.

— Мини направо на въпроса, Ариел.

— Мисля, че Сейнт Айвс те е целунал.

Шарлот изстена и вдигна ръце в жест на примирение.

— Е, добре, той наистина ме целуна. И двамата бяхме прекалено развълнувани от предшестващите събития. Понякога опасността упражнява този ефект върху сетивата.

— Така ли?

— Да — отвърна твърдо Шарлот. — Поетите са писали много по този въпрос. Подобна ситуация може да повлияе дори на човек, който по принцип е спокоен и хладнокръвен и не е склонен към силни страсти.

— Дори човек като мистър Сейнт Айвс?

— Всъщност имах предвид себе си — усмихна се Шарлот малко тъжно. — Разбира се, мистър Сейнт Айвс също е спокоен и хладнокръвен, но сигурно си налага желязна самодисциплина, за да го постигне.

Ариел зяпна от изумление.

— Моля?

— Под спокойната му външност и хладнокръвие се крият опасно силни страсти.

— Силни страсти? Сейнт Айвс?

— Знам, че в началото изразих някои съмнения, но наистина не мисля, че характерът му ще ни причинява никакви трудности — продължи Шарлот с привидно спокоен тон. — Убедена съм, че ще се справи отлично със задачите си.

— Радвам се, че си доволна, но започвам да изпитвам известно безпокойство, Шарлот. Ако мистър Сейнт Айвс те е целунал, нещата придобиват съвсем друг облик. Какво и колко всъщност знаеш за него?

— Какво искаш да кажеш? — Шарлот я погледна изпитателно. — Мистър Маркъл ни изпрати писмо с отлични препоръки за този човек.

— Да, но самите ние не направихме никакви проучвания за него. Дори и тези, които непременно бихме направили, ако се отнасяше за някоя клиентка.

— Не ставай смешна. Знаеш много добре, че в такива случаи интуицията ми е непогрешима.

— Моята също. Но започвам да си задавам някои въпроси за Сейнт Айвс.

— Няма за какво да се безпокоиш.

— Шарлот, ти си му позволила да те целуне.

— Е, и какво от това? — Шарлот постави ръце на бюрото. — Това беше просто една целувка.

— Но в никакъв случай не можеш да кажеш, че за теб това е обичайно приятно прекарване на времето.

Шарлот не можеше да възрази, истина беше. Нещастната връзка на майка ѝ с лорд Уинтърборн и професията, посветена в ровене в тъмното минало на груби и безсърдечни мъже, изпълнени с така наречените почтени намерения, я оставиха без всякакви илюзии.

Това не означаваше, че тя не притежаваше романтичната представа на всяка жена за любовта, както и чисто физическите нужди на един млад и здрав организъм. Все пак спомените за брака на родителите ѝ бяха хубави и би дала много, за да познае с някой мъж интимната радост и щастие, които бяха свързвали майка ѝ и баща ѝ.

Но в същото време съзнаваше прекалено добре, че в брака рисковете за една жена са огромни. Поради възрастта ѝ и обстоятелствата, в които бе попаднала, Шарлот не мислеше за брак, а за една дискретна връзка. За нещастие, по-лесно бе да си го помисли, отколкото да го осъществи. Още повече, че бе много трудно за жена в нейното положение да намери подходящ мъж.

Тя не се движеше в обществото. Не получаваше покани и не я представяха никъде. Малкото уважавани джентълмени, които бе срещнала в живота си, не бяха успели да разбудят у нея никакви чувства. Повечето от тях, подобно на мистър Маркъл, бяха твърде стари. Другите просто бяха скучни.

Изглеждаше ѝ безсмислено да започва връзка с някого, ако не е пламнала между тях искрата на истинска страст, мислеше си Шарлот. Защо да поема рискове, ако не изпитваше онези силни чувства на метафизично ниво, за които говореха поетите романтици? Като например чувството, което помете сетивата и разума ѝ, когато Бакстър я целуна.

При тази мисъл Шарлот замръзна на мястото си. Наистина ли си мислеше за връзка с Бакстър Сейнт Айвс? Погледът ѝ отново попадна на странната рисунка, която Друзила Хескат бе направила в ъгъла на страницата. Рисунката бе истинска загадка, за разлика от чувствата ѝ към Бакстър.

ГЛАВА 5

— Една дама във вашето положение не може да предвиди всички опасности, мис Патерсън. — Шарлот се усмихна на жената, която седеше срещу нея, мислейки си, че никога не е излишно да похвали предвидливостта и предпазливостта на клиентките си. — Постъпихте напълно разумно, като решихте да се уверите в мнението си за мистър Адамс.

— Казвах си, че трябва да бъда предпазлива.

— Наистина. Но съм истински щастлива да ви съобщя, че моите проучвания не показаха никаква причина да се съмнявате нито в доверието си към мистър Адамс, нито в сигурността на финансовото му положение.

— Не мога да ви опиша какво облекчение е за мен да чуя това. Не знам как да ви благодаря. — Онория Патерсън, приятно закръглена жена с красиво лице и топли очи, видимо се отпусна и престана да стиска силно дамската чантичка в скута си.

Онория винаги излъчваше някаква сладка, мека женственост, която я правеше да изглежда много крехка. Но Шарлот не се заблуждаваше. Знаеше много добре, че всяка жена, която бе запазила силния си оптимистичен дух, след като цели десет години бе работила като гувернантка, не бе някое крехко цвете.

Онория беше от онзи тип жени, които често използваша услугите на Шарлот. Наближаваше трийсет години и никога не се бе омъжвала. След като от седемнайсетгодишна възраст с труд бе изкарвала прехраната си, съвсем неочаквано бе получила малко, съвсем прилично наследство.

Както можеше да се очаква, при тази вест около Онория се бяха появили няколко ухажори. Тя бе отхвърлила без колебание повечето от тях. Една гувернантка твърде отрано се научаваше да бъде предпазлива по отношение на мъжете и техните намерения. Но един от тях, Уилиам Адамс, вдовец на трийсет и две години, с две деца, бе предизвикал интереса ѝ и очевидно бе спечелил сърцето ѝ.

Както бе обяснила на Шарлот, годините, които бе прекарала, учейки на ум и разум поверените ѝ деца, я бяха направили по-мъдра и предпазлива. Една нейна приятелка, която ръководеше агенция за гувърнантки, я беше препратила към Шарлот Аркъндейл.

— Много се радвам, че съм ви била от полза — отвърна Шарлот. — Особено в случай като този, когато резултатите от проучванията ми са добри.

— Мистър Адамс толкова ми допада. — При тези думи Онория силно се изчерви. — А децата са чудесни. Но знаете как е. Дами на нашата възраст винаги трябва да поставят под въпрос намеренията на мъжете. Нали все пак целият свят смята, че ние и така сме си добре, но без изгледи за брак.

Без изгледи за брак.

Шарлот изпусна тъжна въздишка. Вече бе на двайсет и пет години. Как бе възможно времето да тече толкова бързо, зачуди се тя. Като че ли бе едва вчера, когато, отчаяна, се опитваше да намери за себе си и Ариел почтен начин на препитание. Бе посветила цялата си енергия и страст на тази задача и неусетно се бяха изнизали цели пет години.

Не съжеляваше, че бе преминала възрастта, която обществото смяташе за най-подходяща за една дама да се омъжи. Работата ѝ бе потръгнала значително, всъщност от момента, в който престана да изглежда като току-що завършила девически колеж ученичка. Но не можеше да не си задава въпроси и да не се чуди какво бе пропуснала, след като никога не бе познала мъжката любов и страст.

Беше се отдала на меланхолия и осъзнаването на този факт я стресна не на шега. Не беше самотна. Изпитваше дълбоко задоволство от работата си. Беше независима. Какво повече би могла да желае? Може би наистина напоследък четеше твърде много поезия.

Въпреки това не искаше Ариел да следва нейния пример. Работата бе важна и за двете и сестра ѝ участваше с голямо желание и интерес. Но Шарлот не искаше от нея да жертва всичко, както бе направила самата тя. Вече не съществуваше належаща необходимост да го прави. Имаха приличен доход, който им позволяваше да живеят ако не разкошно, то поне удобно. Ако плановете ѝ да привлече клиентки от висшето общество се окажеха успешни, биха могли дори да си позволят известен лукс.

Шарлот би дала много, за да осигури на Ариел възможност да се радва на невинните удоволствия и трепети на моминството, без да се тревожи за нищо. Всичко това трябваше да бъде част от наследството им. Незабелязано бе загубила младостта си и годините, които Онория бе споменала, бяха дошли твърде бързо.

От години ѝ бе станало навик да потиска мрачните си мисли. Така направи и сега. Трябваше да съсредоточи цялото си внимание към Онория.

— Една разумна и интелигентна жена е наложително да бъде предпазлива в такива случаи, мис Патерсън — заяви кратко Шарлот.

— Все пак аз не съм красавица — отвърна Онория с практичния тон на жена, която отдавна е приела суровите факти от живота.

„Нито пък аз“ — помисли си Шарлот с тъга. Миналата нощ Бакстър бе реагирал страстно само поради вълнението и опасността, които бяха преживели. Трябваше да бъде подготвена за възможността, че той вече няма да я намира толкова привлекателна, сега, след като стимулиращият ефект на опасността беше преминал.

— А когато получих наследство от моя братовчед — продължи Онория, — сигурна съм, че разбирате защо почувствах необходимостта да проуча как стоят нещата около мистър Адамс.

— Разбирам.

— Не съм мислила, че ще се омъжа. Убеждавах самата себе си, че съм доволна от живота си и от това, че съм финансово независима. Но се появи мистър Адамс и аз изведнъж видях и друга възможност за себе си. Ние имаме много общи интереси.

— Радвам се за вас.

Не за пръв път някоя от клиентките на Шарлот ставаше изключително разговорлива, когато получеше добри новини. В повечето случаи дамите, които търсеха нейните услуги, бяха мълчаливи и много сдържани. Когато за пръв път седнеха от другата страна на бюрото, Шарлот забелязваше, че телата им се сковаваха от напрежение. Когато им предложи чай, приемаха, но ръцете им видимо трепереха. Изразът на лицата им бе непроницаем, но очите им бяха тъжни.

Когато новините бяха лоши, обикновено се проливаха много сълзи. В едно от чекмеджетата на бюрото си Шарлот държеше куп

ленени кърпички, които се оказваха изключително необходими в такива случаи.

Добрите сведения обаче често предизвикваха нещо като лека еуфория. Това караше някои клиентки да бърбят безкрайно за току-що потвърдените добродетели на ухажорите им.

В такива случаи Шарлот просто слушаше или правеше окуражителни забележки. Доволните клиентки съвсем дискретно я препоръчваха на други жени в подобно положение и тя беше готова да отдели щедро от времето си.

— Наистина съм щастлива заради вас, мис Патерсън. И доволна, че бях в състояние да потвърдя доброто ви мнение за мистър Адамс. Но трябва да разберете, че за една жена винаги има риск, когато става въпрос за брак.

Онория я погледна озадачено.

— Риск ли?

— Направих всичко възможно, за да се уверя, че мистър Адамс не е пияница. Не се отдава на хазарт. Не посещава бордеи. Има приличен доход и както изглежда, е със стабилен и спокоен характер.

Онория се разтопи от удоволствие.

— В края на краищата, мистър Адамс се оказа джентълмен.

— Да, така е. Но, надявам се, разбирате, че аз не мога да ви гарантирам, че след като се жените, мистър Адамс ще остане такъв пример за мъжко съвършенство.

— Моля?

Шарлот импулсивно се приведе напред.

— Например следващата година той би могъл да реши да изостави вас и децата, за да търси приключения в Южните морета. Възможно е да се отегчи от новия си живот на съпруг и да се пристрасти към виното, например. Може да изпадне в дълбока меланхолия, което ще го превърне в не много приятен събеседник. Има толкова много неща, които могат да се объркат в един брак.

— Е, да, предполагам, че е така. — Онория се размърда неспокойно на стола си. В очите ѝ се появи тревога. — Разбира се, давам си сметка, че в такава ситуация не може да има никаква гаранция, че всичко ще е наред.

— Точно така. И въпреки това вие избрахте пътя, който води към брака.

Онория се намръщи.

— Изведнъж се разстроихте, мис Аркъндейл. Нещо не е наред ли?

— Просто се чудя защо толкова държите да се омъжите за мистър Адамс, след като има и други възможности.

— Вече ви казах, че никой от другите господа не предизвиква у мен и най-малък интерес.

— Не това имах предвид. Мис Патерсън, мога ли да ви задам един личен въпрос?

Онория хвърли бърз поглед към вратата, сякаш измерваше разстоянието, готова да побегне всеки момент.

— Какво искате да кажете, мис Аркъндейл?

— Простете, но все се питам защо поне не обмислихте възможността за дискретна връзка с мистър Адамс. Защо рискувате да се омъжите?

Онория се втренчи смаяно в нея. В един миг Шарлот се уплаши, че я е засегнала по непростим начин. Наруга се наум за импулсивността си. В края на краищата, работата си е работа. Не може да си позволява да плаши клиентките.

— Искате да кажете — да поддържам любовна връзка с него? — попита Онория, а изразът на лицето ѝ се смекчи, очевидно тя възвръщаше доброто си настроение.

— За мен това изглежда най-простото разрешение на проблема. — Шарлот се изчерви. — Истина е, че една млада дама не може да се впусне в романтична връзка, без да предизвика скандал, но жена на нашата, хм... по-зряла възраст, има повече свобода. Разбира се, при условие че е изключително дискретна.

Онория погледна Шарлот, а лицето ѝ придоби замислено изражение. След това устните ѝ бавно се извиха в усмивка.

— Може би от твърде дълго време сте отдадена единствено на работата си, мис Аркъндейл.

— Какво искате да кажете?

— Изведнъж ми дойде наум, че проучването на миналото и подробностите от живота на толкова хора са ви направили циничка по отношение на мъжете и света като цяло. Може би вече не си давате сметка за причините, които карат една жена на първо място да иска да знае повече за мъжа, когото е избрала.

— Моля? Не ви разбрах.

— Много хора наистина биха се задоволили с една дискретна любовна връзка. — Онория оправи бонето си и се изправи. — Но двамата с мистър Адамс се стремим към много повече.

— Боя се, че не разбирам.

— Трудно е да се изкаже с думи, мис Аркъндейл. Ако интуитивно не усещате отговора на този въпрос, страхувам се, че няма да мога да ви го обясня. Достатъчно е да кажа, че човек отива към брака с надежда.

— Надежда?

— И доверие. И с поглед към бъдещето. — Сега в погледа на Онория се четеше съчувствие. — Една любовна връзка не може да предложи нищо подобно, нали? По самата си природа такава връзка е ограничена. Извинете, но вече трябва да тръгвам. Отново ви благодаря за услугата.

Шарлот скочи бързо от мястото си, у нея напиреха хиляди въпроси. Изведнъж поиска да узнае какво точно търсеше в брака Онория Патерсън, което си струваше ужасния риск да се окаже обвързана с човек като Уинтърборн.

Можеше да бъде и още по-лошо, напомни си тя, нещо, което можеше да се сравни само с най-ужасен кошмар. Кое можеше да накара една жена да поеме риска да се обвърже с чудовище като онова, което преди пет години се промъкваше подло в тъмния коридор към стаята на Ариел? С огромно усилие на волята, Шарлот се върна към действителността и осъзна, че Онория се бе спряла на вратата. На лицето ѝ бе изписана дълбока загриженост.

— Добре ли сте, мис Аркъндейл?

— Не, не съм добре. — Шарлот си пое дълбоко дъх. Какво, за бога, ѝ ставаше? Почувства, че краката ѝ треперят, и се облегна с две ръце на бюрото. — Съжалявам, мис Патерсън. Ще извикам икономката да ви изпрати.

Шарлот понечи да позвъни, но в този момент на вратата силно се почука, след което влезе самата мисис Уити.

— Мистър Сейнт Айвс е тук и иска да говори с вас, мис. Казва, че имате уговорена среща.

Шарлот моментално забрави за мрачните си мисли и страхове. Опитва се да потисне радостта и удоволствието си, но не успя.

— Благодаря, мисис Уити. Мис Патерсън тъкмо си тръгваше. Бихте ли я изпратили?

Мисис Уити отстъпи крачка назад и застана почтително зад Онория.

— Разбира се, мис Аркъндейл.

Онория излезе с лека стъпка и приповдигнато настроение, неща, които липсваха, когато бе пристигнала малко преди това. На Шарлот изведнъж ѝ хрумна, че ѝ се бе предоставила златна възможност да направи един опит с Бакстър.

— О, мис Патерсън, един момент, ако обичате. — Младата жена бързо заобиколи бюрото, приближи се до Онория и надникна в коридора.

Бакстър стоеше там, спокоен и невъзмутим, качество, което Шарлот намираще едновременно интригуващо и смущаващо. Другите мислеха, че самообладанието му е просто израз на търпение, а Бакстър смятаха за доста скучен човек, но Шарлот съвсем не мислеше така. Според нея спокойствието му бе израз на вътрешна сила и самоконтрол.

Когато го съзря, импулсивно си пое дълбоко дъх. Беше облечен в тъмносиньо сако със строга кройка и въпреки че бе малко измачкано, подчертаваше широките му силни рамене. Завързаната му по съвсем семпъл начин вратовръзка, консервативните бричове и ботуши му отиваха, помисли си Шарлот. Очевидно модата не бе от никакво значение за него.

В този момент погледите им се срещнаха. Зад стъклата на очилата очите му блестяха с особен пламък. Изведнъж, с нарастващо смущение, Шарлот разбра, че той знае много добре за какво си мисли тя. Почувства как страните ѝ пламват и се разгневи на самата себе си. Каза си, че отдавна не е младо момиче, за да се изчервява така от присъствието на един мъж.

— Имате ли да ми кажете още нещо, мис Аркъндейл? — попита любезно Онория.

Шарлот направи крачка напред в коридора.

— Преди да си тръгнете, мис Патерсън, бих искала да ви представя мистър Сейт Айвс. — Шарлот изчака за миг, докато Онория се обърне към Бакстър. — Той е моят доверен човек.

— Приятно ми е, мистър Сейнт Айвс — промърмори Онория.

— Мис Патерсън. — Бакстър кимна леко с глава.

Шарлот много внимателно наблюдаваше Онория. По лицето ѝ не можеше да се прочете нито изненада, нито любопитство, нито нещо друго, което да показва, че тя подозира, че този мъж е нещо повече от това, за което се представя.

Удивително, помисли си Шарлот Опомни се точно когато тъкмо щеше да поклати глава, но вместо това просто се усмихна на другата жена.

— Мистър Сейнт Айвс е незаменим помощник. Не знам какво бих правила без него.

Очите на Бакстър светнаха от удоволствие.

— Ласкаете ме, мис Аркъндейл.

— Ни най-малко, мистър Сейнт Айвс. Вие сте просто безценен.

— Много се радвам да чуя това.

Онория погледна и двамата и им се усмихна леко.

— Ако ме извините, имам да свърша още някои неща — Тя се обърна и излезе през входната врата, без да се обръща назад.

Шарлот изчака мисис Уити да затвори вратата, след което се върна в кабинета си и направи знак на Бакстър да я последва.

— Влезте, мистър Сейнт Айвс. Трябва да поговорим за доста неща.

Бакстър пристъпи след нея в кабинета.

— Не знаете дори и половината, мис Аркъндейл.

Шарлот не обърна внимание на думите му, а се обърна към икономката.

— Бихте ли ни донесли чай?

— Разбира се, мис. — С тези думи мисис Уити се отправи към кухнята.

Шарлот затвори вратата след нея и бързо се обърна с лице към Бакстър.

— Мис Патерсън не изпита и най-малко колебание. Тя просто ви прие като мой доверен човек без каквито и да било подозрения.

— Казах ви, че с лекота играя ролята си. — Бакстър едва забележимо сви устни. — Вие сте единствената, която някога е поставяла под въпрос способността ми да се превъплъщавам в безхарактерен и скупчен човек.

Сериозният му тон я накара да застане нащрек.

— Случило ли се е нещо, сър?

Бакстър се премести до прозореца и остана там.

— Миналата нощ, след като ви оставих тук, мислих много.

— Аз също.

— Съмнявам се обаче, че сме стигнали до едни и същи заключения.

— Мистър Сейнт Айвс, не разбирам за какво говорите.

— Има някои неща, които трябва да ви обясня.

— Какви неща? — В гърдите й започна да се надига безпокойство. Може би той вече съжеляваше за кратките мигове, когато се бяха отдали на страстта си. — Днес се държите много тайнствено. Нещо не е наред ли?

— По дяволите! Дватама сме обвързани с търсенето на един убиец. Разбира се, че нещо не е наред. За твоє сведение, Шарлот, такова начинание не е обичайно занимание за една жена. Нито пък за някой мъж, разбира се.

— Разбирам. — Шарлот потърси спасение в гордостта. — Ако сте размислили, може да се оттеглите от служба при мен.

— Страхувам се, че вече не мога да играя ролята на доверен човек независимо от факта, че тази роля ми пасва много добре.

ВСИЧКО СВЪРШИ И ТО ТОЛКОВА СКОРО. ПРЕДИ ДОРИ ДА ИМАМ ВЪЗМОЖНОСТТА ДА ГО ОПОЗНАЯ. Бакстър се готвеше да си тръгне. Завладя я отчайващо чувство на загуба, което я разтревожи, това бе смешно. Тя едва познаваше този човек. Трябваше да овладее чувствата си.

— Може би все пак ще ми обясните — промълви Шарлот и почувства как в гърлото й се образува буца.

— Предполагам, че ще е най-добре да започнем от самото начало. — Най-накрая Бакстър се обърна с лице към нея. Изразът в очите му бе неразгадаем. — Не е никакво съвпадение, че дойдох да кандидатствам за мястото на мистър Маркъл. Вече бях открил Джон Маркъл с намерението да науча от него всичко, което мога за вас, особено за финансовото ви състояние.

— Боже Господи! — Шарлот почувства как по гърба й лаят студени тръпки. Бавно се свлече на стола си. — Защо?

— Леля ми беше близка приятелка с Друзила Хескет. Тя ме помоли дискретно да проуча обстоятелствата около смъртта й. Следата

веднага ме насочи към теб. Всъщност всичко започна с теб.

— Господи!

— Леля ми смята, че ти си отговорна за смъртта на мисис Хескет.

— Проклятие!

Очакваше да чуе от него всичко, но не и това. За миг Шарлот бе толкова замаяна, че не може да каже нищо.

— Да, знам — продължи Бакстър. — Предупредих те, че ще ми е малко трудно да обясня.

— Позволете ми да видя дали съм разбрала. Леля ви мисли, че съм убила бедната мисис Хескет? Но какво би могло да я наведе на такава мисъл?

— Фактът, че мисис Хескет съвсем наскоро ви е платила голяма сума пари.

— Но тези пари са за работата, която вършех за нея! — Шарлот почувства как в гърдите ѝ се надига гняв. — Казах ви, че правя проучвания в полза на Друзила Хескет относно миналото и финансовото състояние на няколкото джентълмени, които искаха да се оженят за нея.

Бакстър прокара пръсти през косата си.

— Сега вече това ми е известно. Но не и на леля ми. Мисис Хескет определено е уважила искането ти за пълна дискретност. Никога не е говорила на леля ми за теб или за работата, с която те е натоварила. Затова, след като бе убита, Розалинд си помисли най-лошото.

— Разбирам. Какво точно си е помислила леля ви, след като е разбрала, че приятелката ѝ ми е дала голяма сума?

— Помислила си е, че сте изнудвали Друзила Хескет.

— *ИЗНУДВАНЕ!* — изстена Шарлот и отпусна съкрушено глава. Пред погледа ѝ изникнаха картини на разрушената ѝ от слуховите кариера и репутация, които тя с толкова труд си бе спечелила. — С всеки изминат миг става все по-лошо.

— Наистина. — Бакстър бавно се приближи и застана зад стола до бюрото.

Шарлот вдигна глава и погледът ѝ попадна на ръцете му, които силно стискаха облегалката на стола. Големи, силни, умели ръце, каза си тя.

— Продължавайте, сър. Имам чувството, че това не е всичко.

— Тъй като вече бе решила, че сте изнудвачка, не бе никак трудно за леля ми да стигне до заключението, че сте убила Друзила Хескет.

— О, не, предполагам, че никак не е било трудно. Разбирам много добре как едно погрешно заключение е довело до друго.

— Без съмнение, двете с леля ми ще си допаднете чудесно, тъй като мислите по един и същи начин.

— Продължавайте, мистър Сейнт Айвс. Искам да чуя всичко.

— Както вече казах, следващата стъпка бе да намеря Маркъл, бившия ви доверен човек.

— Как така?

Бакстър просто сви рамене.

— Помислих си, че ако наистина има изнудване, най-разумното би било да започна с финансовата страна на въпроса.

Шарлот призна пред себе си, че той има пълно право.

— Как открихте, че мистър Маркъл е на работа при мен?

— Не беше трудно. Аз също си имам доверен човек.

Шарлот примигна объркано.

— Да, разбира се.

— Наредих му да се свърже с моите банкери, които пък да се свържат с вашите. Така не само научих за мистър Маркъл, но разбрах също, че той търси някого, който да го замести.

— И така, вие кандидатствахте за службата. — Шарлот бавно изпусна дъха, който неволно бе задържала досега в гърдите си. — Много умно от ваша страна, сър.

Бакстър за миг се поколеба, но после добави със странно безстрастен тон:

— Имам известен опит в тези неща.

— Какви неща? Да изпълнявате ролята на доверен човек или на шпионин?

— Всъщност и двете. — Бакстър чак сега осъзна, че стиска с все сила облегалката на стола. Когато отново вдигна поглед, очите му бяха студени и непроницаеми. — Що се отнася до деловата част, в продължение на няколко години управлявам значително състояние.

— Състояние ли? — Днес изненадите следваха една след друга, мислеше си замаяна Шарлот.

— Всъщност състоянията са две. Моето и това на брат ми.

— Разбирам. — Шарлот преглътна с усилие. — А шпионирането?

В очите му се появи болка, само за един кратък миг, но Шарлот я забеляза.

— Предпочитам да не използвам точно тази дума.

Шарлот присви очи.

— Всъщност шпионите имат доста незавидна репутация, нали? Какъв неблагоприятен жребий, лишен от всякаква чест.

— Така е. — Бакстър стисна още по-здраво челюсти. — Тази професия може да е необходима, но не се смята достойна за уважение.

Шарлот се почувства ужасно. Той напълно си заслужаваше тази обида, но тя се засрами, че се бе поддала на импулса да го наскърби и засегне.

— Съжалявам за думите си — отвърна тя малко рязко. — Никой джентълмен не би се забъркал в шпионаж:

— Така е. — Той дори не направи опит да се защити.

— Един човек на честта обаче — продължи предпазливо тя — би могъл да се свърже със съответните власти и да се обърне към тях за съдействие.

— Уверявам ви, че не се захванах доброволно с тази работа — заяви сухо Бакстър. — Това, което привлече интереса на властите, бе интересът ми към химията. Един високопоставен джентълмен се обърна към баща ми и попитал дали бих желал да му помогна да направи някои проучвания. Баща ми дойде при мен, обясни ми всичко и аз се съгласих.

— Кой по-точно е баща ви?

— Четвъртият граф Ешертън. — Бакстър несъзнателно стисна отново облегалката на стола. — Почина преди две години.

— Ешертън! — Шарлот бе поразена. — Сигурно не се готвите да ми кажете, че сте петият граф Ешертън? Това наистина би било твърде много, сър.

— Не. Аз не съм граф, Шарлот, а незаконороден.

— Е, слава богу, поне за това.

Бакстър бе леко изненадан от реакцията ѝ.

— Моят полубрат, Хамилтън, е настоящият граф Ешертън.

— Радвам се да го чуя.

Бакстър повдигна учудено вежди.

Наистина ли?

— Определено. В противен случай нещата биха се усложнили още повече. Последното нещо, от което имам нужда, е някой граф да се мотае наоколо. — Изведнъж се сепна, поразена от една мисъл. — Как е името на леля ви?

— Розалинд, лейди Тренгрос.

— Велики боже, още една титла! — Шарлот се намръщи. — Тренгрос. Мисля, че Друзила Хескет споменаваше това име.

— Както вече казах, мисис Хескет и леля ми бяха добри приятелки.

Шарлот кимна уморено.

— Съвсем естествено е да проучите нещата около това убийство заради леля ви. На ваше място и аз бих постъпила така.

Бакстър се усмихна тъжно.

— Благодаря за разбирането.

— Да приема ли, че ми казвате всичко това, защото сте разбрали все пак, че не съм изнудвачка и убийца?

— Никога не съм мислил, че сте.

— Благодаря.

— Но междувременно изникнаха някои въпроси. Подходът ми към такива неща е да следвам логическия ход на нещата, докато не получа доказателства за обратното.

— Сигурно е заради това, че сте учен. — Шарлот не намери сили да погледне към него, затова с престолено внимание започна да изучава върха на писалката си. — И кое е това доказателство, което ви убеди, че съм невинна, мистър Сейнт Айвс?

— На първо място, че не можехте да се ориентирате в къщата на Друзила Хескет.

Шарлот рязко вдигна глава.

— Моля?

— Мисис Хескет е била убита в собствения си дом. В спалнята си, ако трябва да бъда по-точен.

— Да, знам.

— Когато миналата нощ влязохме в къщата и изкачихме стълбите, вие се поколебахте. Не знаехте коя е нейната спалня, докато не открихме стаята, в която бяха личните ѝ вещи.

— Разбирам. — Шарлот преглътна с мъка. — Съвсем логично.

— Също така не знаехте какво се надявате да намерите в къщата. Наистина, попаднахте на скицника, но като изключим това, не бяхте сигурна какви улики да търсите. Очевидно бе, че не отидохте в къщата, за да заличите следите си или да скриете, или унищожите нещо, което би могло да ви издаде и да насочи полицията към вас.

Без съмнение, тя трябваше да се чувства доволна, че наблюденията и логичните му заключения го бяха убедили, че тя е невинна. Но поради някаква неясна причина това изобщо не я зарадва. Какво беше очаквала да чуе? Че Бакстър я е погледнал и още от пръв поглед ѝ се е доверил? Абсурд!

— Така че — каза тя, като се надяваше да звучи самоуверено и делово, — след като сте разрешили въпроса с моята невинност, естествено е да поискате да се оттеглите от поста си и да се захванете със собствените си дела.

— Не съвсем.

— Но това е съвсем разумно, предвид обстоятелствата. В края на краищата, вече няма смисъл да се занимавате с мен. Можете... — Шарлот замълча, осъзнавайки какво бе казал. — Какво искате да кажете с това „не съвсем“!

Бакстър се обърна, прекоси стаята и се спря пред една етажерка с книги. Остана така с гръб към нея.

— Бих искал да продължа да работя с вас по този въпрос, Шарлот.

Тялото ѝ моментално се изпълни с енергия и радост.

— Наистина ли?

— Проблемът, който ни събра заедно, си остава — отбеляза той. — Загадката около смъртта на мисис Хескет предстои да бъде разрешена. Ти, както и леля ми, очаквате отговори.

— Да, така е. — Шарлот се оживяваше все повече. — Наистина, сър. Искрено вярвам в онази стара поговорка, че две глави мислят по-добре от една.

— Но в нашата връзка ще настъпи малка промяна.

По гръба ѝ пролазиха студени тръпки.

— Каква промяна?

Бакстър се обърна с лице към нея и склочи ръце на гръба си.

— Страхувам се, че вече не мога да продължавам с ролята си на твой доверен човек.

— Признавам, че изпитвах известни съмнения, дори след като сестра ми и икономката заявиха, че няма от какво да се страхувам. Но мисля, че реакцията на мис Патерсън доказва, че можете да продължите да играете тази роля, и то съвсем успешно.

— Проблемът е там — продължи внимателно Бакстър, — че проучванията ни ще ни отведат в кръга, в който се е движела Друзила Хескет.

— Да, разбира се, така е. И какво от това?

— Кръгът от познати на мисис Хескет съвпада с този на леля ми. А тези хора ме познават — Устните му се извиха с студена усмивка. — А тези, които не ме познават лично, знаят много неща за мен. Все пак нали съм незаконороденият син на Ешъртън. Невъзможно е този факт да остане незабелязан във висшето общество.

— Разбирам. — Мислите на Шарлот трескаво препускаха. — Трябва да измислим друга основателна причина за това, че ще ни виждат често заедно.

— Прекарах по-голямата част от нощта, мислейки по този въпрос — отвърна Бакстър.

— И? — Шарлот го погледна и се усмихна нетърпеливо.

— И достигнах до неизбежното заключение, че съществува само една допустима от обществото причина двамата да прекарваме заедно неограничено време.

— С нетърпение очаквам да я чуя.

— Годеж.

Шарлот се вцепени от изненада, в миг светът се завъртя пред очите ѝ, чувстваше, че не може да си поеме дъх.

— Какво казахте? — успя да промълви най-накрая.

— Двамата с вас ще обявим годежа си и намерението си след това да се оженим. — Бакстър ѝ отправи мимолетна усмивка. — И предвид обстоятелствата, настоявам да започнете да ме наричате Бакстър.

ГЛАВА 6

Бакстър бе подготвен за гневния изблик, който неминуемо щеше да последва. Но дори и широките му познания за променливите субстанции не му помогнаха да предвиди реакцията ѝ.

Тя стоеше напълно неподвижна. В един миг очите ѝ се разшириха от изненада, в следния се присвиха подозрително. Шарлот отвори смаяно уста, после пак я затвори.

— ГОДЕЖ?! — Шарлот рязко скочи от мястото си и го погледна невярващо. — Да не сте полудели, сър?

— Много вероятно. — За миг Бакстър се запита защо се чувства толкова огорчен и разочарован от реакцията ѝ.

Трябваше да я очаква. Защо, по дяволите, тя да се вълнува от възможността да играе ролята на негова годеница?

Въпреки това при условие, че бе прекарал по-голямата част от нощта, опитвайки се да потисне възбудата си, би му било много приятно да види в очите ѝ нещо повече от шок и смайване. Той не беше единственият, който предишната нощ се бе поддавал на страстта.

— Но това предложение е направо абсурдно! — Очевидно бе, че Шарлот се опитва с усилие да се овладее. — Откъде ти хрумна?

— Мисля, че вече ясно обясних. — Наистина бе мислил много по този въпрос. Шарлот бе умна жена. Би трябвало да вижда проблема и неговото разрешаване не по-малко ясно от самия него. — Щом се налага да продължим проучванията си сред кръга от познати на леля ми, не можете да ме представяте повече като ваш доверен човек. Няма да се получи. Имаме нужда от основателна причина, за да обясним връзката си.

— Основателна причина — повтори тихо тя.

— Да. — Бакстър изведнъж изпита непреодолимо желание да направи няколко крачки напред-назад из кабинета. Вбесен от собствената си реакция, с усилие на волята си наложи да остане на мястото си. Нервното крачене беше явен признак на нестабилно

емоционално състояние. А неговите чувства никога не бяха нестабилни.

— И вие смятате, че тази причина е основателна?

— Ако можете да измислите по-добро извинение за това, че ще ни виждат постоянно заедно, бих бил щастлив да го чуя.

— Би трябвало да съществува по-основателна причина — отвърна Шарлот и забарабани с пръсти по повърхността на бюрото. — Дайте ми един момент, за да помисля.

— Разбира се. — Чувството на безпокойство, което го измъчваше от известно време, се усили. За да се разсее, Бакстър взе една книга, която лежеше върху близката маса. Разсеяно погледна надписа на корицата. Когато прочете името на Байрон, той изруга тихо и бързо остави книгата на предишното ѝ място, сякаш бе изгорила ръката му.

— Можем да се престорим, че сме се запознали чрез взаимния ни интерес към химията — каза бавно Шарлот. — Ще кажем, че сме се срещнали на някакво събиране на научните дружества.

— Това обяснение може да е достатъчно само при една наша среща в обществото и при случайни разговори, но нищо повече.

— Има още една възможност.

Тя явно се опитваше с всички сили да намери друга алтернатива за тях двамата, помисли си Бакстър. Очевидно самата мисъл за годеж, дори и фалшив, беше анатема за нея.

— Много добре, каква е тя?

Тя му хвърли бърз, изпитателен поглед, след това смутено отмести очи и съсредоточи вниманието си към глобуса, поставен до прозореца.

— Можем да оставим леля ви и нейния кръг от познати да си мислят, че ние двамата... имаме романтична връзка.

— Мислех, че точно това е същността и на моя план.

— Имах предвид незаконна романтична връзка. — Шарлот почувства как се изчервява, но упорито продължи да се взира в глобуса.

— По дяволите! Искате хората да си мислят, че сме любовници? Това е най-смахнатата идея, която някога съм чувал.

Шарлот вирна упорито брадичка.

— На мен ми изглежда напълно разумна.

— Но не и в моя случай.

— Какво, за бога, искате да кажете? — Бързо извърна поглед към него и се изчерви още повече. — О, господи! Сигурно не искате да намеKNете, че не се интересувате от жени по този начин. Винаги съм знаела, че мистър Маркъл не се интересува от жени, но след миналата нощ си помислих, че с вас положението е тъкмо обратното. Искам да кажа, че жените ви привличат.

— Съвсем определено ме привличат — отвърна Бакстър с измамно спокоен тон. — Но тях не ги представям в обществото.

— Не ви разбрах.

Бакстър примирено въздъхна. Разговорът се бе оказал много потруден, отколкото си бе представял.

— Не съм от този тип мъже, които правят всичките си връзки достойни на обществото. С две думи, аз не съм баща ми.

— Разбирам. — Но въпреки думите ѝ, Шарлот бе озадачена.

— Шарлот, хората, които ме познават, знаят много добре, че никога не водя в обществото своя любовница, особено ако е сравнително млада и никога не е била омъжена. Ако го направя, ще бъде съвсем нетипично за мен.

— Мисля, че започвам да разбирам положението. В сърцето си вие сте джентълмен, сър. Много благородно от ваша страна да се тревожите за репутацията ми, но мога да ви уверя, че слуховете и клюките изобщо не ме интересуват.

— А би трябвало да ви интересуват, и то много, след като приключим разследването си. — Това беше изстрел в мрака, но в този момент нищо по-добро не му идваше на ума.

Очите ѝ се разшириха.

— Господи! Не съм се замисляла за нещата от този ъгъл. Наистина ли вярвате, че слуховете за нашата романтична връзка могат да навредят на работата ми?

Бакстър моментално се възползва от предоставилата му се възможност.

— Обществото може да е много непостоянно и изключително лицемерно за такива неща. Трябва да сте наясно, мис Аркъндейл, че дамите от това общество, които вие се надявате да привлечете като клиентки, са известни с това, че изискват висок морал от тези, които наемат на работа, много повече, отколкото изискват от самите себе си.

— Разбирам какво имате предвид. — Шарлот сведе поглед. — Моята икономка, мисис Уити, ми е разказвала за дами от аристокрацията, които са имали многобройни връзки, но които не биха се поколебали да уволнят прислужница, забременяла от кочияша например.

— Точно така. Такива дами със сигурност няма да искат да имат работа с жена, която е имала съвсем открита връзка с човек с моето положение.

— Вашето положение?

— Напомням ви, че съм незаконороден.

— Един незаконороден, който е обзет от идеята да не става обект на слухове.

— Може би искам да ги избягна, защото живея с тях от деня на раждането си.

— Да, разбира се. — Шарлот бавно се отпусна на стола си: — Приемете извиненията ми, сър. Не бях взела под внимание вашите чувства. Сигурно понякога ви е много трудно.

— Нека просто да кажем, че подобни скандали не са сред любимите ми удоволствия. — На Бакстър изобщо не се хареса съчувствието, което прочете в погледа ѝ. Накрая не издържа и се премести до прозореца, — През целия си живот съм бил свидетел на скандали и ги мразя повече от всичко на света.

— Разбирам.

Бакстър подпря ръка на перваза.

— Това, което ви разказах за себе си, е самата истина. Аз съм скучен и безинтересен човек. Което е по-важно, предпочитам нещата да си останат такива. Работил съм упорито дълги години, за да си осигуря обикновено, спокойно съществуване, което не изисква от мен да се появявам в обществото. Създадох си правило да избягвам ситуациите, които биха могли да доведат до слухове и скандали. Преди всичко ценя личния си живот и уединението си.

— Съвсем разбираемо.

Бакстър зарея поглед в напоената от дъжда градина, а пред очите му се явяваха картини от миналото му.

— Не се забърквам в скандални любовни връзки с привлекателни вдовици. Не позволявам страстта да превърне живота ми в хаос. Не се обвързвам с неща, които могат да ме накарат да защитавам честта на

любовницата си на дуел рано някоя сутрин. Не вдигам шумни скандали с любовницата си всред някоя препълнена бална зала, докато петгодишният ми син гледа от балкона.

— Разбирам много добре.

Бакстър стисна толкова силно перваза на прозореца, че кокалчетата му побеляха.

— Не създавам незаконни деца, които трябва да отговарят на подигравките на приятелите си само с юмруци. Нямам наследници, които, само поради факта, че са незаконородени, завинаги са лишени от земите и богатствата, които би трябвало да са техни по право.

— С две думи, мистър Сейнт Айвс, вашите любовни връзки са коренно различни от тази между родителите ви. Това ли искате да ми кажете?

— Да.

Какво, по дяволите, го бе прихванало? Трябваше да отхвърли нежеланите мисли и образи. Изобщо не трябваше да казва тези неща на Шарлот. Никога и с никого не бе говорил за тази страна от живота си.

— Моите поздравления, сър — отвърна тихо Шарлот. — Възхищавам ви се.

Бакстър се обърна толкова бързо, че без да иска, с лакът блъсна глобуса, който се наклони застрашително на една страна. Вбесен от тази необичайна за него несръчност и свързаната с това загуба на самоконтрол, Бакстър с бързо движение хвана глобуса точно преди той да се стовари на земята.

— Проклятие! — Чувствайки се като пълен идиот, Бакстър се зае да оправи глобуса и да го постави на мястото му. След това се обърна към Шарлот, която не бе преставала да го наблюдава съсредоточено. — За бога, защо казахте, че ми се възхищавате?

— Защото очевидно вие сте човек със силна воля и непреклонен дух. Създали сте си свои собствени правила. Въпреки че не носите титлата, която би трябвало да бъде ваша по право, вие притежавате смелост и чувство за чест.

Искреността на думите ѝ го смая. За да прикрие объркването си, Бакстър скръсти ръце на гърдите си и се облегна с едно рамо на стената.

— Много любезно от ваша страна.

— Ние и двамата имаме нещо общо, що се отнася до този въпрос. — С нервно движение Шарлот прокара един пръст по орнаментите на маситницата върху бюрото. — Не само незаконородените, които стоят безпомощни отстрани и гледат как крадат наследството им. Двете със сестра ми загубихме по-голямата част от това, което трябваше да бъде наше, благодарение на втория съпруг на майка ни.

— Уинтърборн.

— Да. — Шарлот стисна устни. — Винаги; когато си помисля за всички онези неща, които са недостъпни за Ариел заради този човек, за всичко, което никога не можах да ѝ дам, аз... сигурна съм, че разбирате какво искам да кажа.

Бакстър я наблюдаваше внимателно.

— Тъй като сме напълно откровени един с друг, трябва да призная, че аз също ви се възхищавам.

Шарлот рязко вдигна поглед към него.

— Наистина ли?

— Разбирам добре, че за една жена, която изведнъж се оказва сама, а и трябва да се грижи за по-малката си сестра, възможностите за почтен начин да си изкарва прехраната са много ограничени. Впечатлен съм от това, което сте постигнали.

Тя му се усмихна, но не можеше да скрие изненадата си.

— Благодаря, мистър Сейнт Айвс. Тъй като идва от вас, този комплимент е наистина ценен за мен, наистина.

— И тъй като вече знаете за моето възхищение към вас — продължи той, като наблягаше на всяка дума, — сигурен съм, ще разберете защо няма да ви позволя да съсипете репутацията си.

Мигът на взаимно разбирателство бе отлетял безвъзвратно.

— Вие се опитвате да ме манипулирате, сър — възпротиви се Шарлот.

— Опитвам се да ви убедя с помощта на разумните доводи. Ако сте права в предположенията си, че Друзила Хескет е била убита от един от кандидатите за ръката ѝ, твърде възможно е този човек да принадлежи към висшето общество. Прав ли съм?

— Да, всички ухажори на Друзила Хескет принадлежат към висшето общество, освен един — отвърна нетърпеливо тя. — Мистър

Чарлз Дил беше единственият, който не беше аристократ, но както вече ви казах, той умря от инфаркт две седмици преди убийството.

— Следователно, след като аз искам да избягна скандала и клюките и след като вие самата не искате да провалите успешната си кариера, остава ни само една възможност Ще обявим годежа си. Това ще ни даде идеалното извинение, че постоянно ще се движим заедно във висшето общество.

В стаята се възцари напрегната тишина.

— Наистина ли искате да направим това? — попита тихо Шарлот.

— Предполагам, че не сте се отказали от намерението да откриете убиеца на мисис Хескет, или се лъжа?

— Възможно е мисис Хескет да е била убита, защото аз не успях да открия важна информация. — Шарлот си пое дълбоко дъх, — Дължа ѝ справедливост.

— Не съм съгласен. Нищо подобно не ѝ дължите. Но разбирам също така, че не съм в състояние да ви разубеда да се откажете.

— Не, не можете.

— Както вече обясних, аз преследвам същата цел, защото обещах на леля си да го направя. — Погледите им се срещнаха. — Изглежда, ще трябва да работим заедно, за да успеем.

Шарлот бавно поклати глава в жест на примирение и неверие.

— Това доказва, че съм права. Още при първата ни среща инстинктивно почувствах, че вие не сте такъв, за какъвто се представяте, мистър Сейнт Айвс.

Бакстър се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Вие в действителност сте много опасен човек.

— Сгоден? За Шарлот Аркъндейл? — С рязко движение Розалинд постави изящната порцеланова чашка в чинийката. — Не го вярвам. Не можеш да се сгодиш за такова създание. Сигурно си полудял.

— Подробно обмислих и тази възможност, лельо — призна Бакстър.

— Да не би да се шегуваш с мен? — Розалинд му хвърли укорителен поглед. — Знаеш много добре, че никога не съм разбирала странното ти чувство за хумор. Кажи ми какво всъщност става.

— Мисля, че вече обясних. Действията ми са съвсем логични, при условие че искаш да продължа издирванията си.

Бакстър прекоси стаята и започна подробно да изучава новата етажерка над камината. Богатите орнаменти бяха в тон с новия Zamarian стил, както и всичко друго в тази стая. Розалинд съвсем наскоро бе променила всичко, тъй като преди всекидневната беше в типично египетски стил — тапетите бяха целите в йероглифи, имаше палмови дървета и странни статуи.

Това не бе нещо ново за Бакстър. Израснал с майка си и леля си, които много обичаха да променят всичко в тази стара градска къща, като последователно я бяха превръщали в етруски дом, китайска градина, гръцки храм и римски погребален монумент.

От първия ден, когато бе заел собствено жилище, Бакстър бе установил едно желязно правило — не допускаше никакви промени във вътрешната подредба на къщата заради променените модни вкусове.

Докато разглеждаше сложните орнаменти на камината, му хрумна, че винаги се бе противил на промените и усложненията и мъката в живота му, които следваха от тях.

Като дете, големите промени в живота му винаги следваха след някое избухване между родителите му. Двамата често вдигаха грандиозни скандали, след които следваше страстно помиряване. Те в действителност страшно обичаха подобни сцени и винаги ги разиграваха на публично място. Не ги бе грижа, че понякога единственият свидетел на кавгите им бе само едно малко момче.

Тогава Бакстър се бе страхувал от неизбежните стълкновения между родителите си, бе очаквал с тревога помирението им, а междувремево бе понасял жестокостта на връстниците си.

От най-ранна възраст се бе стремил да потиска всяка черта от буйния и шумен характер на родителите си, която би могъл да наследи. За себе си бе създавал живот, затворен за силни емоции, бе го ограничил само до лабораторията и го бе запечатал срещу отровните изпарения на суетата на външния свят. Но сега Шарлот бе проникнала в простия му и подреден свят и той се страхуваше, че ще му се наложи да

проведе няколко експеримента. Ако не внимаваше, всичко щеше да експлодира право в лицето му.

— Напълно ли си убеден, че мис Аркъндейл е невинна? — попита Розалинд.

— Да. — Бакстър се обърна с лице към леля си. — Вече нямам никакви съмнения относно невинността ѝ. Когато я видиш, сама ще се убедиш.

— Щом си толкова сигурен... — отвърна колебливо Розалинд.

— Що се отнася до този въпрос, нямам голям избор, лельо. Тя е не по-малко решена от теб да открие убиеца на Друзила Хескет. Не мога да я разубедя, така че се налага да работя с нея.

— Възнамеряваш да използваш този фиктивен годеж като извинение за това, че постоянно ще ви виждат заедно.

— Това е единственият начин.

Розалинд обаче не изглеждаше убедена. Облегна ръка: на страничната облегалка на дивана и погледна настойчиво племенника си.

— Не знам какво да кажа.

— Всъщност аз не искам да казваш нищо. Дори и на най-близките си приятели. Никой не трябва да знае, че този годеж не е истински, разбираш ли? Абсолютно никой!

— Значи държиш това да остане в тайна? Наистина, Бакстър, нима очакваш от мен да взема да разpravям наляво-надясно за фалшивия ти годеж?

— Точно обратното, познавам те много добре, Розалинд. Подозирам, че ужасно ще се забавляваш през цялото време, тъй като знам за предпочитанията ти към мелодрамата.

Розалинд сви устни в престорено възмущение.

— Господи, как можеш да говориш по този начин на собствената си леля!

— Погледни на въпроса по този начин: някой господин от твоя кръг от познати е вероятният убиец.

— Сигурен ли си, че търсиш непременно мъж? — Розалинд видимо потръпна. — Убиецът може да бъде и жена.

Бакстър просто сви рамене.

— Мисис Хескет е изпратила бележка на Шарлот, в която написала, че смята, че някой се опитва да я убие. Тревожела се, че

някой от кандидатите за ръката ѝ, когото била отхвърлила, вероятно е изпаднал в ярост.

— Разбирам. Това може да се окаже невероятно приключение, Бакстър.

— Така мисля и аз. Двамата с Шарлот трябва да тръгнем отнякъде, затова смятаме да започнем проучванията си с кандидатите за ръката на мисис Хескет. Последният, когото тя е отхвърлила, е лорд Ленокс.

— Ленокс. — Розалинд се намръщи. — За известно време Друзила бе много привързана към него. Казваше, че този човек притежава невероятна енергия, сила и издръжливост.

— Сила? Издръжливост?

— Друзила харесваше силата у един мъж — усмихна се тя. — Нямахше значение дали мъжът бе лакей, кочияш или коняр. За да съм съвсем откровена, Друзила харесваше всеки мъж, който ѝ доставяше удоволствие в леглото.

— Разбирам. — Бакстър свали очилата си и извади носна кърпичка от джоба си. — Ако приемем, , че убиецът е някой от любовниците ѝ, може да съставим дълъг списък от потенциални убийци.

— Съмнявам се. Малко от тях биха имали мотив за убийство. Може би бих могла все пак и аз да ти помогна с нещо, Бакстър.

— Искам да те помоля за една услуга.

— И каква е тя?

Бакстър отново постави очилата на носа си.

— Ще бъда много доволен, ако вземеш годеницата ми с теб на обиколка по магазините. Искам да ѝ помогнеш да си избере някои хубави неща.

— Да я заведа да пазаруваме?

— А също и сестра ѝ. След това ми изпрати сметките.

Очите на Розалинд заблестяха от удоволствие.

— Господи, Бакстър, поразена съм. Това е толкова нетипично за теб. Наистина смятам, че започваш да приличаш на баща си.

— Благодаря за предупреждението. Много ще внимавам, обещавам ти.

Три дни по-късно Шарлот стоеше в единия ъгъл на препълнената бална зала и цялата сияеше от удоволствие.

— Трябва да ви кажа, мистър Сейнт Айвс, какъвто и да е резултатът от нашето начинание, винаги ще съм задължена на леля ви.

Бакстър насочи поглед към нея и отпи от шампанското си.

— Леля ми?

— Лейди Тренглос представи сестра ми в обществото. За нея това е грандиозен успех. Знам, че не това е целта на присъствието ни тук тази вечер, но се радвам. Почти за всеки танц Ариел има кавалер. Само я погледни, ето там, на дансинга. Прилича на голям блестящ диамант, нали?

Бакстър се намръщи, докато погледът му търсеше Ариел. Не беше трудно да я открие. Тя беше по-висока от повечето жени. Забеляза, че се въртеше във вихъра на валса с един младеж, чието лице бе придобило замечтано изражение.

— Тя, изглежда, се забавлява много добре — заяви той.

— Да, така е. Родителите ми щяха да бъдат толкова горди. Лейди Тренглос беше права, когато каза, че Ариел трябва да носи само синьо и златисто. Тези цветове ѝ подхождат идеално.

Но Бакстър не можеше да не признае пред себе си, че Шарлот изглежда много добре в тъмножълтата си сатенена рокля. Цветът подчертаваше тъмните пламъци в косите ѝ и правеше очите ѝ да блестят като изумруди. Горната част на роклята бе с дълбоко изрязано деколте в квадратна форма и разкриваше красивите рамене и деликатната кожа, както и съблазнителните извивки на гърдите ѝ. На главата ѝ бе кацнала малка кокетна шапчица, украсена с жълто перо.

За пръв път я виждаше облечена в дреха, различна от всекидневната рокля с дълги ръкави и високо деколте. Не разбираше от мода, но според него Шарлот бе най-красивата жена в залата.

Бакстър отпи нова глътка от шампанското.

— Синьото и златистото са чудесни цветове. Но аз предпочитам жълто.

— Но жълтото съвсем не подхожда на Ариел.

Бакстър отново я обходи с поглед от глава до пети.

— Имах предвид теб и чудесната ти рокля.

— О! — Шарлот му се усмихна с най-прелестната си усмивка. — Благодаря. Вие също изглеждате чудесно в черно и бяло, мистър Сейнт

Айвс. Тези цветове наистина ви подхождат.

Бакстър не знаеше дали да приеме думите ѝ като комплимент. Изведнъж почувства нужда да ѝ обясни ограничения си избор на вечерно облекло.

— Както вече казах, не се появявам много често в обществото.

— Наистина споменахте, че се опитвате да го избягвате.

— Когато човек води ограничен светски живот, няма причини да си поръчва много вечерни костюми.

— Много практично да изберете черния цвят.

— Не съм обръщал голямо внимание на последните тенденции в модата по отношение връзването на вратовръзки.

— Разбирам...

— Мисля, че е много глупаво един мъж да си завърже вратовръзката по такъв начин, че дори да не може да помръдне главата си.

— Много неща могат да се кажат в полза на семплото облекло — съгласи се учтиво Шарлот.

С всеки изминал миг Бакстър се поддаваше на очарованието на тази жена. Огледа се с нетърпение наоколо, търсейки нещо, което да разсее мислите му, и с облекчение забеляза леля си, която се приближаваше от другия край на залата. Розалинд бе хванала Ленокс под ръка и му говореше нещо.

— Време е да се залавяме за работа — прошепна тихо Бакстър. — Онзи мъж, който идва към нас заедно с Розалинд, е последният отхвърлен от Друзила Хескет кандидат за женитба.

— Онзи господин с плешивата глава и рунтави бакенбарди е Ленокс?

— Да. Мислех си, че ще го познаете веднага.

Шарлот се намръщи.

— Но аз никога не съм го виждала. Обикновено не е необходимо да знаеш как изглежда един мъж, за да откриеш дали е развратник или комарджия.

— Не, предполагам, че не.

Шарлот стисна устни.

— Въпреки това очаквах, че е по-млад.

— Защо мислите така?

— Предполагам, заради описанието на мисис Хескет.

— И какво е казала за него? — осведоми се Бакстър.

— Говореше за това, че Ленокс приличал на жребец в леглото. Мисис Хескет твърдеше, че той притежавал сила и жизненост.

Бакстър се закашля над чашата си с шампанско.

— Разбирам. Защо го е отхвърлила?

— Мислеше, че е твърде стар за нея. Не бе сигурна колко време още ще е все така силен.

— Той наистина не е млад, Шарлот Ленокс има две омъжени дъщери. Синът му, който е негов наследник и е най-млад, е на двайсет и една. Видях го преди малко в бюфета.

— Наследника на Ленокс?

— Да. Мисля, че се казва Норис. Говореше с Хамилтън. Те двамата са близки приятели.

— Кой е Хамилтън?

— Извинете. — Бакстър сложи вече празната си чаша върху подноса на минаващия покрай тях лакей. — Би трябвало да кажа петият граф Ешъртън.

— О, да, разбирам. Вашият брат.

— Той ми е полубрат.

— Няма значение. — Шарлот поздрави приближаващата Розалинд с топла усмивка. — Добър вечер, лейди Тренглос.

Розалинд спря при тях. От цялото ѝ същество се излъчваше доволство. Улови погледа на Бакстър и му намигна. Младият мъж с мъка потисна стона си. Както беше очаквал, леля му страшно се забавляваше от цялата тази ситуация. С победоносен израз на лицето Розалинд представи Ленокс на Шарлот, като че ли ѝ връчваше някаква награда.

— Скъпа, позволи ми дати представя един мой много добър познат, лорд Ленокс.

— Милорд — промълви тихо тя.

Бакстър с мъка успя да скрие изненадата си, когато видя как Шарлот направи лек реверанс. Грациозното движение бе придружено от не по-малко грациозно накланяне на главата ѝ. Всичко това говореше много за миналото и възпитанието ѝ. Шарлот наистина бе възпитана и подготвена да заеме по-високо положение в обществото от това, в което живееше.

— Виж ти, виж ти, за мен наистина е голямо удоволствие, скъпа.
— Ленокс приведе плешивата си глава над ръката на Шарлот. —
Позволете ми да отбележа, че изглеждате прекрасно. Наистина. Свежа
като пролетен ден.

— Благодаря, милорд — отвърна тихо Шарлот.

Ленокс хвърли към Бакстър многозначителен поглед.

— Беше наистина крайно време да си намериш жена, Сейнт
Айвс. Човек на твоята възраст трябва да върши по-интересни неща от
това да прекарва цялото си време в някаква си лаборатория, не е ли
така?

— Наистина — отвърна Бакстър, отбягвайки погледа на Шарлот.

— Избухливи вещества, химикали. — Ленокс наведе глава по-
близо до Бакстър, за да не го чуят Шарлот и Розалинд. — Ако бях на
твое място, щях напълно да ги зарежа, особено сега, след като ще се
жениш. Никога не знаеш дали няма да повредиш нещо важно, ако
избухне някоя от смесите ти. Ще бъде срамота да си легнеш в брачната
нощ и да откриеш, че си загубил мъжествеността си в някоя експлозия.

— Ще го имам предвид — отвърна Бакстър.

— Точно така, Бакстър. — Ленокс потупа Бакстър по рамото. —
Имаш ли нещо против да отнема хубавата ти годеница за един танц?

Когато се замисли за това, Бакстър с изненада откри, че наистина
имаше нещо против. Мисълта, че Шарлот се намира в ръцете на друг
мъж, дори и този мъж да бе достатъчно възрастен да й бъде дядо, се
оказа изненадващо неприятна. Но забеляза блясъка в погледа й и реши,
че е по-добре да запази тези мисли за себе си.

— Мисля, че годеницата ми би била много поласкана да танцува
с вас. — Бакстър нагласи по-удобно очилата на носа си. — Прав ли
съм, Шарлот?

— Много бих се радвала, лорд Ленокс. — Шарлот леко постави
ръката си в неговата.

— Чудесно! — С галантна стъпка Ленокс я поведе към дансинга.

Бакстър ги проследи с поглед, докато се смесиха с другите
двойки.

— Престани да се мръщиш, Бакстър — обади се тихо Розалинд.
— Хората ще си помислят, че се готвиш да извикаш на дуел бедния
Ленокс.

— В деня, когато предизвикам някой мъж на дуел заради жена, ще зарежа химията и ще се заема с алхимия.

— Понякога наистина започвам да се отчайвам заради теб, Бакстър. Къде отиде твоята страст, чувствителността ти? Емоциите ти? Не, не си прави труда да ми отговаряш. — Розалинд неспокойно се огледа наоколо. — Наистина ли вярваш, че Ленокс е убил бедната Друзила?

— Съмнявам се. Преди всичко той няма мотив, особено такъв, свързан с парите. А и според мен, ме липсва кураж да извърши такава нещo.

Розалинд го погледна изненадано.

— Тогава защо си губиш времето с този маскарад?

— Вече ти обясних, че Шарлот е убедена, че бележката от Друзила Хескет ясно посочва един от отхвърлените кандидати. Ленокс е един от тях, Трябва да продължим издирванията си.

— Предполагам, че си прав. Е, Ленокс е единственият, с когото разполагаме в момента. Научих, че Рандълей и Елси ще останат в провинцията за няколко дни. Едва ли ще се върнат до края на месеца.

— Ще наредя на секретаря си да направи проучвания в тази насока.

— Не мога да си представя който и да е от тях като убиец.

— Нито пък аз.

Розалинд му отправи замислен поглед.

— Като говорим за логика, трябва да знаеш, че най-логичното нещo сега е да танцуваш с годеницата си.

— Не съм танцувал от години. Никога не ме е бивало в тази област.

— Не в това е въпросът, Бакстър, аз просто... — Розалинд замълча и впи поглед в някого, който се приближаваше към тях зад гърба на Бакстър. След това се усмихна хладно.

— Говорехме за хора, които имат мотив за убийство. Представям ти лейди Ешъртън.

Бакстър се обърна и видя Мериан, която се бе насочила към тях. Спомни си за трите бележки, които бе хвърлил в огъня.

— Проклятие!

— Тя няма никаква причина да говори с мен — заяви Розалинд. — Затова си мисля, че тази чест ще се падне на теб. Ако ме извиниш,

ще отида да видя един стар приятел в другата част на салона. — Розалинд се обърна и се изгуби в тълпата.

Страхливка.

Трябваше да се изправи сам срещу вдовицата на баща си.

Мериан беше на петдесет и две години: На осемнайсет се бе омъжила за бащата на Бакстър. Тогава графът бе на четиридесет и три и за него това бе втори брак. От първия си брак графът нямаше деца и отчаяно искаше да има наследник.

В младостта си Мериан бе една от най-красивите жени в обществото и можеше да избере всеки богат и представителен мъж, но се подчини на натиска на родителите си и се омъжи за Ешъртън, Той, от своя страна, се нуждаеше от девствена девойка с неопетнена репутация и аристократично семейство. Сватбата им бе била едно от събитията на сезона. Всички бяха поканени и дойдоха на празненството, включително и дългогодишната любовница на графа, Ема, лейди Сълтенъм.

С дребната си фигура, сини очи и коса с цвят на мед, Мериан бе пълна противоположност на Ема. Бакстър се питаше понякога дали графът не я бе избрал за жена, защото изобщо не напомня на неговата красива тъмнокоса и тъмноока любовница, а той бе известен с това, че обича разнообразието.

Две години след брака на графа Ема, която бе на трийсет и седем и мислеше, че отдавна е минала възрастта, в която една жена обикновено ражда децата си, подари на графа син. Първият. Ешъртън бе много радостен от това събитие и даде огромен прием. Но за нещастие, нищо не можеше да промени факта, че Бакстър е незаконороден и не може да наследи титлата.

— Изминаха още десет години, преди Мериан да роди наследник на лорда. Бакстър разбираше добре, че тези години никак не бяха лесни за нея. Графът никога не бе скривал обичта си към незаконородения си син и неугасващата си страст към Ема.

Тази вечер изобщо не му хареса отчаяната решителност в погледа на Мериан. Това не предвещаваше нищо добро. Както винаги, когато бе задължен да се срещне с нея, той си спомняше клетвата, която бяха дали пред смъртното ложе на графа, а именно постоянно да бъдат във връзка един с друг, независимо колко неприятно им бе това.

Баща му ги бе свързал заедно, докато Хамилтън навърши двайсет и пет години. Сцената бе толкова жива в паметта му, като че ли всичко бе станало едва вчера. Бакстър бе застанал от едната страна на голямото легло с четири колони. Мериан и Хамилтън стояха от другата.

— Дойде време да се сбогувам с двамата си чудесни синове. — Артър, четвъртият граф Ешъртън, бе хванал ръцете на Бакстър и Хамилтън. — Гордея се и с двама ви. Вие сте различни като деня и нощта, но в жилите на двама ви тече моята кръв. Чуваш ли ме, Хамилтън?

— Да, татко. — Хамилтън погледна към Бакстър, а очите му блестяха от завист и омраза.

Графът се обърна към Бакстър и спря настойчивия си поглед върху него.

— Ти си по-големият брат на Хамилтън. Никога не забравяй това.

— Не е възможно да забравя, че сме кръвни роднини, сър. — Бакстър бе обзет от странно чувство на нереалност. Невъзможно бе да повярва, че този едър, жизнен и изпълнен с обич към живота мъж, който му бе баща, сега умира.

Треперещите пръсти на Ешъртън леко стиснаха ръката на Бакстър.

— Отсега нататък ти поемаш отговорността за него и за майка му.

— Съмнявам се, че те биха искали нещо от мен. — Почувства как очите му овлажняват от напирещите сълзи, които с мъка успя да потисне.

— Грещиш — прошепна Артър с дрезгав глас. — Всичко е посочено в завещанието ми. Ти имаш не само познанията, но и улегнал характер, за да ръководиш финансите на семейството. Виж, синко, ти просто си роден да управляваш и на теб може да се разчита. Хамилтън е твърде млад. Ще трябва ти да вършиш тези неща, докато той навърши двайсет и пет години.

— Не! — Мериан първа осъзна значението на това, което бе казал съпругът ѝ. — Милорд, какво сте направили?

Артър извърна глава и я погледна. Въпреки болестта си, той успя да се усмихне със своята характерна дяволита усмивка.

— Скъпа, сега си дори по-красива, отколкото в деня, когато се ожених да теб.

— Ешъртън, моля ви! Какво сте направили?

— Няма нужда да се безпокоиш, Мериан. Натоварих Бакстър със задължението да управлява семейните пари, докато Хамилтън не възмъжее достатъчно.

Поразена от това изявление на съпруга си, Мериан се обърна към Бакстър:

— Няма нужда от такова нещо.

— Страхувам се, че има. Скъпа, Хамилтън е наследил горещата ми кръв. Той се нуждае от време, за да се научи да обуздава буйния си темперамент. Не знам как така синовете ми се оказаха толкова различни, но това е факт. — Ешъртън спря да говори, разтърсен от разкъсваща гърдите кашлица.

Бакстър осъзна, че баща му си отива от този свят.

— Сър...

Пристъпът на кашлица премина, а Артър се облегна изтощен на възглавниците.

— Знам какво правя В продължение на поне няколко години Хамилтън ще има нужда от твоите напътствия и съвети, Бакстър.

— Татко, моля те — прошепна Хамилтън. — Нямам нужда от Бакстър да управлява парите ми и да взима решения вместо мен. Достатъчно съм зрял сам да управлявам земите на Ешъртън.

— Не, ще се наложи да изчакаш още няколко години — отвърна дрезгаво Артър. — Използвай това време, за да се налудуваш, докато си още много млад. Кой ще те съветва по-добре от собствения ти по-голям брат?

— Но той не ми е истински брат! — настоя Хамилтън.

— Вие сте братя пред бога! — В един момент в кехлибарените очи на графа проблесна спомен от предишната му сила. Той погледна настойчиво Бакстър. — Разбираш ли ме, синко? Ти си брат на Хамилтън. Отговорността за него пада върху теб. Искам да ми се закълнеш, че ще изпълниш последната ми воля.

Бакстър хвана ръката на баща си.

— Разбирам. Моля ви, сър, успокойте се.

— Искам да чуя клетвата, за бога!

— Имате я! — отвърна тихо Бакстър.

След тези думи графът видимо се успокои.

— Ти си спокоен и трезвомислещ човек. На теб може да ти се има доверие. — Ешъртън затвори очи. — Знаех си, че мога да разчитам да се погрижиш за семейството.

Когато Мериан спря пред него, Бакстър с усилие на волята се отърси от спомените.

— Добър вечер, Бакстър.

— Мериан.

— Не отговори на молбите ми да се срещнем. Изпратих ти три бележки.

— Бях зает с други неща — отвърна Бакстър с ледената учтивост, която запазваше точно за такива случаи. — Ако става въпрос за пари, знаете, че съм дал нареждания на bankerите да удовлетворяват молбите ви, при условие че са разумни, разбира се.

— Това, за което искам да говоря с теб, няма нищо общо с пари. Ако не възразяваш, бих предпочела да обсъдим въпроса на четири очи. Да излезем в градината.

— Може би някой друг път. Имам намерение да танцувам следващия валс с годеницата си.

Мериан се намръщи.

— Значи е истина, че си се сгодил?

— Да. — Бакстър зърна за миг Шарлот в ръцете на Ленокс. Двамата се движеха вихрено на дансинга.

— Разбирам. Предполагам, че трябва да те поздравя.

— Няма нужда да променяш обичайното си отношение към мен само поради този повод.

Мериан стисна ядно устни.

— Бакстър, моля те, трябва да говоря с теб за Хамилтън. Много съм обезпокоена. Знаеш добре, че баща ти ми каза да потърся помощта ти, ако някога се нуждая от нея.

Бакстър извърна бавно глава. Срещна отчаяния поглед на Мериан и разбра, че няма никакъв избор. Беше дал обещание на баща си и трябваше да го изпълни.

Кимна едва забележимо, приемайки неизбежното.

— Мисля, че имате право, госпожо. Без съмнение, ще бъде най-добре да проведем разговора си в градината.

ГЛАВА 7

— Чух, че сте били близки приятели с бедната мисис Хескет. — Шарлот с учудване осъзна, че е останала без дъх. Не беше лесно да следва темпото, наложено от лорд Ленокс. Той се движеше прекалено бързо, а тя отдавна не беше танцувала. — Убийството ѝ е ужасно нещастие. Да се чуди човек накъде върви светът, не мислите ли?

— Наистина. Ужасно нещастие. — Ленокс завъртя Шарлот в широк кръг, преминавайки през половината дансинг. — Вие също я познавахте, нали?

— Не бяхме много близки, но сме се срещали няколко пъти. Тя... хм... говорила ми е за вас.

— Бях много привързан към нея. Сигурно не знаете, но исках да се ожена за нея. Но, уви, тя отхвърли предложението ми. Когато чух, че е била убита от някакъв крадец, влязъл с взлом в дома ѝ, просто не можах да повярвам. Ужасно!

— Наистина. Казахте, че сте били привързан към нея?

— Към Друзила? Господи, разбира се. Бях много щастлив, когато прекарвахме времето си заедно. Тази жена притежаваше особена сила и издръжливост, ако разбирате какво искам да кажа.

— Тя казваше същото и за вас, милорд.

— Наистина ли? — За миг лицето на Ленокс светна от удоволствие. — Радвам се да го чуя. Тя ще ми липсва, въпреки че отхвърли предложението ми за женитба. Дру ми показва съвсем ясно, че не би имала нищо против от време на време да скачаме в леглото, дори и след като си намери подходящ съпруг.

— Разбирам.

— Знаете ли, трябваше да се отбия в дома ѝ същата вечер.

Шарлот стреснато вдигна поглед.

— Трябвало е да отидете в дома ѝ същата вечер, когато мисис Хескет е била убита?

— Не, не. Наистина трябваше да я посетя, но в последния момент получих съобщение от нея, че е болна и няма да може да ме

приеме. Често се питам какво щеше да се случи, ако все пък бях отишъл.

— Наистина. — Шарлот осъзна, че Ленокс я води стремително към друга танцуваща двойка, с която без съмнение щяха да се сблъскат — Лорд Ленокс, може би бихме могли...

— Дру беше много умна жена. — С леко движение Ленокс я завъртя така, че избягнаха на косъм сблъсъка с другите танцьори. — Разбираше, че бракът не трябва да пречи от време на време човек да се отдава и на други удоволствия.

— Да, разбира се. — Шарлот му се усмихна и се замисли как да продължи да го разпитва, без той да заподозре нещо.

Проблемът беше в това, че Ленокс бе точно такъв, какъвто го представиха и по-ранните ѝ проучвания — финансово стабилен и с благ характер. Шарлот не можеше да го види в ролята на убиец. И все пак Друзила бе споменала в бележката си именно него.

— Виждам, че годеникът ви се отпрати към градината в компанията на лейди Ешъртън — заяви Ленокс, като завъртя Шарлот в поредния умопомрачителен кръг. — Не му завиждайте. Старецът постави Сейнт Айвс в ужасно затруднено положение, когато му предостави контрола на семейното богатство.

Шарлот си спомни, че Бакстър бе споменал, че управлява както своите пари, така и тези на брат си. Беше приела, че той върши това само защото е много добър в тези неща.

— Искате да кажете, че старият граф е определил в завещанието си мистър Сейнт Айвс да управлява финансите на семейството?

— Не е тайна, че старият Ешъртън направи Бакстър изпълнител на завещанието си, докато Хамилтън навърши двайсет и пет. Ако питате мен, това е проява на здрав разум от страна на Ешъртън. Всеки може да види, че младият Хамилтън има нужда от време, за да улегне. Метнал се е на баща си, така е. В младостта си старият граф е бил истински развратник. — Ленокс замълча за момент. — Като се замисля, разбирам, че през годините той не се промени кой знае колко.

— Разбирам.

— Но когато ставаше дума за пари и недвижимо имущество, съвсем не беше глупак — продължи лордът. — Когато наследи имота от баща си, вече бе навършил трийсет и трябва да призная, че управляваше умело семейното богатство. Бакстър е наследил от баща

си здравия разум за тези неща и старецът го знаеше. Но това постави Сейнт Айвс в незавидно положение.

— Напълно съм съгласна с вас.

Изведнъж лицето на Ленокс придоби тревожно изражение.

— Хамилтън не е единственият млад човек, който в наши дни върши лудост след лудост. Нямам нищо против да ви призная, че и собственият ми син Норис напоследък ми нанесе доста сериозни финансови удари. Сигурно не знаете, но двамата с Хамилтън са приятели.

— Предполагам, че и двамата са луди глави — каза предпазливо Шарлот — Сигурно карат файтоните твърде бързо, пият твърде много и рискуват главите си в глупави дуели.

— Бих искал това да бе всичко — отвърна Ленокс. — Аз нямам нищо против един млад човек да се налудува. Дяволът ми е свидетел, че съм ги вършил всякакви. Дори веднъж едва не ме убиха на дуел заради една хубавичка певица. Излязох няколко рунда срещу един боксьор на име Бул Кийли. Внасях незаконно френско бренди. Такива неща.

— Разбирам.

— Старомодните, невинни удоволствия на младостта — Ленокс отново я завъртя в шеметен ритъм. — Но в днешно време възмъжаването е много по-рисковано.

— Какво искате да кажете?

— Игралните домове крият големи опасности — отвърна Ленокс, този път с много сериозен тон. — Предишната вечер един приятел на Норис изгубил имението си в игрална зала, наречена Зелената маса. Младият Кросмор се върнал вкъщи и с един куршум пръснал черепа си.

— Колко ужасно!

— Предупредих Норис, че ако не внимава, ще го изпратя на едно дълго пътешествие на Континента.

— Заплахата ви действа ли?

— Норис знае много добре, че няма да търпя никаква безотговорност от негова страна. За нещастие на младия Хамилтън, баща му не е жив, за да му дърпа юздите. Остави тази работа на Сейнт Айвс, заедно със задължението да управлява финансите им.

В този момент с последен акорд музиката спря. Шарлот беше останала бз дъх. Усмихна се на Ленокс и направи реверанс.

— Благодаря ви, милорд. Танцът беше чудесен.

— Трябват ви повече такива упражнения, мис. Това ще ви даде сила, повярвайте ми — уверяваше я той, като я извеждаше от дансинга.
— Да ви донеса ли лимонада? Или може би шампанско?

— Не, благодаря. Трябва да намеря лейди Тренглос.

— О, да, красивата Розалинд. Очарователна жена! — заяви Ленокс малко тъжно. — Сигурно сестра й й липсва много.

— Майката на Сейнт Айвс?

— Да. Ема почина преди няколко години. В младите си години двете с Розалинд бяха най-големите красавици. С тях никога не бе скучно. Ема беше по-буйната от двете. До смъртта си остана вярна на Ешъртън. Повярвайте ми: човек трудно може да приеме, че Сейнт Айвс им е син.

— Какво искате да кажете?

— Бакстър е пълна противоположност на родителите си. О, в много отношения той много прилича на Ешъртън. Никой не може да съберка тези очи, разбира се, които се предават в рода от поколение на поколение. Наследил е също тъмната коса на майка си. Но му липсва чувството за хумор и неизтощимата енергия на Ема и, за съжаление, няма никакъв собствен стил.

— Негов стил ли?

— Знаете какво говорят хората за мъжете от рода на Сейнт Айвс. Те вършат всичко със стил. Хамилтън живее според стандартите на богато семейство като неговото, но, кълна се, Бакстър изглежда така, като че ли си изкарва прехраната като нечий доверен човек.

— Външността понякога лъже, сър. Сега ме извинете, ако обичате.

— Разбира се, разбира се. Беше ми много приятно да танцувам с вас, мис.

Шарлот се насочи към френските прозорци, които бяха широко отворени, за да пропускат свежия вечерен въздух в залата.

Отвън Шарлот се намери на широка тераса, осветена от многоцветни фенери. От време на време до слуха й долиташе сподавеният смях и шепот на скритите в сенките двойки. А оттатък се

простираше градината, потънала в мрак. Нямахте и следа от Бакстър, но Шарлот бе сигурна, че не се бе върнал в залата.

На небето грееше пълна луна, която хвърляше достатъчна светлина, за да могат да се видят неясните очертания на живите плетове и гъстите храсти. Бакстър беше някъде там. Той не обичаше да се появява в обществото. Беше напълно в негов стил да се оттегли в самотата и тишината на градината, докато стане време да си тръгва.

Шарлот слезе по каменните стъпала и пое по пътеката, която водеше към вътрешността на градината. Меките ѝ пантофки не издаваха никакъв шум по старата тухлена настилка. Нощта беше хладна. Шарлот обви раменете си с ръце, за да се предпази от студа. Нямахте да може да остане дълго време навън без наметката си.

Нисък и изпълнен с тревога женски глас я накара да се закове на място. В по-далечния край на живия плет се спотайваше още една двойка. Тъкмо щеше да продължи пътя си, когато долови характерния груб тон на Бакстър.

— По дяволите, не знам какво очаквате от мен да направя по този въпрос, госпожо. Хамилтън е на двацет и две години. — Бакстър за момент се поколеба, преди да добави сухо: — А той в края на краищата, е *ИСТИНСКИЯТ* граф на Ешъртън.

— В много отношения той е още момче. — В думите на жената съвсем ясно се долавяше отчаяние. — Толкова прилича на баща си. Бакстър, трябва да направиш нещо. Откакто негова светлост почина, Хамилтън стана изключително твърдоглав и своеволен. Мислех си, че това е просто временно състояние, което ще премине, след като скръбта по баща му няма да е толкова голяма. Но напоследък двамата с най-добрия си приятел Норис...

— Наследника на Ленокс?

— Да. Двамата се движат в компанията на няколко младежи с не много добра репутация и се страхувам от най-лошото. Вече не посещават старите клубове. Хамилтън ми каза, че предпочитат някакъв нов клуб, който се нарича „Зелената маса“.

— Много младежи предпочитат други клубове, а не онези, които са посещавали бащите им.

— Да, но аз мисля, че това място не е нищо друго, освен игрален дом. Там се играе хазарт, Бакстър.

— Успокой се, Мериан. Хамилтън не може да загуби именията на Ешъртън за една нощ. Трябва да ти напомня, че още три години всичко е под мой контрол.

— Никога не съм си мислила, че ще доживея деня, когато ще благодаря на бога за предвидливостта на негова светлост и трябва да призная, че е добре, дето Хамилтън все още няма достъп до наследството си. Въпреки това човек с неговия темперамент попада в много рискови ситуации.

— Например?

— Не знам. — Мериан повиши глас. — Това е най-лошото, Бакстър. Не знам какви рискове поема синът ми. До мен стигат слухове за ужасни неща, които се вършат в такива игрални клубове.

— Ти си преуморена, Мериан.

— Не съм преуморена, ужасена съм. Чувам истории за порочност и разврат сред младите аристократи, неща, които биха обезпокоили всяка майка. Например чух за хора, които вземали прекалено много опиум, за да изпаднат в транс.

— Може би някои поети могат да изберат тази тема и да се позабавляват, но наистина мисля, че случаите, за които говориш, са много малко.

— Кой знае какво се върши в този нов клуб, който Хамилтън посещава? Казвам ти, тези дни синът ми като че ли не е на себе си. Не иска изобщо да ме слуша. Ти трябва да поговориш с него.

— Какво ви кара да мислите, че той ще послуша мен?

— Ти си единствената ми надежда, Бакстър? Баща ти те натовари с отговорността да ръководиш и съветваш Хамилтън, докато стане зрял мъж. Не можеш да отречеш. Всички чухме последното желание на негова светлост.

— Не е ли изумително? — Тонът му стана някак замислен и тъжен. — Дори и от гроба баща ни продължава да ни тормози. Чудя се дали все пак не се забавлява от онзи свят, наблюдавайки разиграващите се малки драми тук на земята.

— Не говори за негова светлост с такова неуважение, Бакстър. Разчитам единствено на теб. Ти трябва да спреш Хамилтън, преди да си е навлякъл сериозни неприятности.

Шарлот ясно различи сподавено ридание. След това последва шумолене на копринени поли и лекият шум от отдалечаващи се

стъпки. Тя се скри бързо в сенките, когато Мериан се появи от противоположната страна на плета. Шарлот я проследи с поглед, докато тя се приближаваше към осветената от фенерите тераса.

— Чухте ли достатъчно, Шарлот, за да не се налага да ви обяснявам подробности по случая? — обади се Бакстър.

— Мистър Сейнт Айвс! — Шарлот бързо се обърна по посока на гласа му.

В първия момент не можа да го забележи в мрака. След това видя как тъмната му фигура се отдели от сенките и се отправи към нея. Когато попадна в осветената от луната ивица от двете страни на плета, Шарлот забеляза твърдото изражение на лицето му.

— Наистина би трябвало вече да започнете да ме наричате с малкото ми име, Шарлот.

— Приемете извиненията ми, сър. Нямах намерение да подслушвам.

— Но се справихте много добре.

— Не беше възможно да не чуя последната част от разговора ви с лейди Ешъртън.

— Не се притеснявайте. — Бакстър спря пред нея. — Ние сме партньори, нали така?

— Да, така е, но това не ми дава правото да се намесвам в семейните ви работи.

— Намесвайте се колкото си искате. От години обществото се забавлява с клюки за семейството ми. Свършихте ли с разпита на бедния Ленокс?

Шарлот въздъхна.

— Мисля, че за тази вечер няма да получа повече информация. Научих, че лорд Ленокс наистина е имал покана да посети мисис Хескет в нощта, когато е била убита, но получил бележка, в която се казвало, че тя е болна и няма да може да го приеме.

— Хм. Съмнявам се, че би признал това, ако беше виновен.

— Така е. Не мога да си го представя като убиец.

— Съгласен съм. Ако това е всичко за тази вечер, предлагам да тръгваме. — Бакстър я хвана за ръката и я поведе към голямата къща. — Наситих се на общество и аристокрация тази вечер. Ако още малко се отдам на такива забавления, много вероятно е накрая да умра от скука.

— Разбирам много добре, но Ариел се забавлява толкова добре. Не ми се иска да я моля да си тръгва. Едва полунощ е.

— Така е, а според общоприетото мнение вечерта едва сега започва. Не се тревожи за сестра си, Шарлот Имам план. Ще я поверим на лейди Тренгрос, която ще остане на бала чак до сутринта.

— Мислиш ли, че лейди Тленгрос ще има нещо против? — Шарлот вдигна поглед към него.

— Ни най-малко. Между обявяването на нашия годеж и представянето на Ариел в обществото, леля ми се забавлява невероятно много. — Бакстър повлече Шарлот към стъпалата на терасата, след което влязоха в празнично осветената бална зала. — Дай ми няколко минути да намеря Розалинд и да поговоря с нея.

— Аз ще намеря Ариел и ще ѝ кажа, че е свободна да си тръгне с леля ти. Без съмнение, сестра ми отново е на дансинга. Мога да се закълна, че почти цялата вечер тя прекара именно там. — Шарлот се повдигна на пръсти, търсейки с поглед сестра си сред многобройните гости.

— Ето я! — отбеляза Бакстър.

— О, да, наистина! — Шарлот се усмихна, когато видя Ариел да се движи грациозно в ритъма на валса. — Танцува с един изключително красив младеж, който носи вратовръзка с невероятно сложен възел. Чудя се кой ли е.

— Казва се Хамилтън — отвърна сухо Бакстър. — Графът на Ешъртън. Моят полубрат.

Половин час по-късно файтонът спря рязко пред градската къща на Аркъндейл. Бакстър се отърси от нерадостните си мисли, които го бяха налегнали по време на краткото им пътуване. Погледна Шарлот, която седеше срещу него, и се запита какво го бе прихванало да предложи да приключат вечерта толкова скоро.

Истина бе, че нямаше никакво желание да остане на бала, особено след неприятния разговор с Мериан, но също така не искаше да се разделя с Шарлот. Сега се намираха пред дома ѝ. Вечерта бе приключила, не бе останало време нито за разговори, нито за каквото и да било друго.

Бе постъпил страхотно, пропилявайки последния половин час, помисли си иронично Бакстър. За човек, който се гордееше с логическото си мислене и интелект, сега се държеше като пълен идиот.

Шарлот погледна през прозореца.

— Мисля, че пристигнахме, мистър Сейнт Айвс. Бакстър чу как кочияшът скочи от капрата.

— По дяволите!

Шарлот го погледна учудено, но не каза нищо. Бакстър се зачуди за какво ли си мислеше тя в този момент. Осъзнаваше с пределна яснота, че изобщо не разбира жените. Единственото нещо, което знаеше със сигурност, бе, че не иска да ѝ пожелае лека нощ и да я остави сама.

— Виж, Шарлот...

Вратата на фойтона се отвори. Бакстър не можеше да измисли никакво извинение да отложи неизбежната раздяла.

Като прошумоля с полите си, Шарлот слезе. Бакстър неохотно я последва. Той пое ръката ѝ и двамата се насочиха към стълбите на входа.

ГЛУПАК! СМАХНАТ ИДИОТ! ПРОПИЛЯ ЦЯЛ ПОЛОВИН ЧАС! Можеше да го прекара, държейки Шарлот в прегръдките си. Вместо това бе потънал в мрачни мисли за миналото и настоящето. Вината бе изцяло на Мериан. Беше съсипала настроението и вечерта му. Съвсем типично за нея.

Шарлот бръкна в обсипаната си с мъниста чантичка и извади ключа.

— Ще влезете ли за едно питие, мистър Сейнт Айвс?

Бакстър, все още вгълбен в мисли, сметна, че не е чул добре. В този миг осъзна, че тя го гледа с очакване и почуда.

— Бренди? — Той взе ключа от нея и отключи вратата, но пръстите му изведнъж бяха станали много несръчни.

— Разбирам, че е късно, но трябва да разговаряме за доста неща. — Тя пристъпи бързо в тъмното антре, след което се обърна и го погледна. — Заета с приготовленията за представянето ни в обществото, нямах възможност да ви покажа малката рисунка, която отрих в скицника на мисис Хескет.

ТЯ ИСКАШЕ ДА ГОВОРИ С НЕГО ПО РАБОТА.

— Нещо не е наред ли, мистър Сейнт Айвс?

Бакстър осъзна, че продължава да стои на стъпалата на входа.

— Откъде ви хрумна тази идея?

— О, боже, накърнила съм чувството ви за благоприличие, нали?

— Тя му хвърли извинителен поглед. — Уверявам ви, че няма защо да се притеснявате за репутацията си. Никой друг, освен кочияша, няма да узнае, че сте влезли за няколко минути. Мисис Уити отиде да посети братовчедка си и ще остане при нея цялата нощ. Няма да се върне порано от сутринта.

— Разбирам.

Тя му се усмихна развеселена.

— Освен това се предполага, че сме сгодени, нали така? С две думи, мистър Сейнт Айвс, с мен вашата добродетел ще остане неопетнена.

Тя му се присмиваше!

— Мисля, че мога да изпия едно питие. Голямо! — Бакстър влезе в антрето и внимателно затвори вратата след себе си.

През прозорците влизаше достатъчно лунна светлина, за да може да види, че Шарлот съблича наметката си и я окачва на закачалката наблизо. Продължи да я наблюдава, когато тя се повдигна на пръсти, за да запали един стенен свещник. Не можеше да откъсне поглед от меката извивка на гърдите ѝ, които се полюляваха в такт с движенията ѝ. Миг по-късно се разля топла светлина, която затанцува по гладката и копринена кожа. С помощта сякаш на алхимична магия свещникът разкриваше огъня, скрит в тъмната ѝ коса, и превръщаше жълтата ѝ сатенена рокля в течено злато. Когато Шарлот се обърна и го погледна, очите ѝ приличаха на блестящи смарагди.

— Да влезем в кабинета, мистър Сейнт Айвс. Ще ви покажа рисунката на мисис Хескет.

— Разбира се — чу се да отвръща той.

Докато я наблюдаваше да се отправя към тъмната стая, го обзе непреодолимо желание. Грациозният начин, по който се поклащаха бедрата ѝ под златистата рокля, накара кръвта му да кипне.

— Брендито е на масата до прозореца — извика Шарлот от вътрешността на кабинета. В стаята се разля мека светлина, когато тя запали втори фенер.

Светлината от кабинета примамваше Бакстър като силна магия. Поколеба се само още миг. Да влезе в кабинета, не беше най-разумно.

И със сигурност не логична постъпка.

— Проклятие! — дръпна силно възела на вратовръзката си и влезе.

— Какво казахте? — попита Шарлот.

— Нищо съществено. — Бакстър се зае да запали огъня, след което се изправи и се насочи към масата с брендите.

Шарлот заобиколи бюрото и се наведе, за да отвори едно от чекмеджетата, което се намираше най-отдолу.

— Откъснах страницата с малката скица. Според мен, никоя от другите рисунки в скицника няма нищо общо с малката рисунка, а и останалите отвличат вниманието в съвсем друга посока.

— Наистина. — Бакстър не бе в състояние да откъсне поглед от съблазнително закръгленото ѝ дупе, докато тя се навеждаше над чекмеджето. — В съвсем друга посока.

— Всеки път, когато се опитам да поговоря с Ариел за тази рисунка, тя веднага насочва вниманието си към голите фигури. С мисис Уити е същото.

— Ами ти, Шарлот? И твоето внимание ли се насочва към тях?

— Научила съм се да насочвам вниманието си само към работа. — Шарлот се изправи и постави на бюрото лист хартия.

— Наистина. — Бакстър се опита да концентрира вниманието и мислите си само върху брендите, като наля две чаши. — Аз също.

Той взе чашите, обърна се и я погледна. Шарлот беше седнала зад бюрото си. Младият мъж се запита дали тя има някаква представа, как светлината от свещника играе по съблазнителните форми на гърдите ѝ и прави очите ѝ още по-дълбоки и загадъчни.

— Бях разочарована от разговора си с Ленокс. — Шарлот се намръщи. — Той изглеждаше по-загрижен за днешното младо поколение отколкото от смъртта на Друзила Хескет.

Бакстър сложи едната чаша на бюрото пред нея. Не обърна никакво внимание на рисунката на Друзила.

— На мен ми звучи така, като че ли Ленокс и Мериан имат много общи неща.

— Предполагам, че родителите от всички времена винаги са се тревожили за опасностите, които грозят децата им.

— Без съмнение. — Ако само още миг останеше така, съзерцавайки блестящата копринена кожа на голите ѝ рамене и

съблазнителната извивка на гърдите ѝ, нямаше да може да е в състояние да държи ръцете си далеч от нея.

Бакстър с мъка се отдели от нея и се приближи до прозореца, надявайки се, че гледката на потъналата в лунна светлина градина ще охлади кръвта му. Но всичко, което видя, бе отражението на Шарлот.

— Какво смяташ да правиш с брат си Хамилтън?

Бакстър се вцепени.

— Това е последното нещо, за което бих искал да говоря тази вечер.

— Разбирам. Засегнах този въпрос само защото ми се стори, че той те измъчваше през цялото време по пътя за вкъщи.

— Не се тревожи за моите лични проблеми, Шарлот. Сам ще се справя с тях.

Да, разбира се! — Шарлот се поколеба за момент, след това добави тихо. — Ти си прав.

— За какво по-точно?

— За Ленокс и лейди Ешъртън. — Шарлот бавно постави чашата си на бюрото. — Младото поколение наистина е изложено на много опасности.

— Не искам да те обидя, Шарлот, но точно ти не си в положението да даващ съвети, когато става дума за опасност. Мога ли да ти припомня, че ти беше тази, която нае нов доверен човек, от когото искаш да изпълнява едновременно и ролята на бодигард?

— Аз съм зряла жена, която знае много добре какво върши. При един млад човек е съвсем различно.

Нещо в гласа ѝ и в начина, по който изрече тези думи, привлече вниманието на Бакстър.

— Шарлот, защо ми се струва, че не говориш по принцип?

В продължение на един дълъг миг тя остана мълчалива.

— В нощта, преди да убият втория ми баща, той доведе вкъщи един човек, който беше истинско чудовище.

Бакстър бавно се обърна и я погледна изпитателно.

— Чудовище?

— Уинтърборн дължеше много пари на този човек. — Шарлот се взираше втренчено в чашата, като че ли можеше да види там миналото. — Моят втори баща искаше да плати дълговете си от хазарт, като предостави сестра ми в ръцете на онова чудовище.

— Господи, Шарлот! Какво се случи?

— Използвах пистолета на баща ми, за да принудя Уинтърборн и зловещия непознат да напуснат къщата. — Чашата леко потрепери в ръката ѝ. — Повече не се върнаха.

Бакстър си я представи застанала срещу двамата мъже с насочен към тях пистолет. Изведнъж ярост и страх забиха болезнени остриета в гърдите му.

— Ти си много смела жена.

Шарлот като че изобщо не го чу.

На следващата сутрин намериха Уинтърборн с прерязано гърло. Казаха, че бил убит от крадец, който искал да го ограби. Не знам какво точно се е случило, след като двамата напуснаха къщата онази нощ, но знам, че Уинтърборн се страхуваше от другия. Понякога се питам дали онова чудовище не го е убило, защото той не може да му върне парите, които бе загубил в игралната зала.

— Всеки, който е готов да пожертва невинността на едно момиче, за да заплати дълговете си, заслужава да умре.

— Така е. — Шарлот вдигна очи и погледите им се срещнаха. — Не си мисли дори за миг, че скърбя за Уинтърборн или изпитвам вина, че го принудих да напусне къщата посред нощ. Не това ме тревожи.

С непогрешимата си интуиция Бакстър изведнъж разбра всичко. Усети тайния страх, скрит зад решителния и независим дух на Шарлот. Почувства се така, като че ли бе открил важна научна истина. Това, което бе разбрал тук обаче, бе много по-съкровено от всичко, което бе откривал в лабораторията си.

— Разбирам — промълви тихо той. — Това, което наистина те тревожи, е, че дори след толкова години не можеш да забравиш мъжа, когото нарече чудовище и който е някъде там, навън.

— Така е. Не мога да забравя. Опитвам се да не мисля затова, но понякога спомените се връщат в съня ми. Будя се точно в часа, когато се събудих и през онази нощ. Виждам се в тъмния коридор пред стаята на сестра ми. Пистолетът е в ръката ми, точно както беше в действителност. Но този път онзи мъж знаеше, че оръжието не е заредено.

— Исусе! — Бакстър почувства как кръвта му изстива. — Да не би да искаш да ми кажеш, че пистолетът, който си използвала през онази нощ, не е бил зареден?

— От години стоеше в едно чекмедже на скрина. Не разполагах нито с куршуми, нито с барут. В коридора беше много тъмно и нито Уинтърборн, нито непознатият имаха представа, че държа празен пистолет. Но в съня ми чудовището се смее зловещо, защото знае истината. Знае, че този път не мога да го спра...

— Шарлот... — Бакстър направи крачка напред.

— И в съня си знаех, че няма да успея да защитя сестра си.

— Това е само сън, Шарлот. — Бакстър се поколеба за момент. — Аз също имам кошмари, които се връщат от време на време и ме карат да се будя нощем, облян в пот.

Шарлот го погледна, а очите ѝ бяха пълни с болка.

— Сънищата понякога могат да бъдат много неприятни.

— Така е. — Бакстър свали очилата си и ги постави на близката маса. — Нека да говорим за нещо друго.

— Разбира се. За нашето разследване.

— Не, не за това. Хареса ли ти валсът?

— С Ленокс? — Шарлот изкриви лице в кисела гримаса. — Сега мисля, че знам защо Друзила Хескет често го сравняваше с жребец.

Бакстър повдигна учудено вежди, а Шарлот се разсмя.

— Негова светлост наистина притежава доста енергия и сила за неговата възраст. Когато музиката спря, имах чувството, че съм била на бърза сутрешна езда, и то с много капризен кон.

За един дълъг миг Бакстър я съзерцаваше замислено.

— Казах ли ти, че тази вечер изглеждаше прекрасно?

Шарлот примигна учудено.

— Моля?

— Пренебрегнах всякаква учтивост и добро държание и не ти направих никакъв комплимент. Приеми моите извинения.

— Няма нужда да се безпокоите, мистър Сейнт Айвс. — Шарлот скръсти ръце на бюрото и му се усмихна. — Ние сме делови партньори, а не любовници.

— Има и още нещо, което не направих. — Той заобиколи бюрото и постави ръце върху раменете ѝ. Кожата ѝ бе топла и невероятно мека.

— И какво е то?

— Не те поканих да танцуваш с мен. — Той леко я повдигна и я изправи на крака. — Мислиш ли, че ако бяхме танцували по-рано тази

вечер, щеше вече да си в състояние да ме наричаш с малкото ми име?

На светлината очите ѝ изглеждаха невероятно зелени. Шарлот се усмихна и бавно обви ръце около врата му.

— Не знам. Защо не ме помолиш сега и да видим какво ще стане?

— Танцувай с мен, Шарлот.

— С удоволствие, Бакстър.

Точно това бе чакал през цялата вечер: Точно от това бе имал нужда. В следния миг наведе глава и покри устните ѝ със своите.

ГЛАВА 8

Бакстър си правеше някакъв експеримент с нея. Шарлот разбра това с абсолютна сигурност точно в момента, когато устните му докоснаха нейните. Тази целувка беше различна от онази във файтона предишната вечер. Дори когато я притегли по-близо до себе си и ръцете му я обгърнаха, Шарлот почувства, че една част от него се отдръпва. Като че ли искаше на всяка цена да запази самообладание и да контролира емоциите си. Тя се запита дали той наистина вярва, че може да контролира собственото си желание по същия начин, както правеше с отровните химикали и избухливите вещества в лабораторията си.

Осъзнавайки това, Шарлот почувства как я обзема гняв. Тя не беше никаква интересна смес, която трябва да се изследва в лаборатория. Обви по-плътно ръце около врата му и се притисна по-силно към мускулестото му тяло. Изведнъж реши на всяка цена да му покаже, че той не може да наблюдава отстрани страстта си към нея. Ако това наистина бе експеримент, реши Шарлот, той беше толкова част от него, колкото и тя.

— Шарлот... — Устните му се движеха върху нейните, опитваха, завладяваха. Ръцете му обхванаха главата ѝ, зарови пръсти в косата ѝ и започна да сваля фибите една по една. — Кажи отново името ми.

— Бакстър — По тялото ѝ премина тръпка, мигновена и гореща, и Шарлот бе сигурна, че и той е изпитал същото.

— Още веднъж. — Бакстър прокара пръст по линията на челюстта ѝ.

— *БАКСТЪР.*

— Разтвори устни, Шарлот.

Тя се подчини. След това нададе тих, сподавен вик на изненада, когато той захапа леко долната ѝ устна.

— Няма да те нараня — прошепна мъжът.

— Знам. — Тя се притисна до него, подканвайки го да задълбочи целувката.

Бакстър отново прокара пръсти през косата ѝ. Върху полираната повърхност на бюрото се посипаха фиби. След това пръстите му се спуснаха надолу, като за миг докоснаха раменете ѝ.

— Толкова си мека! — Той погали извивката на шията ѝ и допря устни под ушенцето ѝ. — Всичко в теб е толкова меко и гладко!

Шарлот постави ръце на гърдите му, под пръстите си чувстваше играта на твърдите мускули.

— А всичко в теб е твърдо и силно!

Бакстър вдигна глава. Свали очилата си и ги постави на бюрото до разхвърляните във всички страни фиби. Шарлот го погледна право в очите и затаи дъх. Очилата вече не прикриваха страстния огън в очите му, които блестяха като разтопено злато. Шарлот виждаше ясно опасността, но пламъците покоряваха и омайваха.

— Искам да те погая, Шарлот, искам да почувствам в ръцете си прекрасните ти гърди! — Бакстър нежно започна да разкопчава роклята.

След миг всички копчета бяха разкопчани, а горната част на роклята падна встрани около тялото ѝ. Шарлот потрепери, осъзнавайки, че стои разгърдена пред него, а светлината от фенера пада точно върху гърдите ѝ с настръхнали от възбуда зърна. Изпитваше копнеж по този мъж. Чувството беше изпълнено с толкова болезнено напрежение, бе така вълнуващо и невероятно. От гърлото ѝ се изтръгна сподавен стон, когато Бакстър нежно погали гърдите ѝ.

— Толкова си красива! — Гласът му бе нисък и дрезгав от вълнение и възбуда.

Мъжът погали с палци възбудените зърна на гърдите ѝ. Прониза я огромно желание и Шарлот затаи дъх. Изпитваше отчаяна нужда да вдъхва отново и отново упоителния мъжки аромат на тялото му. Пръстите ѝ силно сграбчиха реверите на ленената му риза, а главата ѝ падна назад.

— Бакстър! Това е невероятно!

— Да, така е! — Той наведе глава и пое с устни зърното ѝ.

— О, Господи! — Шарлот бързо развърза вратовръзката му и с треперещи пръсти понечи да развърже връзките на ризата му.

Бакстър се вцепени.

— Не!

Тя не му обърна внимание. Разтвори ризата и пхна дланите си под нея.

— По дяволите! — Бакстър не се помръдна. Стоеше примирен, като че ли очакваше да го порази удар, който по никакъв начин не можеше да избегне.

Тя го докосваше нетърпеливо, наслаждавайки се на горещината и силата на тялото му. Пръстите ѝ погалиха къдравите косъмчета на гърдите му, след това го прегърна и прокара длани по гърба му. Веднага почувства загрубялата кожа и разбра всичко. Тялото на Бакстър бе покрито с огромни белези.

Беше неин ред да се вцепени. Вдигна глава и го погледна.

— Бил си ранен.

— Преди три години. — Очите му бяха много сериозни. — Белезите отдавна зараснаха.

— Какво се случи?

— Киселина.

— Господи! Нещастна случайност в лабораторията ли?

Бакстър ѝ отвърна с горчива усмивка.

— И така може да се каже.

— Толкова съжалявам! Сигурно е било много болезнено.

— Вече не. Но грозните белези останаха. Дай ми няколко секунди да загася светлината. — Той понечи да се отдръпне от нея.

— Няма нужда. — Преднамерено бавно, Шарлот свали ленената риза от раменете му и я захвърли на пода. Можеше ясно да види бледите, назъбени краища на съсипаната кожа на едното му рамо. Затвори очи, ужасена от болката, която бе изпитал.

— Шарлот...

— Сигурно не мислиш, че гледката на раните ти може да ме обиди. Единственото, което има значение, е, че са заздравели.

Шарлот докосна леко белега на рамото му. След това се повдигна на пръсти и го целуна. Бакстър потрепери. Тя прокара гореща черта с устни от гърлото до устните му.

— *ШАРЛОТ...* — Той я привлече яростно към себе си.

Вече нямаше нищо далечно или недоизказано в прегръдката му. Шарлот усещаше скритите пламъци, които бушуваха в него — грубата, болезнена чувственост в целувката му заплашваше да я погълне.

Накрая младата жена се предаде на копнежа, на страстта и на безумието на този миг. Той постави ръце на кръста ѝ, повдигна я и започна да дразни с устни едната ѝ гръд.

— Бакстър! — въздъхна тя, почувствала езика и зъбите му върху зърното. Притисна се към него, тъй като жадуваше за още и още!

Бакстър я понесе към дивана. Стаята се завъртя пред погледа ѝ. Миг след това Шарлот почувства меките възглавници под себе си. Полите на роклята прошумоляха край бедрата ѝ.

Преди да се опомни, Бакстър бе вече върху нея. Тялото му бе тежко, но това ѝ достави огромно удоволствие, защото я притискаше към мекия матрак на дивана. Тя чувстваше допира от плата на бричовите му до меката кожа на бедрото си над жартиерите. Чувстваше натиска и на възбудената му мъжественост Шарлот затаи дъх от вълнение.

Бакстър вдигна глава и я погледна право в очите.

— Желая те.

Тя потъна в очите му, за да изгори в пламъците им, да се изгуби в магията на страстта, обхванала и двамата им.

Невъзможно бе за един мъж, дори с волята и силата на Бакстър, да погледне жена с такава нужда и да остане просто безучастен наблюдател.

Тя прокара пръсти през косата му, без да крие учудването си.

— Никога не съм се чувствала така.

— Радвам се, скъпа! . — Бакстър се наведе и жадно я целуна.

Шарлот почувства как ръката му се плъзга под полите на роклята и гали крака ѝ. Задъха се и заби нокти в твърдите мускули на гърба и раменете му.

Бакстър изстена. Ръката му се плъзна още по-нагоре и погали бедрото ѝ, след това леко докосна пулсиращото влажно място между бедрата ѝ. Внимателно проникна с един пръст в тясното стегнато влагалище. Шарлот потрепери от удоволствие.

— Моля те! — Извиваше се под него, премаяляла от възбуда. — Не спирай!

Бавно, преднамерено бавно, Бакстър продължи с интимната си ласка, а в същото време палецът му леко докосваше сърчицето на нейната женственост.

— Бакстър! — Шарлот не бе в състояние да мисли. Удоволствието я погълна изцяло. Притисна се към него, като искаше да сложи край на това изискано мъчение, но нямаше сили да се отдръпне. — *Бакстър!*

Той сведе глава и отново пое едното ѝ зърно с устни. Продължаваше да я гали все така нежно.

Шарлот се задъха, в тялото ѝ се натрупа огромно напрежение. Никога не бе изпитвала такова неистово желание. Инстинктивно усещаше, че това не може да продължава вечно. Напрежението трябваше да се излее, да премине, да освободи тялото ѝ.

Шарлот се вкопчи в раменете на Бакстър.

Трябваше да настъпи освобождение.

Сигурно щеше да се разпадне на парченца. Заля я вълна от екстаз и пред очите ѝ избухнаха хиляди звезди.

— Бакстър!

Дочу ехото от собствения си вик и се почувства така, сякаш пада от невъзможно висока скала.

Бакстър продължи да я държи здраво в прегръдките си, докато тя се носеше в мъглата на опиянението. Шарлот бе толкова удивена, че не бе в състояние да каже нищо.

Постепенно отново започна да усеща около себе си познатите предмети — пращането на огъня в камината и меките възглавнички под себе си, тежкото тяло на Бакстър върху нейното. Когато накрая отвори очи, видя, че той я наблюдава напрегнато.

— Беше невероятно — прошепна тя. — Направо удивително!

Той се усмихна и я целуна.

— Да, така е.

Тя докосна с пръст страната му.

— Но ти не сподели с мен това удоволствие.

— Не и този път. — Бакстър понечи да се изправи. — Но ще има и други случаи. — Той спря за момент и докосна с пръст устните ѝ. — Поне се надявам да стане така.

— Бакстър, почакай. Къде отиваш?

— Трябва да поговорим.

Бакстър се изправи, прекоси стаята и вдигна от пода захвърлената риза. Пламъците от огъня в камината хвърляха призрачна светлина върху белезите върху гърба и раменете му. Толкова болка,

помисли си Шарлот. Слава богу, че киселината не бе засегнала очите му, тъй като със сигурност би го ослепила.

Шарлот го наблюдаваше, докато той с бързи уверени движения обличаше ризата си. Без да си прави труда да я завързва отпред, Бакстър се приближи до бюрото, взе очилата си и веднага ги постави на носа си. След това, в пълно мълчание, се приближи до камината и остана там, впил поглед в пламъците.

Разтревожена от рязката промяна в настроението му, Шарлот бавно се изправи.

— Случило ли се е нещо?

— Не. — Бакстър взе металния ръжен от една поставка и се наведе да разрови огъня. — Но бих искал между нас да има яснота и разбиране, преди да продължим по този път.

Шарлот се взря изпитателно в него. Тъмната му коса бе леко разрошена, там, където бе прекарвала пръстите си. Светлината от пламъците хвърляше странни сенки върху грубо изсечените черти на лицето му. Отново изпита остро безпокойство, което бе изпитала още първия ден, когато го бе видяла.

— Какво имаш предвид? — попита внимателно тя.

— Ще приемеш ли една любовна връзка с мен, Шарлот? — Тихите думи бяха изговорени с безстрастен тон. Бакстър бе направил всичко възможно да скрие чувствата си.

— Връзка? — Шарлот изведнъж се почувства толкова несръчна, че едва успя да облече отново роклята си. — С теб?

— Изглежда, че между нас има привличане.

— Да, но... — Тя млъкна, тъй като не знаеше какво да каже. Все пак, напомни си, нали и самата обмисляше точно такава възможност.

— За мен такива чувства не са илюзия — промълви тихо той. — Те са напълно реални, истински, докато сами не изгаснат.

— Разбирам. — Не можеше да отхвърли думите му като лъжливи или неверни. На страстта не можеше да се разчита. Тя знаеше това най-добре от всички. Беше изградила живота и работата си върху това просто правило. Само истинската любов може да добави сигурност в тази опасна смес, наречена страст. — Ти мислиш, че огънят, който пламна между нас, скоро ще изгасне.

— От опит мога да кажа, че суката постепенно превръща и най-горещите пламъци в пепел.

— Такава ли е съдбата и на предишните ти любовни връзки?
— Аз съм химик, а не поет. — Бакстър скръсти ръце на гърба си.
— С течение на времето разликата става все по-очевидна.

— Не разбирам.

— Да го кажа по-ясно: след като първото физическо привличане е отминало, жените започват да ме намират скучен и безинтересен.

— Жените те намират скучен? — Това вече бе твърде много. В гърдите ѝ се надигна гняв, помитайки съчувствието, което се надигаше до този момент у нея. — Как се осмеляват, сър! Не се опитвайте да ме залъгвате с подобни глупости. Ако не искате връзка с мен, поне имайте доблестта да го кажете. Не очаквайте от мен да повярвам, че всичките ви предишни връзки са приключвали, защото любовниците ви са ви намирали скучен до смърт.

Изненадан, Бакстър се обърна и впи поглед в нея.

— Уверявам те, че това е самата истина.

— Глупости! — Шарлот скочи от дивана и започна припряно да оправя полите на роклята си. — Това са просто извинения. Не очаквах това от вас, сър.

— Не си търся извинения. Опитвам се да бъда практичен.

— Да, наистина! — Шарлот вдигна гордо брадичка. — Ами какво ще стане със скъпоценната ви репутация, мистър Сейнт Айвс?

— Стана така, че този фалшив годеж ни дава идеалното прикритие за една такава връзка.

Шарлот бе мислила, че не е възможно да се ядоса повече, но се оказа, че е сгрешила.

— Този фалшив годеж, както го нарекохте, бе измислен именно от вас и той ще трае единствено дотогава, докато намерим убиеца на Друзила Хескет.

— Няма никаква причина да не продължи да съществува и след като постигнем първоначалната си цел.

— Обикновено годежът трае поне година.

— Не зная колко време са траяли предишните ти любовни връзки, Шарлот, но моите не траеха повече от два месеца.

— Което не говори добре за вас.

— Това е самата истина. Сега какво ще кажеш? — Бакстър я погледна и присви очи. — Любопитен съм да чуя отговора ти. Искаш ли да започнеш любовна връзка с мен или не?

Шарлот трепереше — този път не от страст, а от гняв.

— Със сигурност не очаквате незабавен отговор. Ще ви съобщя решението си, след като обмисля подробно въпроса.

— Проклятие! — С рязък жест Бакстър посочи към дивана. — След това, което се случи току-що, ти ми казваш, че трябва да мислиш още?

Тя се усмихна хладно.

— Както често съветвам клиентите си, човек не бива да взема важни решения под влияние на страстта.

Бакстър стисна зъби. Без да каже и дума, той се насочи към нея, ботушите му не издаваха никакъв звук по дебелия килим.

Шарлот извика на помощ всичките си сили. Беше поела риск, като изкара Бакстър извън контрол. Въпреки това знаеше, че той няма да я нарани. Но в това положение нищо не можеше да се каже със сигурност. Преди обаче Шарлот да разбере какво бе намислил, една от дъските на пода в коридора пред кабинета силно изскърца. Младата жена се вцепени. Бакстър също рязко спря. Хвърли поглед към вратата и се намръщи.

— Това някой от твоите прислужници ли е?

— Не. — Тя се обърна и впи поглед във вратата. — Казах ти, че икономката ми е извън къщи през цялата нощ. Не може да е Ариел, в противен случай бихме чули, когато пристигне каретата на леля ти.

В коридора се чува стъпки. Шарлот разбра, че някой тичаше към вратата в задната част на къщата.

— По дяволите! — Бакстър се втурна напред. — Стой тук! — Той отвори бързо вратата и хукна по празния коридор.

Шарлот взе един тежък свещник в едната си ръка, а с другата повдигна полите си и затича.

Посрещна я единствено тъмнината. Някой беше изгасил стенния свещник, който тя бе запалила на влизане. Единствената светлина бе тази, която се процеждаше от кабинета. В задната част на къщата ехтяха стъпки: на човека, промъкнал се тайно в къщата, и на Бакстър. Без да се замисля, Шарлот се потопи в непрогледната тъмнина на коридора.

Нахлулият студен въздух ѝ подсказа, че задната врата е отворена. Шарлот виждаше края на коридора, върху който падаше слаба лунна светлина. Непознатият бе вече навън и бе достигнал градината.

Младата жена спря до вратата и отправи неспокоен поглед към сенките. Навън бе съвсем тихо, не се чуваше шум от стъпки или от някой, който иска да се скрие в храстите.

— Бакстър? Къде си?

Не получи отговор. У нея започна да се надига паника. Крадецът без съмнение е бил въоръжен. Не бе чула изстрели, но много от тези хора предпочитаха безшумното стоманено острие пред револвера. Пред погледа ѝ се занизаха картини, в които Бакстър бе ранен, може би умиращ. Това я накара да напусне безопасността на къщата и да се отправи към сенките, които хвърляха храстите и дърветата в градината.

— *БАКСТЪР!* О, Господи, къде си? Обади се, Бакстър, моля те.

— Мисля, че ти казах да чакаш вътре, — Бакстър изведнъж изникна от тъмнината. В един момент го нямаше, а в следващия вече стоеше пред нея. Оскъдната лунна светлина падаше върху лицето му и се отразяваше в стъклата на очилата му.

— Добре ли си?

— Да. — Той я хвана за ръка и поведе обратно към къщата. — Но не успях да го хвана. Изчезна в алеята зад градината. Познаваше много добре пътя. Сигурно е изучил плана на къщата и е подготвил бягството си още преди да нахлуе тази нощ. Изглежда, знаеше точно къде отива.

— Слава богу, че не си го хванал. Който и да е бил той, сигурно е носил нож или револвер.

— Много мило от твоя страна, че си се загрижила за мен.

— Няма нужда да ставаш саркастичен.

— Съжалявам. — Двамата влязоха през задния вход. — Обикновено ставам саркастичен, когато ми се събере твърде много за една вечер.

Шарлот пропусна тази забележка. Бакстър почти се беше сблъскал с отчаян крадец. Имаше пълно право да бъде в лошо настроение.

— Господи! — прошепна тя, когато той затвори вратата.

— Току-що ми хрумна нещо. По-рано не чухме нищо, нито звук, нито в коридора, нито по стълбите. Това означава, че крадецът вече е бил в къщата, когато пристигнахме.

— Много вероятно.

— Ужасно! — Шарлот потрепери — Като си помисля, че през цялото време е бил там и е слушал, докато ние... ние... — Шарлот нямаше сили да довърши мисълта си.

— Подозирам, че е бил на горния етаж, когато ние объркахме плановете му. — Бакстър запали един свещник в коридора. — Той е решил да изчака, докато се увери, че ние сме прекалено заети, за да избяга.

— Мислиш ли, че ни е подслушал?

Бакстър повдигна рамене с безразличие.

— Вероятно. — След това се наведе и започна да разглежда ключалката на вратата. — Но предполагам, че е бил много по-загрижен да се измъкне незабелязано, отколкото да ни наблюдава тайно.

— Питам се дали е успял да открадне нещо. — Шарлот го погледна и се намръщи. — Какво правиш?

— Опитвам се да разбера как точно е влязъл. Когато пристигнахме, входната врата беше заключена, така че трябва да е влязъл оттук. — Бакстър се изправи, а на лицето му бе изписано учудване. — Но тази ключалка не е била насилвана, нито е повредена, няма и счупени прозорци. Изглежда, че нашият човек е знаел точно какво търси.

— Колко ужасно! Един престъпник е бил тук, в къщата ми. — Шарлот потърка ръце по раменете си. — Ще трябва да огледам, за да видя не липсва ли нещо. Наистина се надявам да не е задигнал сребърния сервиз за чай или часовника от жълт бронз.

— Ще те придружа. — Бакстър се отправи към стълбите. — В тъмнината успях да зърна палтото му само за миг, но не ми се стори да носи нещо тежко, което би забавило движенията му. Ако имаме късмет, ще открием, че всичките ти вещи са по местата си.

— Бакстър...

Той ѝ хвърли нетърпелив поглед през рамо, цялото му внимание бе погълнато от настоящия проблем.

— Какво има?

— Благодаря. — Шарлот се усмихна колебливо. — Бе много смело от твоя страна да се втурнеш след този разбойник посред нощ.

— Но това ми е работата, мис Аркъндейл.

В тапицираната в черно и червено стая се разнасяше аромат на благовония. Сетивата му бяха възбудени до крайност. Време беше.

— Разтълкувай картите, любов моя.

Гадателката постави на масата първата карта.

— Златният грифон.

— Трябва да призная, че той е доста настоятелен.

Жената обърна втора карта.

— Дамата с кристалните очи.

— Една досадна подробност.

Гадателката взе следваща карта.

— Златният пръстен. — Тя вдигна поглед. — Грифонът и дамата са се съюзили.

— Това можеше да се очаква. — Той се приведе напред. — Какво ще кажеш за феникса?

Гадателката се поколеба, след това обърна друга карта от колодата.

— Накрая фениксът ще победи.

— Точно така. — Мъжът беше доволен.

Когато гадателката потрепери от стаена страст, той я положи на килима. Познаваше много добре слабостите на златния грифон. И една от тях беше дамата с кристалните очи, жената, която сега принадлежеше на грифона.

Нямаше по-добър начин да унищожиш един човек на честта от този да съсипеш жената, която той се чувства длъжен да защитава.

— Непознат, влязъл с взлом? — Ариел тъкмо си сипваше от бърканите яйца, но ръката ѝ изведнъж застина във въздуха, след което тя погледна Шарлот в недоумение. — Не мога да повярвам. Казваш, че този човек е бил тук, в къщата, когато сте пристигнали с мистър Сейнт Айвс?

— Да. — Шарлот се зае припряно да сгъва салфетката си, докато мислено се връщаше към онези сцени от вечерта, които нямаше никакво намерение да споделя с Ариел. Тя трябваше да знае какво точно вършеха с Бакстър, когато бяха усетили чуждото присъствие в къщата. — Двамата с мистър Сейнт Айвс отидохме в кабинета, за да обсъдим резултатите от проучванията, които бяхме направили по

време на бала. Знаеш колко силно скърца онази дъска на пода до кухнята всеки път, когато някой стъпи върху нея.

— Да, знам. Какво се случи? Откраднато ли е нещо?

— Не, слава богу. Мистър Сейнт Айвс подгони разбойника и продължи да го преследва и в градината, но онзи успя да се измъкне.

Ариел отметна глава настрани.

— Мистър Сейнт Айвс е преследвал негодника?

— Да. Той е необикновено смел, освен това умее да тича бързо. Но непознатият имаше голяма преднина и изчезна в нощта.

— Умеел да тича бързо? — Ариел изглеждаше заинтригувана. — Никога не бих си помислила, че мистър Сейнт Айвс може да тича бързо. О, извинявай, продължи, моля те. Разкажи ми всичко.

— Няма какво повече да се разказва. Двамата с мистър Сейнт Айвс претърсихме цялата къща. Проверихме дали са на местата си сребърните прибори и някои други неща, които крадецът би могъл да вземе, но не липсваше нищо. Мистър Сейнт Айвс мисли, че сме открили негодника преди да е свършил работата си.

— Слава богу! — Ариел зае мястото си на масата, а изразът на лицето ѝ продължаваше да е озадачен. — Но това направо не е за вярване. Някой крадец сигурно е забелязал, че къщата е празна, и е решил да се възползва от възможността.

— Така изглежда.

— Имала си голям късмет, че не си била сама, когато си чула стъпките на негодника.

— Така е.

— Защо не ми каза веднага, след като дойдох? — попита Ариел:

— Тъй като не се случи нищо лошо, реших, че няма смисъл да те тревожа... — и, разбира се, никаква причина да споменава, че след като Бакстър си бе отишъл, тя бе лежала будна в продължение на часове, заслушана в стоновете на старата къща.

Когато не подскачаше стреснато при всеки звук, мислите ѝ бяха заети единствено с Бакстър. След като не успя да хване престъпника, настроението му се бе променило. Отново бе възвърнал желязното си самообладание. Повече не отвори дума да любовна авантюра.

Шарлот не знаеше дали да се чувства облекчена или разочарована.

— Беше доста късно, когато лейди Тренглос ме доведе в къщи със своята карета — призна Ариел. — Досега не ми се е случвало да съм стояла будна чак до сутринта. Нейна светлост ми каза, че по време на сезона всички стоят чак до изгрев слънце.

Докато я слушаше, Шарлот си намаза една препечена филийка с ягодово сладко.

— Забавлява ли се?

Страните на Ариел моментално порозовяха.

— Прекарах чудесна вечер. Като че ли се намирах в някакъв друг свят.

— Това бе свят, който мама много харесваше. — Шарлот почувства отново да я обзема обичайната тъга, когато си спомняше за времето, преди в живота им да се появи Уинтърборн. — Спомняш ли си колко много обичаше мама всички балове и забавления по време на Сезона?

— Изглеждаше толкова красива, когато се приготвеше за някой бал. — Погледът на младото момиче се смекчи. — Татко също беше красив. Спомням си колко обичах да стоя до прозореца и да ги наблюдавам, когато тръгваха заедно с каретата. Представях си, че те са принц и принцеса от някоя приказка.

В стаята настъпи тишина. Шарлот се опита да се отърси от мислите за миналото. Разбра, че Ариел прави същото. Нямаше никакъв смисъл да си припомнят как бе завършила тази приказка.

— Забелязах, че танцуваше с графа на Ешъртън — отбеляза Шарлот.

Ариел се изчерви.

— По-късно тази вечер в соарето на Тод отново танцувах с него. Той танцува великолепно. Освен това е много весел и интересен човек.

— Той изглежда много добре.

— Да, така е. И невероятен джентълмен. Съжалявам само, че не можах да запазя всичките си танци за него. Това би предизвикало слухове.

— Разбира се.

— Около три часа той отиде в клуба си и вече не го видях.

Щастливото вълнение в очите на Ариел поради някаква причина разтревожи Шарлот. Не знаеше какво да каже. Не знаеше дали изобщо би трябвало да каже нещо. Сестра ѝ беше девойка с много повече

здрав разум, отколкото много млади жени на нейната възраст. Точно такъв бал, точно такава преживяване винаги бе мечтала да ѝ осигури. Със сигурност нямаше нищо лошо да я окуражи да се забавлява. Сезонът щеше да свърши твърде бързо.

Хрумна ѝ, че самата тя би могла да последва собствения си съвет. По тялото ѝ се разля приятна топлина, когато си спомни за страстната прегръдка на Бакстър. Възможността за любовна връзка с него възбуждаше въображението ѝ. Но след това Шарлот си спомни колко студен и далечен бе станал, когато я помоли да му стане любовница, как нарочно я бе съблазнил върху канапето, докато самият той бе останал чужд на удоволствието, което бе приготвил за нея.

Миналата нощ бе станала обект на някакъв експеримент. Изобщо не трябваше да търси чувства във всичко това.

В този момент в стаята надникна мисис Уити.

— Една дама иска да говори с вас, мис Шарлот. Каза, че въпросът е спешен.

— Някоя клиентка ли? — Шарлот хвърли поглед към часовника и се намръщи. — Едва единайсет часа е. Не очаквам никакви посещения до рано следобед.

— Тази клиентка изглежда много по-отчаяна от останалите. — Мисис Уити повдигна учудено вежди. — Тя, изглежда, има незабавна нужда от съпруг, ако разбирате какво искам да кажа.

Шарлот вдигна поглед към икономката си.

— Да не искате да кажете, че е бременна?

— Точно така — отвърна весело мисис Уити. — Ако аз бях на нейно място, нямаше да си губя времето да правя проучвания за човека, който ми е направил предложение. Ще побързам да го заведа пред олтара, преди да е променил решението си.

Ариел вдигна поглед.

— Ако искаш, аз ще говоря с нея, Шарлот.

Мисис Уити погледна многозначително по-голямата сестра.

— Дамата иска да говори единствено с вас, мис Шарлот. Каза също, че не може да се довери на никого другиго.

— Въведете я в кабинета, мисис Уити. — Шарлот се изправи. — Кажете ѝ, че след минутка ще отида при нея.

— Да, мис Шарлот. — Мисис Уити понечи да се оттегли.

— Само още едно нещо — каза бързо Шарлот — Искам да ви помоля за една услуга. Знаем, че прислугата на мисис Хескет е била освободена в нощта, когато тя е била убита, и аз се питам дали все пак не е по-добре да поговорите с икономката ѝ. Тя може би ще може да ни каже нещо за плановете на господарката си относно онази вечер. Ще се опитате ли да я намерите и да говорите с нея?

Мисис Уити кимна в знак на съгласие.

— Ще се заема с това.

— Ако се нуждаеш от мен, Шарлот, аз ще бъда тук. — Ариел се отправи към бюфета, за да напълни отново чинията си. — Лейди Тренгрос каза, че трябва добре да се подкрепя, тъй като цяла нощ ще сме във вихъра на светския живот. Каза също, че сезонът изисква една жена да е достатъчно силна, за да издържи.

— Лейди Тренгрос, без съмнение, е експерт по този въпрос.

Шарлот излезе от кухнята и се отправи по коридора към кабинета си. Спря за минутка пред огледалото, за да се увери, че има професионален вид, след което влезе в кабинета. Дамата, която седеше от едната страна на бюрото, изглеждаше на възрастта на Шарлот. Беше доста хубавка, с гъста светлокестенява коса и меки черти.

Беше в напреднала бременност. Беше облечена в синьо палто, силно опънато върху големия ѝ корем.

— Мис Аркъндейл? — Тревожните, зачервени от плач очи се впиха в Шарлот.

— Да, аз съм. — Шарлот ѝ се усмихна окуражително и тихо затвори вратата след себе си. — Страхувам се, че икономката ми не ми съобщи името ви.

— Защото не ѝ го казах. — Жената попи очи с мокра носна кърпичка. — Казвам се Джулиана Поуст. Тук съм, защото до мен достигнаха слухове, че сте сгодена за мистър Бакстър Сейнт Айвс. Вярно ли е?

Шарлот спря рязко по средата на кабинета.

— Да, защо? Защо питате?

Джулиана започна да хлипа тихо.

— Защото аз бях последната му любовница. Нося неговото дете. Неговото незаконно дете. Бакстър ме изостави и ме съсипа, мис Аркъндейл. Мисля, че трябва да знаете с какъв човек си имате работа.

Зашеметена, Шарлот се взираше невярваща в другата жена.

— Какво говорите, за бога?

— Той обеща да се ожени за мен, мис Аркъндейл. — Джулиана тронаво се изправи на крака. — Така успя да ме убеди, че няма нищо лошо, ако споделя леглото му преди това. Но когато научи, че съм бременна, ме изостави. Нямам семейство. Не знам какво ще правя оттук нататък.

— Ако това е опит да измъкнете пари от мен...

— Не, съвсем не! — Ридаейки, Джулиана се отправи към вратата.

— Мис Поуст, почакайте, искам да ви задам няколко въпроса.

— Просто нямам сили да говоря за това. — Джулиана се спря, обърна се и погледна тъжно Шарлот — Дойдох тук днес, защото чувствах за свой дълг да ви предупредя за мистър Сейнт Айвс, който е копеле не само по произход, но и по характер. Колкото до мен, аз съм загубена, мис Аркъндейл. Но все още не е твърде късно да спасите себе си. Пазете се или ще изпаднете в същото положение като мен.

ГЛАВА 9

Шарлот чу затварянето на входната врата след Джулиана Поуст, прекоси коридора и надникна през прозореца. Точно навреме, тъй като другата жена се качваше в един файтон, най-вероятно нает, с бързина, учудваща за жена в нейното положение.

Шарлот бързо се обърна и грабна сламената си шапка от куката на стената и всекидневното си вълнено палто.

В този миг от кухнята се появи мисис Уити. Тя изтри ръцете си в чистата бяла престилка, погледна Шарлот и се намръщи.

— Какво се е случило?

— Ще последвам жената, която току-що излезе оттук. — Шарлот отвори бързо входната врата и застана на стъпалата. — Искам да разбера къде отива.

— Това е лудост! — извика мисис Уити от коридора. — Тя си тръгна с някакъв файтон. Не можете да се надявате да я настигнете пеша!

В тази част на града движението е толкова бавно, че ако побързам, няма да изпусна файтона от очи. — Шарлот бързо постави шапката си и хукна.

— Но ще трябва да я следвате от по-голямо разстояние! — изкрещя мисис Уити.

Шарлот не я чу. Няколко глави се обърнаха след нея, когато затича по улицата, но тя не обърна внимание на учудването и неодобрителните погледи. Знаеше добре, че онези, които я познаваха, я мислеха за доста странна. Тези, които не я познаваха, само биха вдигнали рамене с безразличие при вида на жена, която тичаше между фургони с храна и фермерски каруци, с които бяха пълни улиците в този час на деня.

В края на улицата, файтонът зави зад ъгъла. Шарлот осъзна, че ако премине направо през парка, ще може да скъси разстоянието, което я делеше от колата. Обърна се и тичешком премина през железните врати на входа на малкия зелен парк. Придържайки шапката си с ръка,

след няколко минути тя се появи, останала без дъх, на противоположната страна на парка.

Мисис Уити беше права. Ако продължи да тича така, не би могла да издържи дълго. Файтонът на Джулиана постепенно набираше преднина.

Шарлот се огледа с нарастващо отчаяние. По средата на улицата бе спряла открита карета, която превозваше цветя, а на капрата стоеше момче на около петнайсет години. Шарлот се втурна натам, като махаше с ръце, за да привлече вниманието на момчето към себе си. То я погледна любопитно, когато тя спря пред него.

— Искате да си купите цветя ли, госпожо?

— Не, но ще ти платя добре, ако ме качиш и последваш онзи файтон.

Момчето се намръщи.

— Не съм сигурен дали татко ще ми позволи, госпожо.

— Ще ти платя добре. — Шарлот повдигна полите си и понечи да се качи. — Ако ми помогнеш, ще купя всяко цвете, което караш.

— Е...

— Просто помисли, ще бъдеш свободен през целия ден, а когато се върнеш вкъщи, баща ти ще бъде щастлив, когато види, че си продал всичко.

Момчето все още не изглеждаше убедено.

— Искате да купите всичките ми цветя?

— Да, наистина! — Шарлот се настани до момчето и му се усмихна окуражително. — Обичам цветята.

Момчето не се колеба повече, само сви рамене.

— Татко винаги е казвал, че жените са много странни същества.

Момчето дръпна силно юздите. Стреснато, якото конче пое с бърза стъпка по улицата. Шарлот си казваше, че трябва на всяка цена да се успокои и да помисли как да постъпи по-нататък.

Петнайсет минути по-късно каретата с цветята зави зад един ъгъл в близкия квартал. Шарлот забеляза, че файтонът на Джулиана спира пред една малка къща.

— Достатъчно! — заяви Шарлот. — Не е необходимо да ме чакаш. Сама ще се върна вкъщи.

— Ами... цветята?

— О, съвсем забравих! — Шарлот събра полите си и слезе от каретата. — Ще ти кажа къде живеея. Откарай там всичките цветя и кажи на икономката ми, че съм поръчала да ги купи.

— Добре тогава. — Момчето я погледна изпитателно. — Сигурна ли сте, че не искате да ви изчакам?

— Сигурна съм. На връщане ще си наема файтон. — Тя се усмихна и му съобщи адреса си. — Много мило от твоя страна, че се безпокоиш за мен, но те уверявам, че мога сама да се грижа за себе си.

— Както кажете — момчето смушка коня.

Шарлот изчака, докато каретата с цветята зави зад един ъгъл, преди да продължи към малката къща, в която бе влязла в Джулиана Поуст. В ума ѝ се въртяха най-различни начини, по които би могла да настоява за обяснение. Реши да изчака момента, след като влезе в къщата.

Изкачи стълбите и почука на вратата. След няколко минути зад вратата се чува тежки стъпки. Миг по-късно на прага застана едра жена, която най-вероятно бе икономката.

— Да, госпожо?

— Моля, кажете на господарката си, че съм тук — заяви твърдо Шарлот.

Икономката ѝ хвърли подозрителен поглед.

— Имате ли уговорен час?

Странен въпрос, помисли си Шарлот. Една икономка може да попита дали ви очакват или не, но „уговорен час“ се използваше при делови срещи.

— Да — отвърна Шарлот — Имам уговорен час.

— Малко сте подранили — промърмори жената, но отстъпи крачка назад и отвори вратата. — Обикновено мис Поуст не приема клиенти преди обяд.

— За мен направи изключение. — Шарлот влезе бързо, преди икономката да е променила решението си. — Въпросът е спешен.

Икономката я погледна изпитателно, но не каза нищо, просто затвори вратата.

— За кого да съобщя?

Шарлот изрече първото име, което ѝ дойде наум.

— Мисис Уити.

— Много добре. Оттук, моля. Ще уведомя мис Поуст, че сте тук.

— Благодаря.

Шарлот се огледа любопитно по коридора, докато следваше икономката. Дървената ламперия блестеше, явно съвсем наскоро бе излъскана с восък. Дъбовите перила на стълбището бяха красиво декорирани с месингови украшения. Както изглежда, Джулиана Поуст не беше богата, но със сигурност не се тревожеше за насыщния си. Всъщност за една съсипана жена, тя явно се справяше много добре. Икономката отвори една врата в отдалечения край на коридора.

— Моля, влезте тук, мисис Уити. Сега ще съобщя на мис Поуст.

Шарлот влезе в малката приемна и се огледа изумена наоколо. Стаята бе подредена в екзотичен източен стил. Всичко бе в яркочервени и черни тонове. Във въздуха се усещаше аромат на благовония. Беше почти обед, но в тази стая можеше спокойно да бъде и полунощ. Тежките червени плюшени завеси бяха спуснати, поради което цареше полумрак. Единствената светлина идваше от два високи канделабра във формата на лотоси.

Нямаше столове, но по килима бяха разхвърляни червени възглавнички с черна ивица по края. До камината бе поставено ниско червено канапе, в средата на стаята върху малка абаносова масичка беше поставено тесте карти.

— Мисис Уити? — Джулиана Поуст се появи на прага. — Страхувам се, че не си спомням да съм уговаряла с вас час по това време, но въпреки това ще ви изслушам.

Шарлот свали шапката си и бавно се обърна към другата жена. Сега Джулиана бе в широка червена роба, обсипана с безброй мъниста.

— Не съм уговаряла час — каза Шарлот.

Джулиана се вцепени.

— Вие! — В красивите ѝ очи проблесна страх, а може би на Шарлот само ѝ се стори така. — Какво правите тук? Как ме намерихте?

— Не беше трудно. — Шарлот погледна многозначително слабата фигура на Джулиана и се усмихна горчиво. — Приемам, че вече не се тревожите за това, че сте захвърлена на улицата опозорена завинаги?

Джулиана се изчерви.

— Най-добре е да си тръгнете веднага, мис Аркъндейл.

— Нямам намерение да си тръгна оттук, без да съм получила обяснение от вас.

— Не мога да ви дам никакви обяснения.

За един дълъг миг Шарлот не каза нищо. След това се приближи до абаносовата масичка.

— Предполагам, това не са карти за игра на вист.

— Не.

Шарлот взе картите, разгледа внимателно рисунките на гърба, след това ги обърна и започна да разглежда фигурите на лицето. Преди много години, като дете, бе виждала подобни карти на един панаир.

— Предсказвате бъдещето ли, мис Поуст?

Джулиана я следеше неспокойно.

— Да, преди всичко на млади дами, които искат съвет от мен за любовта и брака.

— Срещу определена цена.

— Естествено — усмихна се студено Джулиана.

— Когато икономката ви ме видя на вратата, предположи, че имам уговорен час при вас. Помислила е, че съм дошла, за да погледнете в бъдещето ми, нали?

— Да.

Шарлот отново се огледа.

— Трябва да призная, че тук е много интересно. Създали сте завладяваща атмосфера, в която практикувате професията си.

— Благодаря.

— Изглежда, работата ви е доста печеливша.

— Справям се. — По лицето на Джулиана премина смях. — Станала съм доста популярна сред определени млади дами. Някои от тях намират, че е много забавно да предсказвам бъдещето им чрез картите. Други приемат нещата много по-сериозно и в двата случая са готови да заплатят добре за удоволствието.

— От дълго време ли се занимавате с това?

— Малко след като моят скъп опекун пропиля наследството ми. — Погледът на гадателката придоби студен и циничен израз. — Това се случи, когато бях на осемнайсет години. След като парите свършиха, той сметна, че няма никаква причина да ме държи в дома си.

— Звучи ми така, като че ли са от една и съща порода с втория ми баща. — Шарлот остави картите на мястото им. — Знаете ли, мис Поуст, наистина мисля, че двете с вас имаме нещо общо.

— Много се съмнявам.

— Аз, също като вас, съм се отдала на професия, която обслужва дами, защото бях принудена да си създам тази работа поради почти същите причини като вашите. — Шарлот се усмихна едва забележимо. — Поне и двете сме успели да избегнем участието на повечето жени в това положение. Никоя от нас не е станала гувернантка, нито пък се е наложило да излезе на улицата.

— Моля ви, напуснете! — прошепна Джулиана. — Изобщо не трябваше да идвате тук.

— Не е лесно за една жена да се оправя сама в този свят, нали?

Малките звънчета, прикрепени към дългата дреха на Джулиана, звъннаха тревожно. Тя притисна ръце към тялото си.

— Не мислете, че можете да ме прилъжете да ви кажа това, което искате да знаете. Няма да ви кажа нищо.

— Мога да ви платя, и то щедро.

Джулиана ѝ отвърна с тих, безрадостен смях.

— Вие сте глупачка, ако си мислите, че срещу пари ще отговоря на въпроса ви.

— Значи изпитвате такава огромна лоялност към човека, наел ви да изиграете ролята на отхвърлена любовница?

— Направих сделка. Имам намерение да спазя моята част от нея. Това, което ще стане после, не е мой проблем, а сега настоявам да напуснете веднага.

Шарлот затаи дъх, тъй като интуицията ѝ подсказа защо жената се държи по този начин.

— Вие се страхувате.

— Това са глупости.

— От кого се страхувате? Може би бих могла да ви помогна.

— Да ми помогнете? — Джулиана я погледна невярващо. — Вие не знаете какво говорите.

— Знаете ли, мис Поуст, при други обстоятелства, вярвам, че щяхме да станем приятелки.

— Какво, за бога, ви накара да кажете такова нещо?

— Това е очевидно — отвърна тихо Шарлот — Подозирам, че имаме много общи интереси, както и проблеми. Например, изпращате ли сметките си на вашите клиенти, след като са ви посетили, или изисквате да ви платят предварително?

Джулиана се намръщи.

— Очаквам да ми се плати по време на посещенията. Отдавна съм научила, че клиентите имат навик да забравят да платят, след като са си тръгнали оттук.

— Аз също отрано научих този урок.

Джулиана се поколеба.

— А с какво точно се занимавате?

— Искате да кажете, че не знаете за мен дори и това?

— Не знам нищо за вас, освен къде живеете и че сте сгодена за мистър Сейнт Айвс. Бях наета да изпълня едно поръчение, което и направих. Това е всичко.

— Разбирам. Нямам нищо против да ви кажа с какво се занимавам. Въпреки това се опитвам да бъда възможно най-дискретна.

Джулиана изглеждаше заинтригувана и любопитна.

— Какво услуги вършите?

— Много дискретни. Понякога ги търсят дами, които са получили предложение за брак. Аз правя проучвания за мъжете, които са изявили желание да се оженят за тях.

— Проучвания? Не разбирам.

— Опитвам се да потвърдя, че ухажорите на моите клиентки не са развратници, комарджии или зестрогонци. Накратко, мис Поуст, стремя се да уверя дамите, които идват да се консултират с мен, че не правят грешката да се омъжат за човек като вашия опекун или моя втори баща.

— Това е удивително! Сама ли правите въпросните проучвания?

— Имам и помощници.

Въпреки нежеланието си, Джулиана беше впечатлена.

— Но как събирате информацията си?

— От много източници. Слугите в един дом или хората, работещи в игралните домове и вертепите, ме снабдяват с по-голямата част от информацията. — Шарлот се усмихна тъжно. — В такива места никой не забелязва прислугата или служителите.

— Това наистина е така. — Джулиана поклати недоумяващо глава. — Проучвания за определени джентълмени. Колко необикновена и колко умна идея!

Въпреки обстоятелствата, Шарлот не можа да не изпита известна гордост от похвалата.

— Приемам думите ви като голям комплимент. Още повече че идват от човек, който е наясно с трудностите и успехите на професията, която си е създал сам.

Джулиана стисна устни.

— На мен ми се струва, че това, с което се занимавате, е изключително опасно.

— Общо взето, не мога да кажа, че съм имала кой знае какви трудности. — „Доскоро“ — помисли си Шарлот, но на глас не каза нищо.

Джулиана се колебаеше. Хвърли тревожен поглед през рамо, като че ли очакваше някой да се материализира пред тях направо от нищото. Нямаше никого, разбира се, но тя бързо се приближи към Шарлот и прошепна тихо:

— Споменахте, че двете бихме могли да бъдем приятелки при други обстоятелства.

— Точно така.

— Сега говоря като жена, която би могла да бъде ваша приятелка. Ще ви дам един съвет. Не знам в какво сте се забъркали с Бакстър Сейнт Айвс, но че има нещо знам със сигурност. Ще направите добре, ако прекъснете всякакви връзки с него.

— Какво искате да кажете? — усмихна се Шарлот.

— Не мога да ви кажа нищо повече. — С нервно движение Джулиана посочи вратата. — Трябва да си тръгнете незабавно. Не се връщайте. Никога.

Шарлот бе смаяна от неистовия страх, който бе видяла в очите на Джулиана.

— Много добре. — Тя се обърна и се отправи бавно към вратата. — Но ако промените решението си или имате нужда от моята помощ, обадете ми се. Знаете къде живея. — С тези думи Шарлот понечи да си тръгне.

— Мис Аркъндейл?

Шарлот се обърна.

— Да?

— Не повярвахте на малката ми измама тази сутрин, нали? — Джулиана се вгледа изпитателно в лицето ѝ. — Нито дори за миг.

— Не, нито дори за миг.

— Мога ли да попитам защо? Толкова ли лоша актриса съм?

— Вие сте много убедителна актриса — отвърна Шарлот. — Но познавам много добре мистър Сейнт Айвс. Той не е от мъжете, които биха изоставили собственото си неродено дете.

Джулиана я погледна удивена.

— Вие сте учудващо наивна въпреки нещата, с които се занимавате. Ще ви дам още един съвет, мис Аркъндейл. Не се доверявайте на мъж, който разпалва страстта ви. Тези мъже са много опасни.

— Много добре осъзнавам рисковете. Сблъскам се с тях всеки ден. Приятен ден, мис Поуст. — Шарлот излезе и затвори тихо вратата след себе си.

Пое си отново дъх чак когато се намери на тротоара пред къщата.

Бакстър мислеше мрачно за безумството, което го бе обхванало, че бе помолил своя полубрат да го посети. Не разбираше защо се бе поддад на този импулс, но знаеше със сигурност, че бе грешка.

— Е, Бакстър, както виждаш, отзовах се на поканата ти. — Хамилтън започна да крачи нервно напред-назад из лабораторията.

Това всъщност никак не бе лесно. Трябваше да си проправя път между работни маси, една въздушна помпа и огромна поставка, върху която Бакстър провеждаше най-опасните си опити.

Хамилтън, както обикновено, беше облечен по последна мода. Широкият кафяв панталон, кремавата жилетка, сложният възел на вратовръзката му и двуредното сако говореха за човек, съобразяващ се с последните модни тенденции.

Бакстър му отправи замислен поглед. Дрехите на Хамилтън винаги му стояха идеално и той ги носеше с естествена и очевидно нехайна лекота. Беше висок и слаб, а движенията му — отмерени и грациозни. Шивачите му го боготворяха. Ръкавиците идеално очертаха красивите му ръце с дълги пръсти. Ризата му винаги бе привързана стилно отпред. Ботушите му блестяха. Дрехите на Хамилтън никога не

бяха изцапани с химикали, помисли си Бакстър. Палтото му никога не бе измачкано. Не носеше очила. Стариият граф, техният баща, притежаваше същата вродена елегантност, както и достатъчно самоувереност сам да налага модата.

Бакстър разбираше добре, че е единственото изключение от общоприетото мнение, че мъжете от семейство Сейнт Айвс винаги вършат всичко със стил.

— Благодаря, че дойде толкова бързо — отвърна Бакстър.

Хамилтън го погледна бързо и изпитателно.

— Вярвам, че няма да ми губиш времето. Да не би накрая да си решил да ми отпускат повече средства?

Бакстър се облегна на една от работните маси и скръсти ръце на гърдите си.

— От пари ли имаш нужда? Човек никога не би могъл да предположи това, ако погледне скъпата нова карета, която си паркирал отвън.

— По дяволите, много добре знаеш, че не в това е въпросът. — Побеснял от гняв, Хамилтън се обърна с лице към брат си. — Аз съм графът на Ешъртън и имам право на наследството си. Татко остави тези пари на мен.

— И ще ги получиш, когато му дойде времето.

Хамилтън присви очи.

— Знаем, че ти доставя огромно удоволствие властта, която имаш сега над мен, като държиш парите ми в свои ръце.

— Не съвсем — отвърна Бакстър с глух глас. — Много повече бих предпочел татко да не ме беше товарил с това задължение. Ако искаш да знаеш истината, това ми причинява доста неудобства.

— Не очаквай от мен да ти повярвам. И двамата много добре разбираме, че контролът над наследството ми ти дава идеална възможност за отмъщение. — Хамилтън спря пред масата, където Бакстър държеше везните си. Взе в ръка една от малките тежести и започна внимателно да я разглежда. — Злорадствай, докато можеш. Титлата вече е моя. След няколко години ще имам и парите си.

— Независимо дали ми вярваш или не, ще оцелея и без твоята титла и наследство. Но в момента това не е важно. Хамилтън, не те помолих да дойдеш, за да обсъждаме финансовото ти състояние.

— Трябваше да се досетя, че не си променил решението си за наследството ми. — Хамилтън остави тежестта на мястото ѝ и се отправи към вратата. — В такъв случай, по-добре да тръгвам, тъй като, както изглежда, нямаме какво да си кажем.

— Майка ти се тревожи за теб.

— МАЙКА МИ? — Хамилтън спря рязко. — Майка ми е говорила за мен с теб?

— Да. Потърси ме миналата вечер на един бал, който посетих с годеницата си.

— Няма абсолютно никаква причина мама да прави такова нещо! — избухна Хамилтън. — Не мога да си представя да постъпи така. Тя едва може да те понася. Само видът ти ѝ причинява болка.

— Знам това много добре. Самият факт, че ми довери тревогите си, е доказателство за притеснението ѝ.

Хамилтън му хвърли предпазлив поглед.

— За какви тревоги става дума?

— За избора ти на забавления.

— Това е пълна глупост Мама все още ме мисли за малко дете. Но вече съм мъж. Ще трябва да приеме, че имам право да се забавлявам с приятелите си. Съвсем естествено е да прекарвам повече време в клуба си.

— А този клуб, на който съвсем скоро си станал член? — попита бавно Бакстър. — Как му е името?

— Какво те интересува?

— Просто съм любопитен.

Хамилтън се поколеба за момент, след това сви рамене с безразличие.

— Нарича се „Зелената маса“. Но ако искаш да кандидатстваш за членство, предлагам ти да размислиш. — Хамилтън се усмихна подигравателно. — Не вярвам да го намериш подходящ за човек на твоите години и със скучен характер като твоя.

— Разбирам. Не се притеснявай. Дори в собствения си клуб прекарвам малко време. Нямам никакъв интерес да се присъединявам към друг.

— Радвам се да го чуя. Не мога да си представя двамата да посещаваме един и същи клуб. Ще бъде много неловко.

— Без съмнение.

— А ние и без това имаме съвсем различни интереси.

— Така е.

Хамилтън го погледна подозрително.

— Освен това не проявяваш любопитство към събитията от метафизична гледна точка.

— В това отношение си съвсем прав.

— И не мога да си представя, че ще пожелаеш да обсъждаш най-новите стихове на поети романтици.

— Този въпрос не е сред любимите ми теми за разговор — призна Бакстър.

— И със сигурност не се интересуваши от това да правиш експерименти на нови методи за установяване на истината за философията на свръхестественото.

— Това дори е още по-безинтересно за мен от романтичната поезия — съгласи се Бакстър. — С такива ли разговори се забавлявате в новия ти клуб?

— В по-голямата част.

— Но, доколкото знам, това е игрален дом, а не философска сбирка.

— С приятелите ми създадохме клуб в клуба. Ръководството на „Зелената маса“ удовлетворява претенциите на всичките си клиенти дори когато става дума за друг род забавления.

— Разбирам. Мисля да си остана в лабораторията.

— Да, това ще бъде най-добре. В „Зелената маса“ няма да ти хареса. — Хамилтън плъзна поглед по редицата колби, наредени на една поставка. — Татко прекарваше много време в лабораторията.

— Той проявяваше голям интерес към науката. Моите експерименти наистина го заинтересуваха.

— Винаги казваше, че си изключителен. — Хамилтън сви едно устни. — Наричаше те истински герой заради нещо, което си направил през войната.

Бакстър бе искрено изненадан да чуе тези думи от Хамилтън.

— Преувеличавал е.

— Бях сигурен, че е така. Ти едва ли можеш да минеш за герой.

— Така е. Да бъдеш герой, изисква много енергия и сила. Твърде много за човек с моя характер.

Хамилтън се поколеба.

— Когато бях на четиринайсет години, баща ми ме накара да прочета една книга, която си написал под псевдоним, „Беседи по химия“.

— Сигурен съм, че си я намерил изключително скучна.

— Да, така е, ако трябва да говорим истината. Но следвах едно от указанията вътре и получих слаба киселина, която разлях нарочно върху книгата. — Хамилтън се усмихна. — Разбира се, страниците бяха напълно съсипани.

— Хамилтън, много добре знам, че имаме малко общи неща, но и двамата проявяваме интерес към наследството ти.

В погледа на Хамилтън светна тревога.

— Виж какво, Бакстър, ако си мислиш да си присвоиш наследството ми...

— Няма нужда да ставаш груб, Хамилтън, нямам никакво намерение да крада парите ти. — Бакстър се приближи до прозореца и хвърли поглед на трите саксии, в които бе посадил сладък грах. Все още нямаше никакъв признак на живот. — Но ми хрумна, че тъй като парите, които управлявам сега, един ден ще станат твои, можеш да проявиш известен интерес как да ги инвестираш.

— Обясни, моля те.

Погледите им се срещнаха.

— Мога да ти покажа как да се оправяш с банкери и делови партньори, да те науча на различни начини, по които да инвестираш доходите си, как да наемаш хората, които ще натовариш със задължението да управляват именията ти. Такива неща.

— Не искам от теб нищо, освен парите, които са мои по право. Не съм дете, което има нужда от учител. Няма нищо, което бих искал да науча от теб. Нищо! Разбра ли?

— Да.

Хамилтън се отправи към вратата с гневна походка.

— Достатъчно съм си губил времето тук. Имам да върша по-важни неща.

Точно когато той посегна към дръжката, вратата се отвори. На прага се появи Ламбърт, който погледна Бакстър с обичайното си спокойствие.

— Една много нетърпелива посетителка настоява да ви види веднага, сър.

— Бакстър! — Шарлот влетя в лабораторията, без да изчака Ламбърт да довърши съобщението си. — Трябва веднага да ти кажа какво се случи току-що. Имах най-невероятното... О! — Шарлот спря смутена, тъй като едва не се сблъска с Хамилтън. — Съжалявам, сър, не ви видях.

— Не мисля, че моят полубрат ти е бил представен снощи — заяви Бакстър. — Ако си спомняш, тръгнахме си много рано.

Шарлот хвърли поглед към Бакстър. Страните ѝ се обагриха в прелестно розово, но Бакстър не можеше да реши дали това се дължи на сегашното ѝ вълнение, или защото си бе спомнила страстния си отговор на ласките му през изминалата нощ.

— Да, наистина си тръгнахме твърде рано — измърмори тя.

— Позволи ми дати представя графа на Ешъртън — каза Бакстър. — Хамилтън, това е годеницата ми, мис Шарлот Аркъндейл.

Шарлот се усмихна топло на Хамилтън.

— Ваша светлост.

Бакстър гледеше очарован как тя направи елегантен реверанс.

— Мис Аркъндейл. — Намръщеното изражение веднага изчезна от лицето на Хамилтън, когато се приведе да целуне ръката ѝ. В очите му блесна вълнение, което не можеше да се сбърка с нищо друго. — Миналата вечер лейди Тренгрос ме представи на красивата ви сестра. Имах честта да танцувам с нея. Тя е много очарователна дама.

— Напълно съм съгласна с вас, милорд — отвърна Шарлот.

Бакстър се прокашля леко.

— Не си ме поздравил за годежа, Хамилтън.

Хамилтън стисна ядно челюсти, но изискванията на доброто възпитание надделяха.

— Моите извинения. Приемете поздравленията ми и двамата. Сега, ако ме извините, трябва да тръгвам.

— Разбира се — отвърна Шарлот.

Хамилтън кимна леко и бързо излезе. Шарлот изчака, докато двамата останаха сами. След това се обърна към Бакстър и му се усмихна топло.

— Значи все пак си решил да поговориш с Хамилтън. — Като каза това, тя свали сламената си шапка. — Сигурна съм, че лейди Ешъртън ще бъде много доволна.

— Съвсем не. Хамилтън не иска от мен никакви съвети. — Бакстър погледна часовника и се намръщи. — Къде, по дяволите, си била, Шарлот? Преди час и половина изпратих съобщение до вас. Получих обратно съобщение от сестра ти, че си излязла.

— Дълга история. — Младата жена се обърна бавно и с явен интерес започна да разглежда лабораторията. — Тук значи провеждаш експериментите си.

— Да. — Застанал до прозореца, Бакстър продължаваше да я наблюдава.

— Какво си посадил в тези три саксии?

— Семена от сладък грах. Провеждам един опит, за да проверя ефикасността на някои минерали, добавени в почвата, а самата почва е изтощена от прекалено много реколти.

Шарлот докосна с върха на пръста си пръстта в едната саксия.

— Семената не са покълнали.

— Не, не са — отвърна той. — Може и никога да не покълнат. Такава е съдбата на повечето експерименти. Какво искаше да ми кажеш?

— Това е най-странното нещо, което ми се е случвало. — Шарлот се обърна с лице към него и потрепери от вълнение. — По-добре да започна от самото начало. Тази сутрин бях посетена от една дама, която твърдеше, че е бременна с твоето дете.

— *КАКВО?!*

— Успокой се, Бакстър. Най-интересното предстои.

ГЛАВА 10

— Последвала си тази жена до дома ѝ? — Бакстър бе изумен. — Предизвикала си я в собствения ѝ дом? Не мога да повярвам! Що за безумна, лекомислена идея!

— Точно обратното! При тези обстоятелства това бе най-логичното, което можех да направя — отвърна Шарлот с успокоителен тон. — Трябваше да разбера какво цели мис Поуст.

— Проклятие! — Бакстър се разгневи не на шега, но това бе само на повърхността. Почувства как в него се надига ужасяващ страх. Направи безполезно усилие да скрие вихъра от чувства, които го завладяха. Разбираше, че реакцията му е съвсем необичайна за него, но не можеше да си наложи да спре. — Как можа да се изложиш на такава опасност? Да не си полудяла?

Шарлот вдигна поглед към него, искрено изненадана от гневния изблик.

— Нямаше никаква опасност. Просто поговорих с нея.

— Трябваше да говориш с мен, преди да се изложиш на такъв риск. — Бакстър протегна ръка към нея. — Предполага се, че ние сме партньори. Дявол да го вземе, аз съм и твой телохранител! — *„И твой любовник — добави един вътрешен глас. — По дяволите, освен всичко друго, аз съм и твой любовник!“*

— Но нямаше никакво време да ти изпратя съобщение. Трябваше да действам бързо или щях да изгубя файтона на мис Поуст от погледа си.

— Просто не е за вярване! Тръгнала си след тази жена с карета, пълна с цветя, управлявана от човек, който съвсем спокойно можеше да е някой крадец или убиец!

— Мога да те уверя, че този човек беше просто едно момче. Смятам, че малко крадци или убийци в Лондон биха се движили в карета, пълна с цветя!

— Отишла си право в дома на жена, която току-що ти е съобщила грандиозна лъжа. Изобщо ли не ти е останала и капчица

здрав разум? — Бакстър се намръщи, когато мина покрай везната, поставена в края на една от работните маси. Боже Господи, той крачеше нервно в лабораторията. Но той никога не го правеше!

Осъзна, че бе изгубил самоконтрола си, и настроението му се помрачи още повече. За нещастие, нямаше друг избор. Ако спреше дори за кратко, съществуваше опасността да се поддаде на импулса да грабне най-близката колба и да я разбие в стената.

Шарлот не трябваше да поема такива рискове. Така щеше да го подлуди, преди да бяха постигнали целта си. Тя беше независима и непредсказуема, а това бе сериозна заплаха за изграденото му с толкова труд самообладание. Той беше химик, а не поет. Не можеше да се справя с такива емоционални пристъпи.

Миналата нощ беше убеждавал себе си, че е намерил начин да обуздае непреодолимото желание, което Шарлот предизвикваше у него. Беше решил за свое най-голямо задоволство, че напълно контролира себе си и положението. Накрая бе заключил, че няма нищо опасно в това да се впусне в една любовна авантюра.

Беше преценил, че трябва да позволи на огъня на страстта да гори и след това да изгасне напълно естествено и без сътресения. Използваше същия принцип и когато приготвяше опасните смеси за опитите си, за да ги загрее на бавен огън. След като човек действа бавно и предпазливо, не може опитите му да доведат до опасна експлозия. Накрая съдържанието на колбата ще се превърне в пепел.

Беше изтърпял достатъчно през последните двайсет и четири часа. От реакцията ѝ бе предположил, че Шарлот ще се съгласи с предложението му да започнат любовна връзка. Но вместо да му даде директен отговор, тя му бе казала, че ще си помисли.

ЩЕ ПОМИСЛИ ПО ВЪПРОСА! По дяволите! Беше го оставила да се мъчи в догадки и да си задава хиляди въпроси.

След това разбраха за крадеца в къщата. Сега пък току-що бе научил за необмислената постъпка на Шарлот. Бакстър трепереше от гняв. Но той никога не се гневеше! Гневът, както и нервното крачене, беше признак на разклатено самообладание. Това беше признак, че чувствата, а не разумът вземат превес.

Това беше твърде много за разумен и логичен човек като него. Ако не беше учен, сигурно щеше да се изкуши да повярва, че в живота му е навлязла някоя зла свръхестествена сила, за да опустоши целия

му свят. Мисълта, че Шарлот притежава такава власт над него, го ужаси.

— Категорично се противопоставям на думите ти, че нямам здрав разум! — извика Шарлот, изгубила част от първоначалния си ентузиазъм. Спокойните нотки също бяха изчезнали от гласа ѝ. В тона ѝ започна да се прокрадва раздразнение. — Все пак аз съм зряла жена. В продължение на няколко години върша работата си съвсем успешно. Не съм глупачка!

— Не съм казвал такава неща!

По дяволите! Продължаваше да прави грешки — една след друга. Нищо чудно опитът му да пропадне, преди още да е започнал, за което можеше да обвинява единствено себе си.

— Радвам се да го чуя — отвърна остро Шарлот — Бих искала да отбележа, че събитията тази сутрин се случиха, защото мис Поуст чула, че двамата сме сгодени.

Бакстър спря по поставката с колбите и се обърна.

— Какво общо има годежът ни с цялата тази работа?

Шарлот го погледна право в очите.

— Идеята да обявиш фалшивия ни годеж беше твоя, и точно този годеж стана причина мис Поуст да ме посети и да ми разкаже невероятната си история. Следователно не разбирам как можеш да ме обвиняваш за това, което се случи. И за да бъда съвсем откровена, ще ти кажа, че всичко стана по твоя вина.

Бакстър почувства как в стомаха му се събира оловна топка. С гняв и ужас осъзна какво го мъчеше най-много.

— Годежът ни не е фалшив.

— Така ли? И как би го нарекъл?

Бакстър се замисли, търсейки подходящата дума.

— Може би това е един вид хитрост...

— Трябва да призная, че не мога да видя разлика между двете.

— О, по дяволите, аз мога да ти кажа каква е разликата! — извика той. — Или вече си забравила, че нашият годеж ни служи за прикритие да се движим свободно навсякъде и да провеждаме разследването си по убийството на мисис Хескет?

Шарлот завъртя замислено шапката в ръцете си, а лицето ѝ придоби замислено изражение.

— Освен това доказа, че постъпихме изключително умно. Само си помисли. Имаме първите истински улики, благодарение на твоята хитрост, както я нарече.

— Какви улики?

— Не виждаш ли? — Очите ѝ блестяха от възмущение. — Когато я предизвиках, мис Поуст призна, че е била наета да ме посети и да се опита да ме убеди, че е последната ти любовница, чакаща твоето дете. Не поиска да ми каже кой я е наел, но беше очевидно, че задачата ѝ бе да съсипе доверието ми в теб.

— Очевидно. — Бакстър отново изпита неприятното чувство в стомаха си. Всяка една благоразумна дама веднага би повярвала на историята на тази мис Поуст.

— Някой доста се е потрудил, за да се опита да развали нашия годеж — продължи Шарлот — Трябва да се запитаме защо този човек би стигнал чак дотам.

Бакстър прокара пръсти през косата си.

— Проклятие!

— Изглежда, че някой не иска двамата с теб да имаме такива близки взаимоотношения.

— Успокой се, Шарлот. Много се съмнявам, че тази сцена с мис Поуст има нещо общо с опитите ни да разследваме едно убийство.

— Какво искаш да кажеш?

Бакстър бавно изпусна въздуха от дробовете си.

— Подозирам, че просто си станала жертва на нечия злобна шега.

Шарлот го погледна в недоумение.

— Но кой ще иска да си прави такива шеги?

— Първият човек, за когото се сещам, е моят брат Хамилтън.

— Хамилтън? Но това е смешно!

— Преди няколко дни с готовност бих се съгласил с теб. Между двама ни с Хамилтън не съществува кой знае каква привързаност, но до тази сутрин не бях осъзнал, че... — Бакстър се поколеба, все още съмнявайки се в собствените си наблюдения и заключения. — Че е изпълнен със завист към мен.

— Завист?

Бакстър си спомни горчивината в погледа на Хамилтън, когато описваше как нарочно бе унищожил своето копие от книгата „Беседи

по химия“.

— Знам, че няма никакъв смисъл, но днес добих впечатлението, че той таи лична ненавист към мен.

— Но защо?

— Не съм съвсем сигурен — призна Бакстър. — Разбира се, майка му немалко му е повлияла за отношението му към мен. Мериан винаги ме е ненавиждала, по очевидни причини. Но мисля, че в омразата на Хамилтън има и още нещо. Искам да кажа — нещо повече от обидата към майка му.

— Какво?

— Омразата му към мен може да има нещо общо с факта, че двамата с баща ми прекарвахме много време заедно, като правехме химични опити. — Лицето му се изкриви в болезнена гримаса. — Очевидно баща ми е стигнал дотам, че е казал на Хамилтън за моя скромен принос във войната в полза на Англия. И веднъж накарал насила Хамилтън да прочете една книга, която самият аз написах. Хамилтън възненавидил всичко това.

— Разбирам. — Шарлот го погледна с разбиране и съчувствие. — По-малкият брат е ревнувал от по-големия, който е предизвикал възхищението и вниманието на баща си.

По гръбнака му отново премина тръпка — старо, познато, студено усещане. Странно, но то имаше успокояващо въздействие върху него. Познаваше това чувство много добре. За разлика от неконтролируемия гняв, то беше нещо, което разбираше и можеше да контролира.

— Хамилтън получи титлата и именията. Какво още би могъл да иска? Не е моя вината, че не споделяше интереса на татко към науката.

— Не, вината не е твоя, но за един много млад човек, това е достатъчна причина за завист. — Шарлот се намръщи. — Въпреки това не мога да си представя лорд Ешъртън да падне толкова ниско, че да наеме една жена да съсипе годежа ти.

— Ти почти не познаваш Хамилтън.

— Така е, но имам непогрешима интуиция. Освен това Ариел, изглежда, го харесва много и въпреки че е много млада, не мога да кажа, че отношението ѝ към мъжете е лекомислено, напротив.

— Интуиция! — Бакстър не си направи труда да скрие сарказма в гласа си. — Позволи ми да ти кажа, Шарлот, че интуицията е

изключително ненадежден съветник. Тя се основава на емоциите, не на науката. На нея не може да се вярва.

— Понякога човек няма на какво друго да разчита — отвърна тихо тя.

— Достатъчно. Ще се погрижа за Хамилтън по-късно.

— Не можеш да си сигурен, че Хамилтън стои зад посещението на мис Поуст.

— Това е най-логичното предположение — отвърна Бакстър. — Въпросът тук е, че изобщо не е трябвало да предизвикваш тази непозната жена. Изобщо не си знаела срещу какво ще се изправиш, когато влезеш в дома ѝ.

— Напълно си прав, Сейнт Айвс.

— Да, така е. — Той се обърна и тръгна към нея. — Няма да има повече такива необмислени действия от твоя страна, докато и двамата сме обвързани с този случай.

— Трябва ли да ти напомня, че не приемам заповеди от никого?

Бакстър спря на няколко крачки от нея.

— Това ни поставя пред малък проблем, не е ли така?

С преднамерено бавно движение Шарлот постави шапката си на близката работна маса.

— Няма да имаме трудности при условие, че изпълняваш собствената си роля в това начинание.

— Искаш да кажеш, докато знам къде ми е мястото, така ли?

— Аз не бих го казала точно по този начин.

По-добре изобщо да не го казваш. Аз не съм твой слуга, мис Аркъндейл.

— Не съм казала такова нещо. Все пак, ако си спомняш, аз те наех в началото. Ако това ще направи положението по-ясно, ще кажа, че съм готова да платя за услугите ти.

— Осмеляваш се да ми говориш за пари? След това, което се случи между нас миналата нощ?

Шарлот се изчерви и хвърли смутено поглед към вратата.

— Не е нужно да говориш толкова високо. Чувам те много добре.

— Изобщо не съм повишавал глас. Високият тон е признак на загуба на самоконтрол.

Тя го погледна изпитателно.

— Да, предполагам, че е така.

— По дяволите, Шарлот, няма да позволя да се отнасяш с мен като с твой слуга! — Той пристъпи напред и я притисна до масата. — Миналата нощ ти зададох въпрос. Достатъчно дълго ме остави без отговор. Заслужавам поне любезността да го получа.

Шарлот се намръщи.

— Но ние говорехме за мис Поуст!

— Мис Поуст да върви по дяволите. Казах ти: с нея ще се разправам по-късно. Сега искам отговор. Искаш ли да станеш моя любовница, Шарлот?

Изумрудените ѝ очи се спряха дълго върху лицето му. В лабораторията се възцари тишина. Бакстър почти можеше да почувства как собствените му думи увисват във въздуха. Не можеше да избере по-неподходящ момент, помисли си с отчаяние той.

Шарлот първа наруши тишината, като леко се покашля.

— Сега обсъждаме делови въпрос, Сейнт Айвс. Какво общо имат тук личните ни взаимоотношения?

— Нищо. Абсолютно нищо.

Ако му бе останало поне малко разум, трябваше веднага да се отдръпне, преди експлозивът да бе гръмнал в ръцете му. Но не можеше да направи това. Единственото нещо, което в момента имаше значение, бе да получи на всяка цена резултата от своя безумен експеримент.

— Нищо? — повтори тихо тя.

— Не, това е пълна лъжа! Личните ни взаимоотношения имат много общо с проблема, който обсъждаме. Имам нужда от отговор, Шарлот, ако не ми го дадеш, много вероятно е да полудея!

Очите ѝ изведнъж придобиха някаква странна загадъчност. Но тонът ѝ остана определено хладен.

— Трябва да призная, мистър Сейнт Айвс, че ти си най-досадният човек, когото съм имала нещастията да срещна. В бъдеще не виждам нищо друго, освен усложнения, но, да, приемам предложението ти, Сега, ако обичаш, да се върнем на предишната тема.

В един дълъг, напрегнат миг Бакстър не бе в състояние да каже или направи нищо. Тя се бе съгласила на любовна връзка с него! Разбираше, че поради някаква невеста причина опасната смес не бе избухнала в ръцете му, но той се чувстваше така потресен, като че ли

наистина бе имало експлозия, която бе разрушила стените на лабораторията му. Шарлот вдигна ръка и докосна страната му.

— Бакстър? Да не би да си болен?

— Много вероятно. — Той обхвана лицето ѝ в длани. — Ако наистина съм болен, едно нещо е сигурно. Ти единствена можеш да ми осигуриш лекарството.

— О! Бакстър! — Шарлот се надигна на пръсти и обвя ръце около врата му. — Ти си най-невероятният и най-влудяващият мъж, когото съм срещала.

Тя го целуна с такава страст, че той неволно отстъпи крачка назад. След това я прегърна и ѝ върна целувката, но неговата беше примесена с диво отчаяние. Неприкритото ѝ желание към него бе последната капка, която преля чашата на самоконтрола му. Тя го желаше! Това беше всичко, което имаше значение в този момент. В следния миг Бакстър прати цялото си самообладание по дяволите и се предаде на желанието, което се надигаше у него и караше кръвта му да бушува във вените. Беше невъзможно повече да мисли логично. Покри устните ѝ със своите в яростна, изискваща, неумолима целувка. Шарлот изведнъж се намери притисната между масата и силното мъжко тяло.

— О! — изстена изненадано, но не се отдръпна, вместо това зарови пръсти в косата му и се притисна към него.

Треперейки от желание, той започна да покрива с целувки страните, очите ѝ. Устните му очертаха огнена диря и се спуснаха към шията ѝ. Бакстър вдигна глава само за миг, само колкото да махне очилата и да ги захвърли небрежно настрана. След това мушна крак между бедрата ѝ и започна леко да придвижва коляното си нагоре.

— Мога да почувствам топлината ти дори и през плата на панталоните — промърмори той, изпълнен с възторг. — Толкова си влажна!

Тя изстена и зарови лице в яката на ризата му.

— Смущаваш ме, Бакстър.

— Не това беше намерението ми, скъпа. — Бакстър извади няколко фиби от косата ѝ. — Ако искаш, мога да прочета нещо от онази романтична поезия, която толкова много обичаш. Може би ще се науча на малко по-фин език, който да използвам за такива моменти.

— Не си прави труда. — Шарлот започна бавно да развързва връзките на ризата му, но ръцете ѝ трепереха. — И така се справяш много добре.

Пръстите ѝ погалиха голите му гърди. Бакстър отвори очи и затаи дъх. Възбуденият му член заплашваше да скъса плата на панталоните му.

Шарлот наведе глава и засмука едно от зърната на гърдите му. Промърмори нещо тихо и дъхът ѝ леко облъхна чувствителната му кожа. Думите бяха неразбираеми, но значението бе свършено ясно. С чувство на огромно облекчение и благодарност Бакстър разбра, че тя го желае не по-малко, отколкото той нея. Част от него искаше да спре и безкрайно дълго да се наслаждава на тялото ѝ, да я доведе до неописуем екстаз, преди да се любят за пръв път. Но нямаше сили да обуздае страстта си към нея, а и Шарлот никак не му помагаше в това отношение. Не можеше да ѝ устои. По-късно ще има достатъчно възможности да я люби с часове, обеща си мислено Бакстър. Но не и този път, когато силата на страстта бе толкова неудържима, толкова първична.

С едно рязко движение Бакстър сграбчи полите на роклята ѝ и ги вдигна до кръста. Отмести леко коляно и плъзна ръка между копренените ѝ бедра. След това я повдигна леко и я положи на работната маса. Докато правеше това, един керамичен съд се претърколи от масата и се разби с трясък на пода. Бакстър изобщо не му обърна внимание.

— Бакстър? — Шарлот беше смутена и объркана.

— Просто стой така, скъпа. — Бакстър хвана краката ѝ и ги обви около кръста си. — Аз ще се погрижа за останалото. Той бързо откопча бричовите си и се насочи към нея.

— Боже господи, Бакстър! — Шарлот сграбчи раменете му.

Усещането на фините ѝ пръсти върху старите белези отново изпрати студени вълни по тялото му. Но този път той не се противи на това чувство. То премина с бързината на светкавица и също толкова бързо изчезна.

— Кажи, че ме желаеш г промълви той, заровил глава в меката гънка на шията ѝ. — Искам да те чуя да го казваш.

— Желая те! — В гласа ѝ трептеше чисто женско желание.

Той отново плъзна ръка между бедрата ѝ и я помилва. Влажната ѝ плът пулсираше от желание. Бакстър чувстваше малкото сърчице на желанието ѝ да трепти под пръста му Той го помилва леко и усети как по тялото ѝ премина тръпка.

— Люби ме, Бакстър. Сега!

Доволният му смях бе дрезгав и изпълнен със страст.

— Сега не бих могъл да спра, дори и ако ми обещаеш да ми разкриеш тайната на Философския камък.

Той отново я притисна към твърдата маса и започна да прониква внимателно в нея. Почувства как тялото ѝ за миг се скова. Искаше да влезе в нея възможно най-бавно, миналата нощ се бе уверил, че е твърде мъничка и тясна. Вероятно е минало доста време, откакто е поддържала интимна връзка с някого, може би много повече, отколкото бе минало от собствената му последна любовна връзка.

Но в същия миг Бакстър разбра, че от силната му воля не бе останала и следа. В момента, в който почувства да го обгръща копринената ѝ мекота, забрави за всичките си добри намерения. Сграбчи здраво хълбоците ѝ и проникна стремително в нея. Шарлот изхлипа болезнено, а тялото ѝ се скова. Ноктите ѝ се забиха силно в покритите му с белези рамене. Бакстър изведнъж разбра истината. Шарлот никога не бе имала любовник.

— По дяволите!

Въпреки познанията ѝ за мъжете, въпреки възрастта ѝ, тя беше девствена. Грешка, помисли си, вече не беше.

Бакстър спря да се движи, но вече бе влязъл в нея и я бе изпълнил изцяло. Чувстваше как мускулите ѝ се напрягат и го обгръщат.

— Защо не ми каза?

— Ти никога не ме попита! — Шарлот го целуна по шията, след това се усмихна. — А и няма значение. Аз го исках не по-малко от теб.

— Бог да ми на помощ, така е.

Бакстър се отдръпна леко и започна внимателно да се движи. Отдръпна се бавно, като много добре разбираше, че за нея това е едновременно болка и удоволствие. Шарлот си пое дълбоко дъх. Бакстър плъзна ръка между телата им, намери сърцевината на желанието ѝ и започна лекичко да го гали, докато не почувства, че тялото ѝ се отпуска.

— Да! — Тя силно го целуна и се притисна към него. — Да! Да!

Шарлот спусна ръка, обхвана го и го погали. Бакстър почувства как кръвта закипя във вените му. Стисна зъби и проникна стремително в нея. Шарлот въздъхна и потрепери.

— За бога, не мърдай! — промърмори той.

Тя, изглежда, изобщо не го чу. Може би въобще не слушаше. Извиваше се под него, обхваната от неудържимо желание. Бакстър затвори очи, не можеше да я накара да спре. Не можеше да се въздържа повече. Беше твърде близо до края, всичко в него заплашваше да избухне всеки момент. Шарлот отново го целуна. Беше загубен.

— Следващия път — чу собственото си обещание, прошепнато с подрезгавял от страст глас. Започна да се движи все по-бързо в нея. — Следващия път...

Не бе необходимо тя да чака до следващия път, за да изпита върховната наслада на освобождаването. Чу сподавения ѝ вик, вик на удовлетворение и наслада. В следния миг се превърна в разтопено злато в ръцете му Копринената ѝ мекота сладно го обгръщаше. С един последен тласък той се изля в топлото ѝ, гостоприемно тяло. Масата потрепери и се разклати.

Сякаш отдалеч, Бакстър чу звука от строшено стъкло. Бе паднала още една колба. След това в помещението отекна звън на метал, когато два месингови инструмента се удариха един в друг и също паднаха.

Бакстър, без да обръща и най-малко внимание на хаоса около себе си, се потопа изцяло във вихъра на екстаза.

Шарлот бавно изплува от мъглата на един свят, който се състоеше единствено от сладострастие и чувственост, и видя, че е седнала на ръба на една от работните маси на Бакстър. Отвори очи. Бакстър все още стоеше между краката ѝ и я наблюдаваше с шокирано, напрегнато изражение.

— Трябваше да ми кажеш, че си девствена. — Безстрастният му глас я накара да се опомни и да види, че от предишната му топлина не е останала и следа.

— Това засягаше единствено мен — отвърна тя. — Не виждам защо този факт трябва да те засяга по какъвто и да е начин. Не е

необходимо да поемаш никаква отговорност за мен. Аз не съм неопитно момиче, а зряла жена.

— Така е. — Изражението му стана още по-твърдо. — Но не обичам да бъда изненадан по такъв начин.

Невероятно, но изведнъж Шарлот почувства, че още малко и ще заплаче. Примигна бързо и успя да преглътне сълзите само благодарение на силната си воля. Не искаше да плаче само защото Бакстър бързо бе възвърнал обичайния си груб маниер.

Нещата не трябваше да бъдат такива, особено след страстта, която бяха споделили, помисли си тя. Сега между тях двамата трябваше да има нежност. Поне за няколко минути трябваше да се отдадат на чудесното усещане на интимност, което бяха изпитали по време на страстния си любовен акт.

Може би чувствата ѝ не бяха много стабилни поради събитията, които бяха станали напоследък. Но, по дяволите, тя, изглежда, започваше да се влюбва в човек с изключително труден характер, който сега стоеше пред нея и ѝ се мръщеше, като че ли бе направила нещо непроситимо. Страстта им нищо ли не означаваше за него?

— Бакстър, придаваш на този въпрос твърде голяма важност.

Бакстър стисна челюсти.

— Може би е така. Ти ме искаше не по-малко отколкото аз теб.

— Така е — отвърна сухо тя.

Бакстър присви устни. Сведе поглед и с почуда забеляза, че ръцете му са все още върху бедрата ѝ. Вълна на смущение и объркване заля Шарлот. Усещаше острата, характерна миризма от любовния акт. А между краката си усещаше влага. Тя помръдна смутено и понечи да оправи полите си.

— Почакай — каза Бакстър. — Някъде тук имам чиста носна кърпа.

Той започна да пребърква джобовете си, докато накрая намери кърпичката. Шарлот потръпна и се изчерви, когато той посегна и изтри следите от страстта им. За няколко секунди тя остана неподвижна, но след това отблъсна ръката му.

— Мисля, че е достатъчно. — Тя оправи полите си и слезе от масата.

— Защо? — попита Бакстър.

— Моля? — Тя го погледна изненадано.

Бакстър стисна силно мократа кърпичка. Очите му блестяха с опасен блясък.

— Защо избра мен да бъда пръв?

Проклет да бъде! Шарлот успя да изобрази на лицето си усмивка.

— Ти най-добре от всички би разбрал, че понякога желанието да проведеш някой експеримент може да е по-силно от всичко.

ГЛАВА 11

За нея той не бе нищо повече от един проклет експеримент! Първоначалният гняв, който се надигна в гърдите му, бе придружен от чувство на дълбоко отчаяние. Трябваше да използва цялата сила на волята си, за да скрие и двете зад безстрастен и безразличен вид, което толкова добре му се бе удавало в миналото.

Изпрати Шарлот до дома ѝ с ледена учтивост, което очевидно я смущаваше и дразнеше, но това бе всичко, което бе способен да ѝ даде в момента. Тя седеше срещу него в каретата с гордо изправен гръб и отбягваше погледа му. По страните ѝ бе избила руменина, но Бакстър реши, че това едва ли е в резултат на факта, че преди малко бяха правили любов. Тя не му бе проговорила оттогава.

А това, че не настояваше да разговарят, го устройваше идеално. Бог му бе свидетел, че този ден му се бе събрало доста. И изобщо не му се искаше да говори за това.

Последва я мълчаливо по входните стълби на малката ѝ градска къща. Беше истинско облекчение да потъне в собствения си вътрешен свят, където чувствата бяха нещо неопределено, далечно и бе по-лесно да се контролират.

Мисис Уити отвори вратата почти веднага.

— Време беше, мис Аркъндейл. Двете с мис Ариел вече започнахме да се тревожим. Чудехме се дали да не изпратим съобщение на мистър Сейнт Айвс... — Икономката млъкна, когато видя Бакстър, застанал на стълбите зад Шарлот, и лицето ѝ видимо се отпусна. — О, виждам, че сте я намерили, сър. Е, радвам се, че събитията доведоха до такъв щастлив обрат.

— Това зависи от гледната точка. — Без да обръща внимание на дългия, мрачен поглед, който му отправи Шарлот, Бакстър влезе в антрето.

Спря рязко, стъписан от невероятно силния аромат на огромно количество цветя.

— Какво, по дяволите, е това? Да не си превърнала къщата в оранжерия?

Мисис Уити проследи погледа му и направи недоволна гримаса.

— Започнаха да пристигат тази сутрин. Използвахме всяка ваза, с която разполагаме в къщата. Каква гледка, а?

В коридора и антрето бяха наредени няколко редици вази, всичките препълнени с цветя. По стълбището бяха подредени саксии с невен. До огледалото имаше огромно количество лалета. До стените бяха струпани рози и орхидеи. Само за миг гневът му пламна с нова сила.

— Кой, по дяволите, си мисли, че има право да ти изпраща всичките тези цветя, Шарлот? Единственият мъж, с когото танцува миналата нощ, беше старият Ленокс?

— По-голямата част си изпратих сама. — Шарлот развърза връзките на шапката си. — Виждаш ли, направих сделка с момчето, което караше каретата с цветята. Съгласи се да ми помогне да проследя мис Поуст само след като му обещах, че ще купя всичките му цветя.

— Да, разбира се. Проклетата цветарска кола! — Бакстър хвърли поглед към мисис Уити и се намръщи. — И вие ли участвахте в това безумие?

— Не гледайте към мен, сър. — Мисис Уити пое шапката му. — Аз съм напълно невинна. Казах, че не е добра идея да се преследва мис Поуст, но кой слуша една икономка? Във всеки случай, не всички цветя са от каретата. Голяма част от тях бяха изпратени тази сутрин от обожатели на мис Ариел.

Лицето на Шарлот просветна.

— Разбира се! Миналата нощ Ариел направи неотразимо впечатление на всеки млад джентълмен в залата. Всички бяха готови да се хвърлят в краката ѝ.

— Шарлот, ти си се върнала! — Гласът на Ариел долетя от задната част на коридора. Чуха се припрени стъпки, докато тя се приближаваше към тях. — Вече започвах да се тревожа. Мисис Уити каза, че си тръгнала да преследваш онази жена, която заяви, че мистър Сейнт Айвс я съблазнил и изоставил... О, мистър Сейнт Айвс! — Ариел се изчерви, когато го забеляза. — Не ви видях, сър.

— Няма нищо. — Бакстър скръсти ръце на гърдите си и се облегна с едно рамо на рамката на вратата. — Свикнал съм да не ме забелязват.

— Не му обръщай внимание. — Шарлот бързо се отправи към стълбите. — Мистър Сейнт Айвс е в лошо настроение. Заведете го в кабинета ми, мисис Уити. Ще слеза след минута. Искам малко да се освежа. Сутринта се оказа доста вълнуваща.

— Вълнуваща! — Бакстър проследи с поглед Шарлот, която се качваше по стълбите. — Да, наистина. Още една трескава сутрин в лабораторията в наблюдение на резултата от някои опити, нали, мис Аркъндейл?

Шарлот спря на площадката на стълбището и му се усмихна.

— Както кажеш, мистър Сейнт Айвс...

— Имай предвид обаче, че понякога резултатите от някои експерименти се нуждаят от време, за да се видят — продължи той. — В някои случаи това отнема цели девет месеца.

Изпита огромно задоволство, когато видя как очите ѝ се разширяват от изумление, когато осъзна какво иска да ѝ каже. След това Бакстър ѝ обърна гръб и се отправи към кабинета.

В носа го удари нова вълна от прекрасен аромат Тази стая също бе пълна с цветя. Но сред всички се открояваше голяма ваза със светлочервени рози.

ДЕВЕТ МЕСЕЦА! Собствените му думи му подействаха така, като че ли го удариха с юмрук в слънчевия сплит. Ами ако Шарлот наистина бе бременна? Без да се колебае, Бакстър се насочи към масичката, където винаги стоеше бутилка бренди. Точно когато щеше да си налее от силното питие, от горния етаж проехтя гневният вик на Шарлот.

— Изчезнал е! — Над главата му затрополяха бързи стъпки. — Копелето го е взело!

С дълбока въздишка Бакстър остави бутилката на мястото ѝ. В тази къща човек не можеше да изпие и една ободряваща глътка, без да го обезпокоят Бакстър излезе в коридора пред кабинета. Ариел и мисис Уити гледаха към горния етаж в нямо изумление. Шарлот стоеше на площадката на стълбището и изглеждаше така, като че ли току-що бе получила електрически удар.

— Какво има? — обади се Ариел. — Какво се е случило?

— Наистина, какво е станало? — присъедини се и мисис Уити. Шарлот разпери широко ръце.

— Казах ви, не ме ли чухте? Той го е взел!

— Успокой се, Шарлот — обади се Бакстър. Всички млъкнаха и се обърнаха към него. — Сега, ако нямаш нищо против, кажи ни точно кой какво е взел.

— Онзи негодник, когото изненадахме тук миналата нощ! — отвърна нетърпеливо тя.

— Какво за него?

— Реших, че не е успял да открадне нищо, но съм сбъркала. Проверих само онези неща, за които мислех, че представляват интерес за един крадец — среброто и другите ценности. — Шарлот си пое дълбоко дъх. — Не си направих труда да проверя дали липсва дневникът на Друзила Хескет. Бях го скрила в чекмеджето на един гардероб.

Бакстър почувства как кръвта му изстива.

— Искаш да кажеш, че дневникът е откраднат?

— Да. Не е бил обикновен крадец, Бакстър. Търсил е точно този скицник, И го е намерил. — Тя насочи обвиняващо пръст към него. — Казах ти, че скицникът съдържа ценна улика, Сейнт Айвс.

Бакстър оправи разсеяно очилата си, докато премисляше последствията.

— Когато приключиш с освежаването, ела веднага в кабинета. Добре е да не се бавиш много.

— Бъди проклет, Сейнт Айвс! Как се осмеляваш да ми даваш заповеди в собствения ми дом! Още повече че аз не се бавя. Аз съм тази, която последва мис Поуст същата сутрин, ако благоволиш да си спомниш. Когато се опитах да ти разкажа за това... ти направи така, че отвлече вниманието ми в лабораторията. Ако е имало някакво бавене, то е било от твоя страна!

Бакстър тихо затвори вратата зад себе си и се върна към брeндитo.

Петнайсет минути по-късно, овладяла в голяма степен чувствата си, Шарлот влетя в кабинета. Ариел и мисис Уити я следваха по

петите. Бакстър седеше в люлеещия се стол пред огъня. Вдигна поглед към жените и остави наполовина пълната си чаша на масата.

— Време беше — промърмори той и се изправи.

Шарлот не му обърна внимание.

— Имаме изключителен късмет, че се сетих да откъсна страницата с онази необикновена рисунка на Друзила Хескет. — Тя заобиколи бюрото и отвори едно чекмедже. Рисунката беше точно там, където я бе оставила предишната вечер, след като Бакстър си тръгна. — Това тук е нишката към убийството на тази жена. Беше единствената необикновена рисунка в скицника.

— Аз пък си мислех, че има и някои други по-необикновени рисунки — обади се Ариел, а в очите ѝ играеше весело пламъче. — Някои от тях бяха доста интересни.

Шарлот я изгледа мрачно и постави скицата на бюрото.

— Точно по тази причина махнах тази рисунка от там.

Мисис Уити погледна нарисованата с мастило скица.

— За мен това тук няма никакъв смисъл. Един кръг, а вътре в него триъгълник, три гърчещи се червея и... — Тя примижа. — Какво има в средата? Дракон ли?

— Мисля, че е някакво хвъркато създание. — Шарлот сви устни. — Трудно е да се каже. Мисис Хескет не притежаваше кой знае какъв талант за рисуване. С изключение на някои части от тялото, това е всичко.

Бакстър се приближи.

— Позволи ми да погледна.

Шарлот почувства по гърба си нервна тръпка, когато той застана близо нея и впи поглед в рисунката. Сега бе привлякла цялото му внимание, осъзна тя. Фактът, че скицникът бе откраднат, бе го накарал да съсредоточи аналитичния си ум в тази посока.

Струваше ѝ се, че силата, която се излъчваше от него, когато бе толкова съсредоточен, го обвива като невидима аура. Чудеше се как Ариел и мисис Уити не успяваха да забележат това. В този момент забеляза, че и двете се бяха отместили леко встрани, като че ли да направят повече място на Бакстър. Но истината бе, че мястото бе напълно достатъчно. Никоя от двете не осъзнаваше какво бе направила. Шарлот едва се въздържа да не се усмихне. Повечето хора

може и да не усещаха вродената вътрешна сила на Бакстър, но това не означаваше, че те не отвръщаха инстинктивно на нейното излъчване.

Бакстър вдигна листа с рисунката и започна да го разглежда по-отблизо. Веждите му се сключиха в тъмна линия над горния ръб на очилата.

— Струва ми се, че в тази рисунка има нещо познато.

Шарлот бе обхваната от вълнение.

— Какво искаш да кажеш? Виждал ли си вече подобно нещо?

— Може би. Преди много време. — Бакстър вдигна поглед, а очите му срещнаха нейните. — Трябва да проверя в библиотеката си.

— Виждал си нещо подобно в някоя от книгите си? — попита припряно Ариел.

— Много вероятно. — Мъжът отново насочи вниманието си към скицата. — Не мога да твърдя със сигурност, но мисля, че това е някакъв много древен символ.

— Древен! — Шарлот потрепери. — Защо, за бога, мисис Хескет ще прерисува някакъв древен символ в скицника си и защо някой ще иска да го краде?

— Който е взел скицника, го е направил заради тази рисунка — отбеляза Бакстър.

— Негодникът сигурно е целял да вземе тази рисунка. Тя беше единствената, която бе необичайна в сравнение с другите.

— Хм! — Бакстър сгъна листа на две. — Според моя научен опит, най-лесният начин да намерим решение на проблемите е да елиминираме обърканите и неясни възможности.

— На мен ми изглежда, че в тази работа всичко е объркано и неясно — въздъхна мисис Уити.

— Могат да се намерят едно-две нещица — отвърна той. — С малко късмет, ситуацията ще се изясни, след като се заема с тях.

— Имаш предвид посещенията на мис Поуст — отбеляза Шарлот. — Какво смяташ да правиш?

— Да се уверя, че между нея и убийството на Друзила Хескет няма връзка — отвърна Бакстър. — Единственият начин да се отхвърли тази възможност е да разбера дали моят брат я е изпратил.

— Хамилтън? — извика гневно Ариел — Не е възможно да предполагате, че лорд Ешъртън е изпратил мис Поуст тук, за да разкаже невероятната си история на Шарлот.

— Бакстър мисли, че Хамилтън може да го е направил като шега — обясни бързо Шарлот. — Вече изказах мнение, че това едва ли е вероятно.

— Вероятно ли? Но това е невъзможно! — избухна Ариел. — Негова светлост е джентълмен. Никога не би паднал дотам, че да извърши нещо толкова подло.

Бакстър повдигна учудено вежди.

— Виждам, че Хамилтън е успял да направи отлично впечатление в този дом.

Ариел посочи към огромната ваза с червени рози.

— Тази сутрин той изпрати тези чудесни цветя. Неговият вкус, както сами можете да се убедите, е много изтънчен. Не може да е от онзи тип хора, които биха изиграли такава злобна шега на някого.

Бакстър хвърли към розите поглед, пълен с презрение и отвращение.

— Не е необходимо човек да притежава префинен вкус и дълбока чувствителност или особено благороден характер, за да реши, че е подходящо след бал да изпрати цветя на една дама.

— Интересно наблюдение — обади се сухо Шарлот. — Тогав би трябвало да се очаква всеки джентълмен, дори и този, непривикнал с етикета на обществото, да притежава достатъчно добър вкус, за да изпрати цветя на една дама след някоя забележителна вечер. — Шарлот нарочно замълча за момент — Или пък след някоя забележителна сутрин.

Бакстър я погледна смутено. Шарлот можеше да се закълне, че по страните му изби червенина. Удостои го с най-очарователната си усмивка.

— Мистър Сейнт Айвс, не можете да твърдите със сигурност, че собственият ви брат е изпратил мис Поуст, за да шпионира! — Ариел изглеждаше много разстроена.

Бакстър махна неопределено с ръка.

— Както казах, имам твърдото намерение да науча истината. Веднъж след като узнаем как е замесена мис Поуст във всичко това, ще имаме известна представа, какво да предприемем по-нататък.

Шарлот пристъпи бързо напред и заобиколи бюрото.

— Искам да присъствам, когато разговаряш с брат си.

— Няма да стане! — възпротиви се Бакстър.

Шарлот отново му се усмихна, макар и не толкова радостно като предишния път.

— Нека да се изразя по този начин, Сейнт Айвс. Сделката си е сделка. Ще се съгласиш да присъствам на разговора ти с лорд Ешъртън или ще съм принудена да приема, че ще продължим това разследване независимо един от друг. На нашето сътрудничество ще бъде сложен край.

Той ѝ отправи замислен поглед, но не можа да скрие гневните пламъчета в очите си.

— Сега използваш шантаж, така ли, Шарлот? Продължаваш да ме изненадаваш с разнообразните си таланти.

Имаше намерение да я нарани и успя. С усилие на волята тя се опита да скрие болката си зад измамно весело изражение.

— В моята работа, мистър Сейнт Айвс, човек се научава да използва всеки инструмент, който има подръка, за да изпълни задачата си.

— Разбирам. — Бакстър наклони леко глава и се отправи към вратата. — Тогава, надявам се, че инструментът, който използва преди не по-повече от час в лабораторията ми, ти е харесал, мис Аркъндейл. Мога да те уверя, че това парче желязо никога не е било поставяно в по-малко и по-горещо огнище.

За миг Шарлот не можеше да повярва в това, което чуваше. В следващия миг я заля вълна от гняв.

— По дяволите! — Без да гледа, тя хвана първия тежък предмет, попаднал ѝ подръка — ваза с маргаритки.

— Почакай, това са мои цветя! — извика Ариел.

Беше твърде късно. Шарлот вече бе хвърлила вазата. Тя се разби във вратата, която Бакстър успя да затвори тихо зад себе си, след като излезе безшумно в коридора.

Половин час след полунощ Бакстър седеше в тъмното купе на файтона и наблюдаваше входа на „Зелената маса“ от отсрещната страна на улицата.

Наоколо се стелеше лека мъгла. Идваха и си отиваха файтони и карети, от които слизаха шумни господа в различна степен на алкохолно опиянение. Бакстър забеляза Хамилтън, Норис и още

няколко техни приятели, които със смях се изсипаха от един файтон, след което се отправиха към входа на заведението.

— Е? Видя ли брат си да влиза вътре? — попита тихо Шарлот.

— Да. Отбягва, ме през целия ден и вечерта, но вече го хванах натясно. — Бакстър спусна завесата и се облегна на седалката си. — Мисля, че познавам тази сграда. Преди години беше известен публичен дом. Наричаше се „Манастирът“.

— Чувала съм за него — отвърна Шарлот, а в тона ѝ личеше неодобрение. — Някои от така наречените джентълмени, за които правех разследвания в началото на кариерата си, посещаваха това място или поне се носеха слухове, че го правят. Какво знаеш за него, Бакстър?

Бакстър се надяваше, че мрактът напълно скрива доволната му усмивка.

— Мога да те уверя, че заведението ми е известно единствено с репутацията си.

— Разбирам. — Шарлот леко прочишти гърлото си. — Мисля, че поне от две години не съм се натъквала на сведения за това заведение.

— Беше затворено преди известно време. Очевидно управата се е сменила.

— Така е. Сега може да е само един клуб, в който се играе хазарт, но ако питаш мен, все пак е една стъпка над вертепа, за който спомена.

Бакстър се усмихна. В тъмнината на файтона едва можеше да различи чертите на Шарлот Качулката на наметката скриваше лицето ѝ.

Все още не бе сигурен защо се бе оставил да го убеди да я вземе със себе си. Тя винаги постигаше това, което иска, помисли си той. Беше настина силна и с независим дух жена. Може би това бе една от причините да го привлича толкова много. Определено не бе от онзи тип жени, които биха избухнали в сълзи, когато не могат да наложат своето. А тя стоеше срещу него и настояваше за това, което смяташе за свое право.

Шарлот наистина се оказваше труден характер, но въпреки това Бакстър харесваше твърдостта ѝ. С Шарлот на един мъж никога нямаше да му се наложи да губи време и усилия, за да се съобразява с проклетата женска чувствителност.

Ето например, тя изобщо не се бе оплакала, че той я бе любил на работната маса в лабораторията. Знаеше, че повечето жени сигурно щяха да го приемат като дълбока обида. Трябваше да си признае, че обстановката далеч не можеше да се нарече романтична.

От друга страна, Шарлот бе тази, която бе нарекла страстното им сливане експеримент. Предполагаше, че би трябвало да изпитва облекчение, че тя не придава на случилото се голямо значение, но поради някаква причина продължаваше да си мисли за това. С всеки изминал ден Шарлот все повече се намесваше в спокойния му и подреден живот.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя.

— Ще вляза в „Зелената маса“, ще измъкна Хамилтън и ще го довлека тук, където ще можем да поговорим насаме. — Бакстър махна очилата си и ги сложи в джоба на палтото.

— Защо свали очилата си?

— Защото предпочитам да мина незабелязан. Хората, които ме познават, са свикнали да ме виждат с очила. Не искам никой да узнае за разговора ми с Хамилтън.

— Разбирам — отвърна тихо Шарлот — Става дума за семейни дела.

— За нещастие, да.

— Но как ще откриеш Хамилтън сред всичките тези хора без очилата си?

— Един мой приятел, граф Мастърс, е любител изобретател. Направи ми много интересен часовник. — Бакстър отмести леко завесата на прозореца достатъчно за да проникне лъч лунна светлина. След това извади джобния си часовник и отвори капачето. Вдигна часовника към очите си, все едно да провери колко е часът, както би направил всеки, когато светлината е недостатъчна. Гледаше Шарлот през стъкленото покритие, което всъщност представляваше контактни лещи.

— Колко умно! — възкликна Шарлот. — Невероятно хрумване!

— Мастърс е много умен човек. Някои от моите химически прибори са негово дело. — Бакстър затвори капачето и пусна часовника в джоба си. След това постави ръка на дръжката на вратата. — Предполагам, че само ще си загубя времето, ако се опитам още

веднъж да се откажеш от намерението си да присъстваш на разговора с Хамилтън?

— Спести си думите, Бакстър. аз бях тази, която говори с мис Поуст. Ако Хамилтън е отговорен за това, което се случи, аз самата искам да му задам няколко въпроса.

— Точно от това се страхувах. — С тези думи Бакстър слезе от файтона. Извърна се рязко, когато му хрумна една мисъл. — Аз самият искам дати задам един въпрос за посещението на мис Поуст.

— Какъв е той?

— Зает с други мисли, пропуснах да забележа нещо много странно.

— Да?

— Защо не повярва на историята на мис Поуст, Шарлот? Какво те накара да мислиш, че тази жена не е изоставената ми любовница?

Шарлот леко изсумтя.

— Не ставай смешен, Бакстър. Ти никога не би изоставил някоя бедна жена, бременна със собственото ти дете. Ти не можеш да постъпиш толкова коравосърдечно, това не е в твоя стил. Който и да е изпратил мис Поуст при мен с тази невероятна история, очевидно не те е познавал добре.

Бакстър остана за миг с впит в нея поглед.

— А аз мисля — продума тихо, — че който и да е изпратил мис Поуст да играе тази роля, не е познавал теб, Шарлот.

Бакстър затвори вратата на файтона, без да й даде време да отговори.

Обърна само веднъж поглед назад преди да се отправи към „Зелената маса“. Шарлот бе в безопасност. Кочияшът щеше да я наглежда, същият кочияш, когото бе наемал толкова пъти.

Въпреки неприятната сцена, която му предстоеше, Бакстър се усмихна леко, докато вървеше през стелещата се мъгла. Повечето жени веднага биха повярвали на безсрамната история на Джулиана Поуст Освен това не бе толкова невероятна. Жените по целия свят много често се поддаваха на чара на мъже, които не изпитваха никакви угризения да ги изоставят, когато връзката вече стане неудобна за тях.

Заета с необичайната си за една жена кариера, Шарлот бе опознала много по-добре от повечето представителки на своя полтъмната страна на мъжката природа. Мнението ѝ за мъжете бе толкова

прагматично, че стигаше чак до цинизъм. За нея би било напълно естествено да повярва и на най-лошото, което би могла да ѝ каже мис Поуст Но не бе повярвала дори и за миг на лъжата.

Бакстър все още се наслаждаваше на тази мисъл, когато приближи входа на „Зелената маса“. Поради някаква причина, която не искаше да анализира, за него бе от голямо значение да знае, че Шарлот бе вярвала в него, когато бе изправена пред такова изпитание. Тя със сигурност хранеше към него искрена привързаност, може би обич, която далеч надхвърляше рамките на желанието за страстни експерименти.

Точно когато Бакстър достигна стълбите на входа, пред игралната зала спря файтон, от който се разнасяше гръмогласен смях и пиперливи шеги. Вратата се отвори и на тротоара се изсипаха петима млади пияни дендита. Един от тях загуби равновесие и се стовари на мократа земя. Другите намериха това за изключително смешно.

Бакстър отстъпи и се скри в сенките, изчаквайки новодошлите да платят на кочияша. Когато се обърнаха и поеха по стълбите към клуба, той незабелязано се присъедини към тях. Те изобщо не го забелязаха, когато той влезе в заведението прикрит в тяхната компания.

Вътре помещението се осветяваше само от пламъците на запалена камина и беше претъпкано. Без очилата си, Бакстър виждаше всичко размазано, но не се и нуждаеше от тях, за да разбере, че възможността някой да го познае сред толкова хора е нищожна. Според общоприетото мнение в обществото, още бе много рано, но мъжете бяха изцяло погълнати от играта на покритите със зелено сукно маси. Никой не му обърна внимание.

Буйният огън в огромната камина хвърляше зловещи пламъци над тази сцена! Въздухът беше просмукан с миризма на бира, пот и дим.

Бакстър намери в един отдалечен ъгъл прикритие зад огромна статуя на жена с пищни форми. Извади джобния си часовник и го приближи към лицето си, като че ли искаше да види колко е часът. Започна внимателно да изучава насъбралите се, но от Хамилтън и Норис нямаше и следа.

Навъсен и недоволен, Бакстър понечи да затвори часовника, но едно движение по стълбите в дъното на помещението го накара да се

поколебае. Отново вдигна часовника и внимателно насочи поглед нататък.

Няколко млади господа, включително Хамилтън и Норис, се бяха отправили към горния етаж. Бакстър се запита дали горе има закътани сепарета, където членовете могат да вечерят в уединение, или новият собственик бе избрал съвсем дискретно да продължи да използва заведението като публичен дом.

След това Бакстър си спомни нещо, което бе казал Хамилтън — управата на заведението предоставя специално място за срещи за елитните членове на клуба.

Бакстър затвори капачето на часовника и го пусна в джоба на палтото си. Не се нуждаеше от очила, за да си проправи път и да прекоси помещението. Но когато се приближи в основата на стълбите, забеляза огромен мъж, облегнал се небрежно на перилото. Фигурата на мъжа се мерзелееше неясно пред погледа му, затова Бакстър извади отново часовника и докато около него се тълпяха множество хора, рискува отново да погледне. Имаше нужда само от един поглед към широкоплещестия мъж на стълбите. Той определено изглеждаше като телохранител. Очевидно бе поставен там, за да осигурява спокойствието на елитните членове на клуба, които имаха привилегията да се забавляват на горния етаж.

Изведнъж любопитство и лошо предчувствие го връхлетяха с еднаква сила. Това, което бе видял на приземния етаж на „Зелената маса“ бе достатъчно лошо. Беше място, в което един невнимателен младеж можеше да изгуби цяло състояние само с една игра. Каквото и да ставаше на горния етаж, със сигурност бе още по-лошо.

В какво, по дяволите, се бе забъркал Хамилтън, чудеше се Бакстър. Сякаш отново чуваше думите на баща си, който го молеше да пази младия си брат.

Като потисна едно стенание, Бакстър започна да си проправя път към входната врата. Изчака, докато група младежи се приготвиха да излизат, и незабелязано се присъедини към тях.

Когато се озова на тротоара, Бакстър веднага се насочи към ъгъла на улицата. Спря за момент, за да извади очилата от джоба си и да ги постави на носа си. След това свърна и продължи по улицата, която щеше да го изведе на гърба на „Зелената маса“.

В този час повечето от околните сгради бяха потънали в мрак, но от прозорците и кухните на клуба струеше достатъчно светлина, за да се ориентира. Сградата беше на три етажа. От улицата Бакстър Можеше да види, че прозорците на последния етаж са тъмни. Но на втория етаж от един прозорец се процеждаше тънък лъч светлина. Преди години „Манастирът“ бе много известен, припомни си Бакстър, докато се промъкваше под прикритието на сенките в градината. В своя апогей, това бе място, което упражняваше куп забранени дейности и предлагаше екзотични удоволствия. Такова заведение имаше нужда от тайни входове и изходи, без да се броят скритите наблюдателни места и тайни стълбища.

Това заведение бе от местата, които бяха привличали баща му.

В занемарената градина имаше тоалетна. Бакстър изчака известно време. Оттам излезе пиян мъж и се отправи към клуба, като влезе през една задна врата. След миг Бакстър го последва. Намери се в тесен коридор, явно използван от прислугата. Коридорът беше празен. В единия край едно тясно вито стълбище водеше към горните етажи.

Бакстър пое по стълбите с голяма предпазливост. За щастие, всички стъпала бяха в отлично състояние. На първата площадка спря за момент. Вратата, която водеше към другия коридор, беше заключена. Бакстър не се бе сетил да вземе шперцовете със себе си, така че се наложи да изгуби доста повече време, като отключи с помощта на телената част от рамките на очилата. Само миг по-късно се намери в тъмния коридор на втория етаж. Тъкмо се готвеше да се насочи безшумно към стаята, откъдето мислеше, че идва светлината, която бе видял от улицата, когато дочу шум от стъпки по дървените стъпала. По-точно една стъпка. Шумът бе толкова лек, че сигурно бе предизвикан от някой, който много внимаваше да не се издаде. Бакстър се притаи в сенките. В коридора влезе фигура, загърната в широка наметка. Бакстър се отдели светкавично от стената, обви ръка около врата на непознатия и притисна гърлото му.

— Не мърдай! Нито звук! — изсъска тихо той.

За миг фигурата се вцепени от изненада, след това закича бързо с глава. Бакстър долови познат аромат на билков сапун, чисто женски. Никога не би могъл да сбърка това ухание. Дори на смъртния си одър

щеше да се измъчва от сладострастния аромат, който въздействаше толкова силно на сетивата му.

— Хиляди дяволи, Шарлот! Какво правиш тук?

ГЛАВА 12

— Видях те, че излизаш от клуба и се насочваш надолу по улицата. Но не се върна при файтона. Не знаех какво да мисля. — Шарлот беше останала без дъх не само от безпокойство, което я бе накарало да излезе от файтона, но също и от лудия бяг, в който бе прекосила улицата и бе изкачила задните стълби.

Шокът, който бе преживяла, след като изведнъж се намери притисната от силна мъжка ръка, само влоши нещата. Когато осъзна, че мъжът, който я държеше, беше Бакстър, изпита огромно облекчение, но пулсът ѝ продължи да препуска бясно.

Бакстър бе ядосан. Много ядосан. В гласа му долови стоманени нотки, които никога преди не бе чувала.

— Казах ти да чакаш във файтона!

Шарлот сви рамене и няколко пъти си пое дълбоко дъх.

— Бях разтревожена. Не знаех какво става. Помислих си, че може би се нуждаеш от моята помощ.

— Ако имах нужда от помощта ти, щях да ти я поискам.

— Виж, Бакстър, няма защо да се ядосваш. Трябва ли да ти припомня, че и двамата сме замесени в тази работа?

— Как бих могъл да забравя? — Бакстър я пусна и я побутна леко към вратата. — Ще се върнем по същия път, по който дойдохме. Бързо!

— Но защо дойде точно тук?

— За да намеря Хамилтън. Но това може да почака. Първо трябва да те изведе оттук.

— Няма причина да не продължим двамата това, което започна сам.

— Съществуват хиляди причини да не го направим. От стаята в дъното на коридора проехтя мъжки смях.

Бакстър се вцепени Шарлот почувства как той се обърна и впи поглед в тази посока. Тя също погледна нататък.

В края на тесния коридор имаше малък прозорец без завеси, От прозореца струеше достатъчно светлина, за да се различават редицата затворени врати от двете страни на коридора. Тънък лъч светлина се процеждаше под последната врата отляво.

— Хамилтън в тази стая ли е? — попита много тихо Шарлот.

— Подозирам, че точно там се събират членовете на клуба.

Шарлот бе заинтригувана.

— Имаше намерение да го проследиш ли?

— Нека просто кажем, че бях любопитен. — Бакстър се пресегна встрани от нея и отвори вратата, през която бяха влезли в коридора.

Но в подножието на стълбите се чува стъпки. Шарлот потрепери от безпокойство. Някой се изкачваше по задното стълбище! Бакстър не изруга на глас, но тя можеше да се закълне, че чува едва доловимото му „По дяволите!“ Затвори вратата толкова бързо, колкото я бе отворил. Сграбчи ръката ѝ и я дръпна по коридора. Шарлот забеляза, че той изобщо не си направи труда да отвори първите три врати. Избра чак четвъртата. Шарлот изпусна въздишка на облекчение, когато вратата се отвори само с леко побутване. Изобщо не ѝ се мислеше за възможността да бъде заловена от човека, който се изкачваше по стълбите.

Щеше да бъде не просто объркващо и ужасно неловко, а щеше да избухне страшен скандал, ако двамата с Бакстър бъдеха открити тук. Младите господа от клуба без съмнение щяха да изпаднат в ярост от факта, че са шпионирани от Бакстър Сейнт Айвс и годеницата му. Новината щеше да се разнесе със скоростта на прериен пожар.

Бакстър я побутна леко и двамата се озоваха в малка стая. Шарлот сбърчи нос, когато вдъхна миризмата на застоен въздух. Очевидно стаята не бе проветрявана от доста време. Младата жена се движеше с голяма предпазливост, неспособна да различи нищо в непрогледната тъмнина.

От стаята в дъното на коридора отново проехтя ехото на дружен мъжки смях. Бакстър бързо затвори вратата. Шарлот усети движение и разбра, че той бе прилепил ухо до стената. Знаеше, че се ослушва за стъпките на човека, който се изкачваше по задното стълбище.

Тя отстъпи предпазливо крачка назад и неочаквано се блъсна в друга врата. Разбра, че е съединителна врата към стаята, съседна на тази, която използваша Хамилтън и приятелите му.

Отвън в коридора се чу как една дъска от пода силно изскърца, някой с тежки стъпки премина покрай стаята, в която се криеха Шарлот и Бакстър. Който и да бе, той не спря пред вратата им. Без съмнение това бе някой прислужник, който изпълняваше задълженията си. Може би носеше вино на членовете на клуба. Дватама с Бакстър трябваше да останат в тази стая, докато човекът не се върнеше обратно. Шарлот докосна леко ръката на Бакстър.

— Какво има? — прошепна той тихо в ухото ѝ.

— Тук има още една врата. Води към съседната стая. Може би ще можеш да чуеш какво се говори там вътре.

— Трябва да те изведе оттук.

— Можеш да повтаряш това колкото си искаш, но не можем да направим нищо, докато прислужникът не си отиде. И тъй като вече сме тук, ще бъде жалко да пропуснем възможността, която ни се предоставя.

Шарлот почувства колебанието му. Пое ръката му в своята и я постави на бравата зад себе си.

— По-дяволите!

Знаеше, че той се двоуми как да постъпи. Запита се дали не си мисли, че упражнява лошо влияние върху него. След миг той взе решение. Заобиколи я и бавно и много внимателно отвори междинната врата.

От другата стая веднага ги блъсна миризмата на стар и застоял въздух. Шарлот се приведе леко напред, за да надникне зад ъгъла. От прозореца без завеси все пак идваше достатъчно светлина, за да се види нещо от вътрешността. Дори на това оскъдно осветление можеше да се види, че килимът е стар и износен, върху него бе поставено широко легло, а отстрани имаше неголям гардероб. Отдясно бе сложен голям леген за вода. На едната стена висеше накриво някаква картина.

Бакстър докосна с пръст устните на Шарлот, но нямаше нужда да я предупреждава да пази тишина. Само една тънка стена ги разделяше от Хамилтън и приятелите му. От съседната стая ясно се чуваше висок мъжки смях, който в следния миг затихна, последван от говор, но не толкова висок и груб.

Замаяна, Шарлот видя Бакстър да прекосява стаята и да се приближава към гардероба. Отвори го внимателно и бързо прегледа вътрешността, като че ли очакваше да открие нещо интересно.

Очевидно разочарован, той отстъпи крачка назад и застана през картината. След като я изучава в продължение може би на цяла минута, той я свали от стената. На мястото, където беше картината, се виждаше малка дупка. Изненадана, Шарлот насочи вниманието си към нея. Сигурно можеше да се погледне в стаята, където се бяха събрали Хамилтън и другите членове на клуба. Отбеляза си да попита по-късно Бакстър откъде е разбрал, че зад картината има шпионка.

Бакстър долепи око до отвора. Шарлот се спусна към него, тъй като бе нетърпелива да погледне, и долови сладък билков аромат, който ѝ напомни малко за аромата в дома на Джулиана Поуст. Но тази миризма бе много по-силна. Шарлот видя как Бакстър отстъпи крачка назад, за да си поеме дълбоко въздух, преди отново да погледне през дупката.

Гласовете на мъжете в другата стая сега се долавяха много по-лесно, но бяха някак неясни, като че ли мъжете не бяха само упоени, но и леко сънливи.

— Хайде, човече, върви си! — извика някой на слугата. Вратата се отвори и веднага след това се затвори. В коридора отново се чуха стъпки.

— Време е да повикаме нашия магьосник — съобщи с монотонен глас един от мъжете. — Нека да видим какви демонстрации на силата на метафизично ниво ни е подготвил за тази вечер.

— Изпитание — обади се друг — Той ни обеща изпитание. Нека тази вечер великият магьосник покаже уменията си.

— Чудесна идея! — изломоти едва разбираемо някой. — Нека да видим колко е умен нашият магьосник. Нека да докара Норис до транс. Нали ще участваш, Нори?

— Защо не? — Норис беше някак отпуснат. — Винаги с удоволствие ще участвам в експеримент на метафизично ниво. Повикайте проклетия магьосник...

След това се чу стържещ звук, като че ли местеха мебел. Бакстър отново се отдели от наблюдателния си пост, за да си поеме въздух. Шарлот забеляза, че светлината, която проникваше през дупката, изведнъж стана бледа и приглушена. В съседната стая някой беше изгасил свещника. Членовете на клуба започнаха да припяват в монотонен, мрачен каданс:

*Олово и сребро, кехлибар и злато,
сила, мощна и древна,
когато чрез смарагда се разкрие знакът,
живак, сяра и сол ще се смесят.
Истинското познание съществува край нас,
край мен, край теб и край всички вас,
но само избрани ще получат ключа...*

Мъжете повториха припева, а гласовете им се смесваха и ставаха все по-неразбираеми. Някои вече не бяха в състояние да говорят свързано. Някой се изкиска.

Шарлот дръпна леко ръкава на Бакстър. Той се поколеба за момент. Тя го побутна и той неохотно се отмести, позволявайки ѝ да надникне.

Тя си пое дъх, надигна се на пръсти и долепи око до шпионката. Пред погледа ѝ се разкри оскъдно осветено помещение, обгърнато в ароматен дим. До отсрещната стена имаше голям гардероб. Веднага забеляза Хамилтън и Норис. Те, както и другите членове на клуба, бяха насядали на турски възглавнички около мангал със запален огън. Всеки един държеше чаша вино в едната си ръка, но вниманието им бе насочено не към него, а към огъня, в който горяха ароматни билки.

*Това, което наследниците на Хермес желаят,
тружениците откриват в пламъците на огъня.*

Думите след това станаха почти неразбираеми. Мъжете кимаха над чашите си. Миризмата, която проникваше през малката дупка, бе тягостна и неприятна. От нея очите на Шарлот се изпълниха със сълзи, които замъглиха погледа ѝ. Тя извърна глава настрани, за да си поеме въздух.

— Погледнете, това е магьосникът! — обяви един от мъжете, като се хилеше. — Ето го, появява се пред нас.

Шарлот бързо зае мястото си на шпионката. Изненада се, когато видя нова фигура в тайната стая. Беше сигурна, че вратата не се бе

отваряла. Като че ли непознатият просто се бе материализирал от въздуха. Възможно бе да се бе крил в гардероба.

Магьосникът прекоси бавно стаята и застана сред нехайно излегналите се мъже. Беше облечен с дълга черна роба. Ниско над лицето му бе нахлупена тежка качулка. Шарлот не можеше да различи чертите му. Заради сянката, която хвърляше качулката, помисли си тя. След това новодошлият извърна леко глава. Светлината попадна на блестящата черна копринена маска, която скриваше цялото му лице.

НО ТОВА Е САМО ИГРА — помисли си тя. — *ИГРА, КОЯТО ХАМИЛТЪН И ПРИЯТЕЛИТЕ МУ СА СИ ИЗМИСЛИЛИ, ЗА ДА СЕ ЗАБАВЛЯВАТ.* Но не можа да удържи тръпките на парализиращ страх, които пролазиха по гърба ѝ.

— Нека да видим каква в действителност е силата ти заяви Норис със смелост, която бе очевидно, че не притежава.

Загърнатата в черно фигура вдигна ръка. От пръстите му висеше блестящ медальон. Всички впиха погледи в него с неприкрито обожание.

Като че ледени пръсти сграбчиха гърлото на Шарлот. Димът и билковият мирис като че се бяха просмукали във всичко и притъпяваха сетивата ѝ. Опита се да разгледа по-подробно медальона, но от такова разстояние бе невъзможно. Шарлот потрепери, когато Бакстър постави ръка на рамото ѝ. Без да каже дума, тя отстъпи крачка назад. Сега бе ред на Бакстър да наблюдава. Шарлот притисна глава до стената. Поне можеше да чува какво се говори.

— Накарайте го да изпадне в транс — обади се един от членовете на клуба. — Ще го разпитваме някой друг път какво се е случило и ще видим дали ще си спомня.

— Накарайте Норис да пиука като пиле утре вечер на соарето на семейство Клафън.

— Накарайте го да замъкне задника си в Пол Мол, и то в часа, когато има най-много навалица.

— Убедете го да танцува с дъщерята на лейди Буелтън, онази с конското лице.

— Няма сила — обяви Норис — нито на този свят, нито на метафизично ниво, която може да ме накара да танцувам с дъщерята на Буелтън.

Слаб смях посрещна това изявление. След това в стаята се възцари тишина.

Шарлот се притисна по-силно до стената, но не чу нищо. Отново дръпна Бакстър за ръкава. Той се поколеба за момент, след това ѝ отстъпи мястото си. Шарлот погледна през дупката и с изненада установи, че съседната стая бе потънала в мрак. Някой бе изгасил фенера. Въглените в мангала в средата все още тлееха, но светлината им не достигаше, за да се различат лицата на мъжете.

Магьосникът запали една-единствена свещ и я постави пред Норис. Шарлот наблюдаваше как обгърнатата в черно наметало фигура се движи в призрачните сенки. Краищата на наметалото се развяваха около него като големи, черни криле. Медальонът в ръката му се люлееше бавно, като улавяше и отразяваше светлината от свещта.

Членовете на клуба започнаха отново за припяват монотонния напев с тежки, ритмични гласове, които кънтяха в съзнанието на Шарлот.

*Олово и сребро,
кехлибар и злато,
сила мощна и древна...*

Шарлот бе така погълната от зрелището, което се разиграваше пред очите ѝ, че стана непредпазлива и съвсем забрави за упойващия аромат на билките. Мислеше, че чува как магьосникът говори нещо, но гласът му не надвишаваше монотонния припев на останалите. По гръбнака ѝ отново пролази ледена тръпка, но тя не можеше да намери сили да се отмести.

Трябваше да се приближи още, помисли си замаяно. Искаше хубаво да разгледа медальона. Трябваше да го види. Чувстваше, че това е от особена важност.

Бакстър я сграбчи за китката и насила я откъсна от дупката. Шарлот се опита да се изплъзне от хватката му Той закри устата ѝ с ръка и властно отмести тялото ѝ встрани. Шарлот започна да се съпротивлява. Бакстър я стисна още по-силно в прегръдките си.

Дланта му притисна с нова сила устата ѝ. След това притисна главата ѝ до гърдите си, така че тя изобщо не можеше да се движи.

Ядосана, Шарлот опита да разтвори пръстите му, но той я стисна още по-силно. Шарлот осъзна, че ѝ се бе завило свят, тъй като стаята се завъртя пред очите ѝ. Пое си няколко пъти дълбоко дъх, но този път въздухът не бе примесен с опияняващата миризма на билки. Изведнъж малката, обляна в лунна светлина стая спря да се върти и тя отново можеше да вижда ясно. Шарлот се отпусна на гърдите му, като въздъхна от облекчение.

Какво, за бога, се бе случило? Шарлот изпита неудобство, припомняйки си държанието си само отпреди миг. Ръката на Бакстър все още покриваше устата ѝ, в това положение той я подтикна леко към свързващата врата. Шарлот разбра. Беше време да си тръгват. Бакстър бе напълно прав, помисли си тя. Най-добре беше да се измъкнат сега, когато членовете на клуба и техният магьосник бяха погълнати от странния си ритуал. Шарлот докосна ръката на Бакстър, показвайки му по този начин, че е готова да го придружи. Той се поколеба за миг, после махна ръката си от устата ѝ. Шарлот не каза нищо.

Бакстър я хвана за ръката и я изведе пред свързващата врата. Озоваха се в стаята, в която се бяха скрили в самото начало. Бакстър се приближи до вратата към коридора и надникна предпазливо. Миг след това пристъпи в коридора, като все още държеше Шарлот за ръка.

Двамата предпазливо достигнаха вратата, която водеше към задното стълбище. Бакстър я отвори, огледа се, след това се обърна към нея и кимна.

— На стълбището няма никой. Аз ще тръгна пръв. Ще трябва да побързаме.

Шарлот не се възпротиви, а го последва бързо. Бакстър отново спря за момент, когато се озоваха в малкото помещение за слугите в основата на стълбището. Не се виждаше никой. Шумът от игралната зала в предната част на къщата идваше до тях като неясно бучене.

В следния миг бяха в безопасност извън къщата. Шарлот забеляза, че мъглата доста се е сгъстила. Тя се стелеше на талози в градината и отразяваше призрачно и някак зловещо светлината от прозорците.

Шарлот позволи на Бакстър да я изведе на улицата, където беше почти невъзможно да се види каквото и да било. Изведнъж върхът на обувката ѝ се удари в някакъв твърд предмет, Шарлот примигна и едва сподави един болезнен стон.

— Добре ли си? — попита Бакстър, без да забави крачка.

— Да. Мисля, че се спънах в някакъв захвърлен сандък.

Той не отвърна нищо. Двамата завиха зад един ъгъл и се озоваха от другата страна на улицата. В мъглата се виждаха карети, които се движеха в двете посоки, но изглеждаха някак неестествено, сякаш плуваха. От посоката, където се намираше „Зелената маса“ долитаха пиянски викове и смях.

Шарлот се опита да нахлупи още по-ниско качулката на наметката си. До нея Бакстър свали очилата си, нахлупи шапката си над очите и вдигна високата яка на палтото си. Тези прости действия го промениха до неузнаваемост. Хвана Шарлот за ръка и я преведе през улицата.

Само след няколко минути се намериха в наетия от Бакстър файтон, където бяха в безопасност. Шарлот изпусна дълбока въздишка на облекчение, когато файтонът потегли. Бакстър запали вътрешния фенер.

— Какво означаваше всичко това? — попита тя.

— Мисля, че Хамилтън и приятелите му се готвеха да наблюдават демонстрация на хипноза. — След като запали фенера, Бакстър се отпусна в единия ъгъл.

Шарлот му хвърли настойчив поглед. Слабата светлина от фенера придаваше на грубо изсечените черти на лицето му неумоливо, дори жестоко изражение. Шарлот можеше почти да почувства как той потъва в дълбините на собствените си мисли. Студена решителност измести всяко чувство от очите му.

— Хипноза? Някакъв вид мезмеризъм, така ли?

— Да. В този случай ефектът се подсилва от някакъв опиат.

— Разбира се! Благовонието! — Шарлот се намръщи. — Сигурно, преди да си тръгнем, самата аз вдишах твърде много от него. Най-странното беше, че ме обзе внезапно желание да разгледам поотблизо онзи медальон, който държеше магьосникът. Чувствах, че трябва да го видя на всяка цена.

— Знам — отвърна сухо Бакстър. — Наистина беше много настояща.

Шарлот се изчерви.

— Така е, но за щастие ефектът от опиата е само временен. Вече се чувствам съвсем добре, всъщност — както обикновено.

— Шарлот, скъпа, думата „обикновено“ изобщо не може да се отнася за теб.

Шарлот не знаеше как да приеме думите му, затова просто не им обърна внимание.

— Колкото до тази глупост с хипнозата. Чела съм книгата на доктор Мезмер, както и мнението на тези, които заявяват, че използват подобни методи и постигат забележителни резултати. Винаги съм смятала, че цялата тази работа е просто най-лошият вид измама.

— Аз също, но на поетите доста им харесва. Както и на моя иконом Ламбърт. Ходи при някакъв доктор Флат, който по този начин лекувал болките в ставите му.

— Но това, на което станахме свидетели, няма нищо общо с медицината.

— Така е. — Бакстър отмести леко пердето и замислено огледа обвитата в мъгла улица. — Но има и такива хора, включително някой си Де Мейнодук, за които се говори, че експериментират с хипноза, използвайки я като средство, за да разкриват тайни на някои окултни науки.

— Окултни?

— Алхимия, например.

— Припевът! — прошепна Шарлот. — Мисля, че чух някои неща, свързани с алхимията, в онзи рефрен, който повтаряха членовете на клуба, когато викаха своя магьосник. Живак, сяр, сол.

— Точно така — отвърна Бакстър, но не извърна поглед към нея. Изглеждаше напълно погълнат от мрака навън. — Живакът, сярата и солта някога са считани от древните алхимици като основа на всичко, включително и на златото. Съществувала теория, според която, ако човек може да отдели свръхестественото вещество от тези субстанции от материалната форма, в която се намират, ще притежава, наред с други неща, и тайната на превръщането на всеки метал в злато.

Нещо в тона, с който бяха произнесени тези думи, привлече вниманието на Шарлот.

— Наред с други неща? Какво повече би могъл да желае един алхимик от това да може да превръща оловото в злато?

Бакстър най-сетне се обърна и я погледна. В очите му горяха опасни пламъци.

— За един истински алхимик тайната на превръщането на оловото в злато е не повече от знак, че е на верен път.

— Не разбирам. Каква е била истинската цел на тези експерименти?

— Алхимиците търсели философския камък, тайната, фундаменталното познание за света, което ще ги дари с неизмерима мощ.

Шарлот отново почувства как я обзема хлад. Усещането беше същото, каквото бе изпитала, когато наблюдаваше действията на магьосника. Внимателно се вгледа в лицето на Бакстър, омаяна от студения огън в очите му.

Но това беше различно. Бакстър беше различен. Той нямаше нищо общо с облечения в черно магьосник. Но мощният ум заедно с непоклатима воля и самообладание винаги са били опасна комбинация, помисли си тя. А Бакстър притежаваше и двете.

Шумовете от улицата постепенно заглъхнаха в далечината. Като че ли мъглата и мракът поглъщаха всичко; струваше й се, че единственото сигурно и безопасно място в света е вътрешността на този фойтон. Всичко останало сякаш не съществуваше.

Беше затворена тук, в това тясно пространство, заедно с любимия човек, чийто непризнати амбиции можеха да се мерят само с тези на древните алхимици. В този момент я прониза една мисъл, която я накара да потрепери. Ако Бакстър не осъзнаеше, че любовта бе истинското име на Философския камък, който търсеше, и двамата можеха да изгорят в пламъците на страстта, която така неочаквано се бе зародила между тях.

— Какво ти е, Шарлот? Изглеждаш някак странно. Думите му нарушиха тишината между тях, Шарлот рязко излезе от унеса си, Примигна смутено и отклони поглед.

— Няма нищо. Просто се бях замислила за рефрена и за другите неща в него, които се отнасят към алхимията. Какво означава изразът „тружениците на огъня“?

— Това е стар термин в алхимията. Произлязъл е може би оттам, че цялата им работа се е извършвала в нагорещени от огъня съдове.

— След това споменаха Хермес. Кой е той?

— Хермес Трисмегистос. Мнозина мислят, че той е авторът на законите на алхимията, за които се предполага, че са написани на смарагдова плоча.

— „Зелената маса“ — прошепна Шарлот.

Бакстър се усмихна горчиво.

— Да. Така са нарекли и клуба си. Изглежда, че Хамилтън и приятелите му са превърнали хипнозата и алхимията в основа на тайния си клуб. Добавили са някои ритуали и благовония и са намерили подходяща драматична фигура на някакъв магьосник, за да ги забавлява.

— Може би самият магьосник ги е открил — предположи Шарлот.

— Възможно е. Може да се изненадаш колко измамници забогатяха неимоверно, след като привлякоха покровители от висшите кръгове. Повече от хората от висшето общество казват, че са обхванати от постоянна досада. Тяхното безкрайно отегчение ги води дотам, че започват да търсят странни и екзотични удоволствия.

— Предполагам, че няма нищо лошо в забавлението, което си е избрал Хамилтън — каза бавно Шарлот. — Неговият таен клуб изглежда много по-малко опасен от други.

— Поне не рискува живота си в безумно състезание с файтони в полунощ. Нито пък в търсене на удоволствия, като посещава най-долните вертепи. „Зелената маса“ не е някой елитен клуб, но има и много по-лоши неща.

— Така е. — Бакстър отново насочи вниманието си към улицата навън и потъна в мълчание.

— Какво те притеснява, Бакстър?

— Връзките. Съвпаденията.

— Какво искаш да кажеш?

Когато той извърна глава и срещна погледа ѝ, Шарлот отново почувства как ледени пръсти стиснаха гърлото ѝ.

— Малката рисунка на Друзила Хескет.

— Какво за нея?

— Сега знам защо ми се стори позната. Почти съм сигурен, че съм я виждал преди много време в един от древните алхимични текстове, които имам в библиотеката си.

Шарлот се втренчи смаяно в него.

— Мислиш, че рисунката има нещо общо с алхимията?

— Не мога да кажа със сигурност. Все още не съм я намерил. Може да ми отнеме известно време. Изминаха години, откакто попаднах на подобна рисунка, затова не съм сигурен точно в коя книга се намира.

— Господи! — Шарлот остави тази мисъл да попие в съзнанието ѝ, след това бе принудена да се замисли за последствията, ако това се окажеше истина. — Това би означавало, че има връзка между клуба „Зелената маса“ и убийството на мисис Хескет.

— Това е само една вероятност — отвърна тихо, но настойчиво Бакстър. — Не мисля, че нещата стоят точно по този начин, но обещавам, че ще проверя.

— Защо мислиш, че нещата не стоят по този начин? — При това откритие Шарлот почувства как изпада в някакво трескаво състояние. — Това е пряка връзка. Не забравяй, че мисис Хескет е имала любовна връзка с лорд Ленокс, чийто син Норис е член на въпросния клуб. И самият той бе един от тези, които се подложиха на хипноза тази нощ.

— Да, но лорд Ленокс, а не синът му, бе любовник на Друзила Хескет. — Бакстър едва доловимо се усмихна. — Мисля, че мога да заявя без всяко съмнение, че лорд Ленокс няма нищо общо със „Зелената маса“. Това изобщо не е в негов стил. Във всеки случай, изглежда, че членове на клуба са все млади хора, като Норис.

— Може би, но е възможно бедната Друзила да се е натъкнала на някаква информация за някой от членовете на клуба, докато е била обвързана с бащата на Норис. — Шарлот се намръщи. — Не мога да си представя обаче какво толкова би могла да научи, че да ѝ струва живота.

— Това, разбира се, е тайната в този случай. Какво може да е? Членовете на клуба бърбят за хипноза и мезмеризъм, но така правят и мнозина други.

— Това изобщо не ми харесва, Бакстър.

— Нито пък на мен.

— Ако в клуба „Зелената маса“ има убиец, това означава, че брат ти е в опасност.

Очите им отново се срещнаха.

— Ще се заемем с този въпрос стъпка по стъпка, така, както се прави с всеки добре премислен експеримент. Първо, ще видя дали ще мога да потвърдя подозренията си относно рисунката. След това ще видя дали можем да открием кой е собственикът На „Зелената маса“. Който и да е той, трябва да знае нещо за тази работа.

Шарлот го погледна с възхищение, което дори не се опита да скрие.

— Наистина, мисля, че в края на краищата ще се окажеш изключително полезен доверен човек, Бакстър.

ГЛАВА 13

Книгата беше малка и много стара, една от многото стари книги в библиотеката на Бакстър. От дълго време не му се беше налагало да я отваря. Сборник от текстове по алхимия. Беше се сдобил с нея много отдавна, дори не можеше да си спомни при какви обстоятелства.

Според него алхимията безспорно принадлежеше на миналото, а не на настоящето. Тя беше тъмната страна на химията, дяволска смес от окултни науки, метафизически разсъждения и свръхестествени тайни. Истинска глупост.

Но в алхимията имаше някаква дълбока мистерия, която вълнуваше въображението му, особено в ранната му младост. Безкрайното, упорито търсене на Философския камък, изучаването на основните закони, които управляват природата, го привличаха по някакъв дълбок и тайнствен начин, който не би могъл да обясни разумно.

Затова бе колекционирал книги като тази тук.

Кожената подвързия беше напукана, но дебелите страници бяха в учудващо добро състояние. Ако Бакстър не бе толкова изтощен от прекараната безсънна нощ, той щеше да изпита удоволствие при вида на заглавната страница. По традиция, алхимиците, които пишеха трактати, си избираха някое гръмко име, което използваша като псевдоним. Така беше направил и този, книгата беше написана от Аристотел Аугустус. Името беше звучно като Бей Валънтайн, псевдонима, който беше използвал самият Бакстър за книгата си „Беседи по химия“. Но тогава той беше само на двайсет години и току-що беше завършил Оксфорд. Бе имал нужда от псевдоним, който би му придал на него и на книгата му известна тежест.

Бей Валънтайн бил легендарен алхимик и много тайнствен човек. Беше изследвал тайнствените сили на огъня. Говореше се, че той е открил някои мистериозни неща и е овладял тайните на първичните сили. Накратко, това му се бе сторило по-звучно и романтично от Бакстър Сейнт Айвс.

Бакстър с удоволствие отбеляза факта, че бе станал много по-улегнал и зрял оттогава. Облегна се с две ръце върху полираното абаносово дърво и започна внимателно да прелиства книгата, чието латинско заглавие означаваше „*Истинската история на тайните на огъня*“.

Скицата, рисунка на триъгълник, поставен в кръг, беше почти по средата на книгата. За разлика от рисунката на Друзила Хескет, тази можеше да се разбере много по-лесно. Завъртулките на бяха червеи, а различни митически чудовища. Точките бяха малки символи, които Бакстър разпозна като чисто алхимични знаци.

Рисунката беше обичайната смес от метафори и тайни знаци, толкова обичани от алхимиците. Древните с удоволствие се бяха отдавали на тайнственото и бяха направили всичко възможно, за да скрият познанията си. Бакстър разбираше, че пред него стои диаграма, която представляваше алхимичен ключ, картинно описание на таен експеримент, който, ако се проведе както трябва, можеше да доведе до откритието на Философския камък. Нямаше никакво съмнение, че рисунката представлява пряка връзка със „Зелената маса“. Но въпросите все още оставаха. Защо Друзила Хескет бе прерисувала диаграмата в своя скицник? Защо някой бе поискал да открадне този скицник от Шарлот и защо бяха убили Друзила?

Бакстър затвори книгата и погледна към часовника. Беше пет и трийсет сутринта. След като бе изпратил Шарлот до вкъщи, не бе могъл да заспи. Подтикван от нуждата да намери отговори на въпросите си, той бе прекарал останалата част от нощта в библиотеката си. Беше свалил палтото и вратовръзката, които бе носил вечерта, бе ги захвърлил на съседния стол и бе останал по риза.

Бакстър уморено свали очилата си и потърка носа си. Преследваха го лоши предчувствия. Можеше почти осезателно да почувства приближаващата опасност. Трябваше да си изготви план за действие и колкото по-скоро, толкова по-добре. Най-важно бе да защити Шарлот, докато всичко се изясни. Но първо трябваше да се наспи, тъй като духът му бодърстваше, тялото му отчаяно се нуждаеше от сън.

Силен шум и висок глас във фойето прекъснаха мислите му.

— Махни се от пътя ми, глупако, не можеш да ме спреш! Хайде, мърдай, проклет да си!

Бакстър изпусна дълбока въздишка. Новата икономка имаше остър език, който можеше да засрами и някой изпечен моряк. Но пък беше добре, че имаше навик да става много рано. Предишната икономка често проспиваше закуската. От предната част на къщата отново се чу силен шум.

— Няма да стоя тук и миг повече! Щях да си тръгна още вчера, ако сестра ми можеше да ме приюти през нощта!

— Може би ще се съгласите да останете поне още две седмици, мисис Пиърсън. — Умолителните нотки в гласа на Ламбърт можеха да се доловят дори през дебелия стена. — Толкова е трудно в днешно време да се намери персонал. А и, както ви е известно, мистър Сейнт Айвс плаща много добре.

— Не ме е грижа колко плаща този луд на персонала си. А и всички онези странни неща, които стават в лабораторията му! И то посред бял ден! Една жена да пици така, като че ли я измъчват жестоко! Няма да търпя такова нещо! Махай се от вратата, глупако неден!

Ламбърт продължи да протестира още известно време, след това се чуха ругатни и накрая вратата се хлопна. Бакстър имаше чувствата, че стените потрепериха.

След това настъпи тишина.

Леко почукване по вратата на библиотеката миг по-късно накара Бакстър да затвори очи, примирявайки се с неизбежното.

— Какво има, Ламбърт? — Той бавно обърна глава към вратата.

Ламбърт надникна предпазливо. Очевидно бе вдигнат внезапно от леглото и не бе имал време да се облече напълно. Рядката му сива коса стърчеше на всички страни. Но въпреки всичко успя да прочисти гърлото си с достойнство.

— Извинете, сър, но новата икономка току-що напусна.

— Проклятие! Внимавах толкова много да няма ненавременни експлозии, внезапни ярки светлини или опити с електричество. Какъв е проблемът този път?

— Наред с други неща, мис Пиърсън очевидно е разстроена от... хм... вчерашния инцидент в лабораторията.

— Какъв инцидент? Вчера не съм правил никакви опити. — Бакстър изведнъж замълча, когато си спомни какво точно правеше

вчера в лабораторията. Мис Пиърсън си бе помислила, че жестоко бе измъчвал една жена. Почувства как целият пламва от неудобство.

— Виковете на дамата — измърмори той.

— Да, сър. — Лабърт смутено се размърда. — Виковете на дамата.

Бакстър се намръщи.

— Просто ѝ демонстрирах най-ефикасната техника за работа с духателна тръба. Годеницата ми се интересува от научни опити. Беше много ентузиазизирана, когато наблюдаваше буйния огън, който се получи.

— Наистина, сър — отвърна Ламбърт с тъга. — Много е хубаво човек да може да използва ефективно духателната си тръба. Моята вече не става за нищо от няколко години.

— Да... всъщност, защо си все още тук, Ламбърт? Върви да закусиш, след това иди в агенцията още преди да отворят. Трябва да си намерим нова икономка.

— Да, сър. — Ламбърт кимна в знак на съгласие. — Да ви приготвя ли яйца и препечени филийки?

— Не е необходимо — Бакстър започна разсеяно да масажира врата си. — Ще поспя няколко часа. Прекарах дълга нощ.

— Много добре.

— О, има и още нещо. — Бакстър заобиколи бюрото и отвори едно чекмедже. Извади оттам лист хартия, взе едно паче перо и бързо надраска нещо. — Отнеси това съобщение в къщата на Ешъртън колкото е възможно по-скоро.

— Разбира се, сър. — Изведнъж Ламбърт изкриви лице в болезнена гримаса. — Тъй като говорихме за съобщения, сър, видяхте ли вече онова, което оставих на подноса на масичката в коридора? Пристигна миналата вечер, но вие не си бяхте вкъщи.

— Не, не съм го видял.

— Мисля, че е от леля ви. — Ламбърт закуцука към коридора, взе сгънатата бележка от сребърния поднос и бавно я отнесе в библиотеката.

Бакстър прочете набързо написаното от Розалинд, докато чакаше мастилото по собствената му бележка да изсъхне.

Скъпи Бакстър,

Имали някакви новини? С огромно нетърпение чакам да получа вест от теб. Сигурно досега все пак си успял да разбереш нещо.

Искрено твоя, лейди Т.

P.S. Лейди Дж. вече разпитва за датата на сватбата. За малко успях да отклоня мислите ѝ в друга посока, но това не може да продължава вечно. Знаеш каква непоправима клюкарка е. Може би просто трябва да обявим някоя дата в далечно бъдеще? Какво ще кажеш за следващата Коледа?

Като че ли си нямаше и други проблеми, помисли си Бакстър. Като връх на всичко, Розалинд искаше да определят фалшива дата за сватба!

— Извинете, сър. — Ламбърт трепереше по-силно от обикновено. — Аз ще се погрижа за тази работа с новата икономка и съобщението да бъде изпратено. Но днес е ден, в който редовно посещавам доктор Флат Ако нямате нищо против, сър, бих искал и днес да го посетя. Ставите ми отново започнаха да ме измъчват.

— Разбира се, разбира се. Не пропускай часа си при лекаря. — Изведнъж му хрумна нещо. — Доктор Флат използва ли билки или благовония, когато лекува?

— Не, сър. Използва силата на погледа и някои движения на ръцете, за да фокусира магнетизма. Прави чудеса, наистина.

— Разбирам. — Бакстър се прозина, докато сгъваше бележката за Ешъртън. — Не знам какво щях да правя без теб, Ламбърт.

— Старая се да бъда полезен, сър. — Ламбърт взе бележката и бавно се отправи към вратата.

Бакстър хвърли поглед към стълбището. Спалнята му се стори неимоверно далеч. Диванът беше по-близо и много по-удобен. Свали очилата си и ги сложи на масичката, върху която държеше бутилка бренди. След това се просна по гръб на дивана. За миг впи замислен поглед в тавана над главата си. Преди всичко, Шарлот трябваше да бъде в безопасност.

След това затвори очи и потъна в дълбок сън.

ТЕЖКИТЕ ТЪМНИ ПОЛИ НА НАМЕТАЛОТО СЕ УВИВАХА ОКОЛО ТЯЛОТО НА ЧУДОВИЩЕТО, КОЕТО СТОЕШЕ В КОРИДОРА. БЕ БЛАГОДАРНА, ЧЕ СТОЕШЕ В СЯНКА И НЕ МОЖЕШЕ ДА ВИЖДА ЛИЦЕТО МУ ЧАСТ ОТ НЕЯ НЕ ИСКАШЕ ДА ЗНАЕ НИЩО ПОВЕЧЕ ЗА ТОЗИ МЪЖ. КАТО ЧЕ ЛИ НЯКАКЪВ ВРОДЕН ИНСТИНКТ ОТХВЪРЛЯШЕ НЕОБХОДИМОСТТА ДА ЗАСТАНЕ ЛИЦЕ В ЛИЦЕ СЪС ЗЛОТО, ПРИЕЛО ЧОВЕШКА ФОРМА.

НО РАЗУМЪТ Й Я ПРЕДУПРЕЖДАВАШЕ, ЧЕ ЗЛОТО, КОЕТО НЯМА ОПРЕДЕЛЕНА ФОРМА И ИМЕ, Е МНОГО ПО-ОПАСНО. ШАРЛОТ СТИСНА ПО-СИЛНО НЕЗАРЕДЕНИЯ РЕВОЛВЕР.

— ВЕДНАГА НАПУСНЕТЕ ТАЗИ КЪЩА! — ПРОШЕПНА ТЯ.

СЛАДОСТНИЯТ СМЯХ НА ЧУДОВИЩЕТО Я НАКАРА ДА ПОТРЕПЕРИ. МАЛКИТЕ ПРЕДАТЕЛСКИ ТРЪПКИ С ВСЕКИ ИЗМИНАЛ МИГ Я УВЕРЯВАХА, ЧЕ ТОЙ МНОГО ДОБРЕ ЗНАЕ, ЧЕ ОРЪЖИЕТО Й Е ПРАЗНО.

— ВЯРВАШ ЛИ В СЪДБАТА, МОЙ МАЛЪК ОТМЪСТИТЕЛЕН АНГЕЛ? — ПОПИТА Я ЧУДОВИЩЕТО С МЕЛОДИЧНИЯ СИ ГЛАС.

Вратата на стаята ѝ се отвори рязко.

— Шарлот, Шарлот, събуди се!

Шарлот отвори очи и видя Ариел, която се бе надвесила над нея. Над нощницата си набързо бе наметнала халат и небрежно завързаният колан достигаше до босите ѝ крака.

— Ариел?

— Ти крещеше, Шарлот. Сигурно си сънувала. Предполагам, имала си кошмари. Добре ли си?

— Да. — Шарлот с мъка се изправи в седнало положение и се облегна на възглавниците. Сърцето ѝ продължаваше да блъска бясно в гърдите. Кожата ѝ бе влажна от избилата студена пот. — Да, добре съм. Просто лош сън, нищо повече.

— Предизвикан, без съмнение, от разследването на смъртта на Друзила Хескет. — Ариел се зае да запали свещника до леглото. Пламъкът освети разтревоженото ѝ лице. — Или отново беше някой от

старите ти кошмари? Онези, които сънуваше след убийството на Уинтърборн?

— Да. — Шарлот притисна колене до брадичката си и ги обгърна с ръце. — Наистина беше един от онези кошмари. От дълго време не бях ги сънувала и мислех, че са изчезнали.

Ариел приседна в края на леглото.

— Какво точно правехте с мистър Сейнт Айвс тази вечер? Ти се върна толкова късно, Шарлот. Не те видях, след като си тръгна от соарето на Хейтридж. Къде отидохте?

— Дълга история. Сутринта ще ти разкажа всичко. Достатъчно е да знаеш, че Бакстър се опита да намери Хамилтън в клуба му, но не можахме да говорим с него.

— Разбирам.

Шарлот се поколеба.

— Хамилтън някога говорил ли ти е за хипноза?

— За хипноза? — Ариел леко се намръщи. — Спомена го веднъж, когато бяхме на бала, който организираха семейство Клайд. Бяхме излезли на терасата. Изглежда, той знае много нещо по този въпрос. Казват, че истинските възможности на хипнозата са подценявани от модерните учени, като...

— Като брат му?

— Да — въздъхна Ариел. — Изглежда Хамилтън се отнася с истинско презрение към интереса на Бакстър към химията.

— Разбирам. — Шарлот отметна завивките и стана от леглото. Приблужи се до прозореца и остана така, загледала навън. — Тази нощ двамата с Бакстър научихме, че Хамилтън и приятелите му правят експерименти с хипноза в онзи техен клуб.

— И какво от това? Много хора създават клубове, за да търсят отговор на научни въпроси, които ги интересуват.

— Да, знам — С върха на пръста си Шарлот докосна студеното стъкло на прозореца. Не знаеше как да обясни непонятния страх и неволното привличане, което бе изпитала, докато наблюдаваше какво правят членовете на клуба в „Зелената маса“. Това, което бе видяла, не беше добро. То бе въздействало на въображението ѝ така, че бе върнало старите страхове и кошмари. — Но се страхувам, че клубът на Хамилтън е много необичаен.

— Шарлот, ще ти призная, че започвам все повече да се тревожа от това развитие на нещата.

— Аз също. — Беше истинско облекчение да каже тези думи на глас. Шарлот се обърна с лице към сестра си. — Двамата с Бакстър мислим, че съществува връзка между „Зелената маса“ и смъртта на Друзила Хескет.

— Не! — Ариел бързо се изправи. — Не намеквай, че Хамилтън има нещо общо с убийството на мисис Хескеи! Не вярвам!

— Не намеквам нищо подобно. Но може би някой друг член на клуба има пръст в тази работа.

— Но всичките членове на клуба са негови приятели. Те със сигурност не могат да бъдат замесени в убийство.

— А познава ли Хамилтън всички членове на клуба? Сама знаеш, че те не са никак малко. Тази вечер преброих поне половин дузина. Може би един-двама не са чак толкова близки приятели с Хамилтън.

— Може би. — Ариел прехапа замислено долната си устна. — Не мога да твърдя със сигурност, че никой не е замесен в нищо незаконно. Мислиш ли, че би помогнало, ако помоля Хамилтън да ми разкаже за приятелите си?

Шарлот се поколеба, но само за миг.

— Не! Остави Сейнт Айвс да се оправя с това. Те са братя.

— Да, но се страхувам, че между тях не съществува някаква особена привързаност.

— Бакстър е бил натоварен с отговорността за Хамилтън. А той е човек, който ще изпълни дълга си.

— Изглеждаш напълно убедена в това.

Шарлот се усмихна уморено.

— Така е.

Ариел ѝ хвърли изпитателен поглед.

— Когато преди малко казах, че започвам много да се безпокоя от цялата тази работа, няхах предвид само убийството на Друзила Хескет.

— А какво имаше предвид?

— Не се опитвай да ме заблудиш. Тревожа се не само за разследването. Има нещо, което ме безпокои не по-малко, дори повече.

— Но за какво говориш?

— Влюбена ли си в мистър Сейнт Айвс?

Шарлот рязко си пое дъх. Изминаха няколко секунди, преди да се съвземе от изненадата си.

— Шарлот?

— Да? — промълви тихо тя.

— Точно от това се страхувах — прошепна Ариел. — Както изглежда, все пак си била права, когато каза, че този мъж е опасен.

ВРЕМЕТО СЕ ПРОТОЧВАШЕ БАВНО И МЪЧИТЕЛНО, МИНУТА СЛЕД МИНУТА. БАКСТЪР ВИЖДАШЕ ШИШЕНЦЕТО С КИСЕЛИНА ДА СЕ НАСОЧВА КЪМ НЕГО. ОПИТА СЕ ДА СЕ ОТМЕСТИ ОТ ПЪТЯ МУ, НО БЕШЕ НЕВЪЗМОЖНО ДА ПЛУВА БЪРЗО ПРЕЗ ГЪСТИЯ КЕХЛИБАР ВСИЧКО, КОЕТО МОЖЕШЕ ДА НАПРАВИ, БЕ ДА СЕ ОБЪРНЕ И ДА ВДИГНЕ РЪЦЕ, ЗА ДА ЗАПАЗИ ОЧИТЕ СИ.

ШИШЕТО СЕ УДАРИ В РАМОТО МУ КИСЕЛИНАТА ЗАПОЧНА БЪРЗО ДА РАЗЯЖДА ТЪНКАТА ЛЕНЕНА МАТЕРИЯ НА РИЗАТА МУ. САМО СЛЕД МИГ БЕ ВЕЧЕ ВЪРХУ КОЖАТА МУ, ИЗГАРЯЙКИ Я С АДСКИ ОГЪН.

УСПЯ ДА ДОСТИГНЕ ПРОЗОРЕЦА. ПОД НЕГО БЕШЕ МОРЕТО, КОЕТО ГО ОЧАКВАШЕ. ТОЙ СКОЧИ И СЕ ИЗГУБИ В МРАКА.

ПОСЛЕДВА ЕКСПЛОЗИЯ, КОЯТО ПРЕВЪРНА ЛАБОРАТОРИЯТА В ИСТИНСКИ АД МИГ ПРЕДИ СТУДЕНИТЕ ВЪЛНИ НА МОРЕТО ДА ГО ПОГЪЛНАТ, БАКСТЪР ЧУ ГЛАСА НА МОРГАН:

— ВЯРВАШ ЛИ В СЪДБАТА, СЕЙНТ АЙВС? СЛЕД ТОВА СЕ ЧУВАШЕ САМО ШУМЪТ ОТ РАЗБИВАЩИТЕ СЕ В СКАЛИТЕ ВЪЛНИ.

Бакстър се събуди рязко, пулсът му биеше лудо. Почувства студената пот по гърба си и в един ужасен миг му се стори, че това е киселина.

Изправи се, стана от дивана и впи пръсти в ризата си. След това осъзна, че ризата бе залепнала за кожата му от собствената му пот

Бакстър се отпусна отново на възглавниците и опря лакти на коленете си.

Приведе се напред, изтощен, и си пое няколко пъти дълбоко въздух. Опитваше се да си възвърне самообладанието, от което имаше отчаяна нужда. Звукът от разбиващите се вълни все още ехтеше в съзнанието му.

— По дяволите, Сейнт Айвс, вземи се в ръце! — Бакстър издиша преднамерено бавно, опитвайки се да възвърне обичайното си спокойствие.

Силният ехтеж се повтори отново. Но това не беше кошмарният звук от разбиващи се вълни. Някой удряше с юмруци по входната врата.

Бакстър бавно се изправи на крака, прекара пръсти през косата си и оправи ризата си. В гърдите му се надигна гняв. Не беше сънувал този кошмар от дълго време. Беше се надявал, че е изчезнал завинаги.

— Отворете тази врата! ХАМИЛТЪН.

Бакстър си спомни, че Ламбърт беше излязъл, за да изпълни няколко задачи. Прекоси библиотеката и коридора и отвори вратата.

На входа бе застанал Хамилтън. Бе стиснал ядно челюсти, а очите му представляваха две тесни цепки. Хамилтън вдигна пъхнатата си в скъпа ръкавица ръка и показа смачкан лист хартия.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Искях да привлека вниманието ти.

— Как смееш да ме заплашваш, че ще спреш тримесечната ми издръжка, ако не се явя пред теб? — Хамилтън пристъпи в коридора, като удряше по ботуша си с моден камшик за езда. С рязко движение свали шапката си и я хвърли върху масичката. — Нямах никакво право да ограничаваш доходите ми. Татко те натовари със задължението да управляваш финансите ми, докато навърша двайсет и пет. Изобщо не е имал предвид да крадеш наследството ми!

— Успокой се, Хамилтън! Нямам никакво намерение да си присвоявам наследството ти. — Бакстър посочи към библиотеката. — Просто се нуждая от информация, полезна и за двама ни, и то колкото може по-бързо. Седни. Колкото по-скоро приключим с този разговор, толкова по-скоро ще си тръгнеш.

Хамилтън му хвърли подозрителен поглед, след това влезе в библиотеката и се хвърли на един стол.

— Е? Какво е това, което искаш да знаеш?

— Първо, трябва да ти покажа нещо, което открих в една книга.

— Бакстър взе от бюрото книгата с алхимични текстове и отвори на страницата с алхимичния ключ. — Виждал ли си някога такава рисунка? Или нещо подобно?

Хамилтън погледна нетърпеливо към рисунката. Отвори уста с очевидно намерение да отрече и да махне пренебрежително с ръка. Но в следния миг очите му се разшириха от изненада.

— Откъде, по дяволите, имаш това?

— От думите ти приемам, че познаваш този символ. — Бакстър затвори книгата, облегна се на бюрото и впи изпитателен поглед в ядосаното лице на брат си. — Това има нещо с клуба ти, нали?

Хамилтън стисна юмруци.

— Какво знаеш за клуба ми?

— Известно ми е, че правите експерименти, използвайки хипноза. Някои предпочитат да го наричат мезмеризъм. Използвате древни алхимични способности и упойващи благовония, за да направите сцената по-интригуваща, ако мога да се изразя така.

Хамилтън бързо скочи на крака.

— Откъде знаеш?

— Имам си източници — отвърна безстрастно Бакстър, като сви рамене.

— Нямах абсолютно никакво право да ме шпионираш! Вече съм ти казвал, че каквото правя в моя клуб, не ти влиза в работата.

— Можеш да се изненадаш, но тук съм съгласен с теб.

— Тогава защо, по дяволите, водим този разговор?

Бакстър завъртя книгата в ръцете си.

— Защото една рисунка, много подобна на тази, която току-що ти показах, се появи в скицника на Друзила Хескет.

Хамилтън го погледна смаяно.

— Говориш за онази мисис Хескет, която беше убита съвсем скоро?

— Да. Ще бъда откровен, Хамилтън. Възможно е да има връзка между някой от членовете на клуба и смъртта на Друзила Хескет.

— Не можеш да твърдиш такава нещо! — избухна Хамилтън. — Как смееш да отправяш такива обвинения?

— Не отправям никакви обвинения. Опитвам се да те предупредя за възможността да има такава връзка. Това е всичко.

— Достатъчно слушах тези глупости! — Хамилтън се отправи към вратата. — Няма да търпя намесата ти в моите работи. Може все още да не притежавам наследството си, но аз съм графът на Ешъртън, за бога! Няма да слугувам на капризите на някакво копеле!

Бакстър остана неподвижен. С умение, което бе усъвършенствал в продължение на години, скриваше всяка следа от чувство.

— Има още един съвсем незначителен въпрос, МИЛОРД...

Ледената острота в гласа на Бакстър накара Хамилтън виновно да се изчерви.

— Нямам намерение да отговарям на никой от глупавите ти въпроси.

— Този е съвсем прост — каза много тихо Бакстър. — Колко добре познаваш Джулиана Поуст?

— Поуст? — Хамилтън се намръщи. — Не познавам никого с такава име. — Той насочи камшика за езда към Бамтър. — Предупреждавам те, Сейнт Айвс, стой далеч от мои и от делата ми. Ясно ли е?

— Познавам те толкова добре. Както впрочем и татко. — Бакстър се усмихна уморено. — Винаги казваше, че в тебе вижда много нещо от самия себе си.

Хамилтън стисна устни. За миг се смути, тъй като не бе очаквал такъв отговор. Бакстър имаше чувството, че той се готви да каже още нещо, но вместо това само се обърна и се насочи към вратата. Бакстър си спомни какво бе казала Шарлот миналата вечер. „Ако в «Зелената маса» има убиец, брат ти може да е изложен на риск.“ — Друг глас, този път на баща му, прозвуча в съзнанието му. „Ти ще се грижиш за брат си, след като аз умра. За известно време той ще се нуждае от напътствия. Момчето толкова много прилича на мен, когато бях на неговата възраст. Безразсъден и с гореща кръв. Наглеждай го, Бакстър, и внимавай да не си счупи врата.“ —

— Хамилтън!

— Какво има пак? — Хамилтън бе стигнал до вратата, обърна се и впи сърдит поглед в брат си.

— Прав беше, когато каза, че нямам право да се бъркам в твоите работи. — Бакстър се поколеба, подбирайки внимателно думите си. —

Но заради майка ти и заради титлата, която татко завеща на теб, те предупреждавам да бъдеш изключително предпазлив. Ще бъде наистина жалко, ако те убият, преди да си осигурил наследник.

— Уверявам те, че за мен няма никаква опасност в „Зелената маса“. Просто се опитваш да ме уплашиш. Искаш да разклатиш доверието ми в моите приятели. Не предполагах, че можеш да бъдеш толкова дребнав.

— Така ли мислиш?

— Със сигурност не очакваш от мен да повярвам, че си искрено загрижен за моето бъдеще.

— И защо не? — Бакстър се усмихна едва-едва. — Нямам причини да заговорнича против теб. Много добре ти е известно, че ако те убият, графството не преминава в мое владение. Ще го наследи нашият много далечен и изключително противен братовчед от Нортъмбърленд.

— Подозирам, че ти все пак ще успееш по някакъв начин да сложиш ръка на парите, — С бързи, гневни крачки Хамилтън излезе в коридора, взе шапката си и посегна към бравата на входната врата. — Къде, за бога, е твоят иконом? И него ли си загубил? Не разбирам защо персоналът не се задържа при теб... — Хамилтън млъкна изведнъж, когато отвори вратата. — Извинете, мис Аркъндейл.

— Лорд Ешъртън — промълви Шарлот.

Когато дочу гласа ѝ, Бакстър се намръщи. Прекоси библиотеката и достигна до входната врата навреме, за да види как се изправя след грациозния реверанс, с който бе поздравила брат му.

Само при вида ѝ желанието нахлу в него като пълноводна река. Тя беше облечена в дълго палто в бяло и зелено, а роклята ѝ бе украсена със зелена кадифена панделка. Широката периферия на шапката, която бе в тон е роклята, подчертаваше живите ѝ зелени очи. Покрай ушите ѝ се спускаха малки къдрички червеникаво-кестенява коса.

— Шарлот — Бакстър се насочи към нея. В следния миг забележа наемния файтон, който бе спрял на улицата. — Какво, по дяволите, правиш тук в този час? И защо си сама? Трябваше да вземеш със себе си икономката или сестра си. Не искам повече да се движиш сама.

Хамилтън вдигна подигравателно очи към небето.

— Какъв любезен домакин си, Сейнт Айвс! Очаква се да посрещаш годеницата си малко по-сърдечно.

Бакстър скръцна със зъби. Брат му, разбира се, беше съвсем прав. Хамилтън му отправи усмивка, изпълнена със сарказъм и превъзходство, след това сведе глава над облечената в ръкавица ръка на Шарлот.

— Трябва да ви кажа, че ако бях на ваше място, мис Аркъндейл, щях сериозно да помисля дали този годеж си струва. Лошите маниери на Бакстър едва ли ще изчезнат след сватбата.

Шарлот му се усмихна и пристъпи в антрето.

— Ще имам предвид предупреждението ви, лорд Ешъртън. Надявам се, че не съм попречила на разговора ви.

— Съвсем не. — Хамилтън отново хвърли гневен поглед на своя полубрат. — Ние вече бяхме свършили разговора си.

— Вече? — Шарлот погледна въпросително Бакстър. Но когато се обърна към Хамилтън, на лицето ѝ не можеше да се прочете нищо друго, освен искрена радост, че го вижда. — Попита ли ви за Джулиана Поуст?

— Какви са тези глупости за някаква жена на име Поуст? — Хамилтън пристъпи на първото стъпало. — Никога не съм чувал за нея.

— Сигурна бях, че така ще отговорите. — Очите на Шарлот заблестяха от задоволство. — Бакстър чувстваше, че трябва да ви попита.

— Разбирам. — Устните на Хамилтън се извиха в горчива усмивка. — Моят скъп полубрат, изглежда, е решил да се забавлява, като се меси в личните ми работи. Нормално би било да се помисли, че предстоящият му брак ще го вълнува далеч повече. Приятен ден, мис Аркъндел. — С тези думи той си тръгна, като затвори вратата след себе си.

Шарлот се обърна бързо и хвърли недоволен поглед към Бакстър.

— Казах ти, че искам да присъствам, когато говориш с брат си за посещението на Джулиана Поуст. Сега виж какво направи! Подозирам, че не си проявил и мъничко такт с него. Хамилтън очевидно беше много разстроен и ядосан от това, което си му казал.

— Тактът никога не е бил силната ми страна, Шарлот.

— Забелязах. Поне получи отговор. Казах ти, че той не е отговорен за посещението на мис Поуст.

— Точно така.

— Което означава, че тази жена вероятно е свързана с цялата тази работа — продължи Шарлот. — Убиецът я е наел, за да развали връзката ни, защото знае, че двамата с теб представляваме заплаха за него.

— Не виждам как би могъл да знае това. Единственото нещо, което сме направили досега, бе да претърсим къщата на мисис Хескет и да се сгодим. Проклятие, Шарлот, защо дойде тук сама?

Шарлот се намръщи.

— Не ми казвай, че си ми ядосан само защото съм дошла при теб без придружител.

— Точно така! — Бакстър свали очилата си и започна да бърше стъклата им с носната си кърпа. — Ако искаш да знаеш, направо съм бесен! Още повече сега, когато знам, че Хамилтън не е човекът, изпратил мис Поуст при теб.

— Но, Бакстър, вече е ден! Няма никаква опасност.

— По дяволите, жено, ние разследваме убийство! — Бакстър рязко постави очилата на носа си. Отново бе загубил самообладание. Осъзнаването на този факт направо го ужаси. — Най-малкото, което можеш да направиш в този случай, е да проявиш малко здрав разум!

— Няма нужда да ме ругаеш, сър. Трябва отново да ти припомня, че не приемам заповеди от теб.

Ако самият той притежаваше здрав разум, трябваше да си затвори устата, помисли си Бакстър. Хамилтън беше прав: когато станеше дума за жени и тяхната деликатна чувствителност, той ставаше тромав и ужасно несръчен.

Вдигна поглед и се изгуби в дълбоките зелени езера, които представляваха очите ѝ. Отново го обхвана ужасния страх, който бе изпитал преди малко. *ТЯ МОЖЕШЕ ДА БЪДЕ ИЗЛОЖЕНА НА ОПАСНОСТ!* Тъмните сенки на скорошния кошмар се размърдаха някъде в мрака, заплашвайки да го погълнат. Гневът беше единственото средство, с което можеше да държи страха настрана.

— Много добре, мис Аркъндейл — отвърна той. — Вече постигнахме съгласие, че не приемаш заповеди от мен. Ако не се

интересуваш за собствената си безопасност, можеш да покажеш поне малко уважение към моето спокойствие.

В очите ѝ прочете единствено разбиране.

— Да, разбира се — промърмори тя.

Поради някаква необяснима причина съгласието ѝ изобщо не го успокои. Вместо това се почувства задължен да ѝ обясни лошото си настроение.

— И без това има толкова неща, за които да се тревожа. Леля ми настоява да ѝ дам отговори, които нямам. Мериан очаква от мен да пазя от неприятности разглезения ми брат, който изобщо не дава пет пари за мен. Не съм имал време за собствените си химически експерименти, откакто започна цялата тази лудост, освен това изгубих икономката си. Четвъртата за последните пет месеца!

— Разбирам много добре, Бакстър. — Шарлот му се усмихна. — Съжалявам, че напоследък животът ти се е обърнал с главата надолу. Но не се безпокой. Всичко скоро ще свърши и ти ще си свободен да се върнеш към предишните си занимания. Само помисли: когато всичко свърши, никога повече няма да ме видиш.

Пред очите му внезапно се появи образ — самият той полита към морската бездна в разбиващите се с грохот вълни под прозореца му. Старите белези като че ли пламнаха с нов огън. Бакстър започна отчаяно да се бори с необяснимия пристъп на паника с всичките сили на логиката и разума, които притежаваше.

— Да, знам това много добре — отвърна той много тихо.

Между тях се възцари тишина.

Бакстър се обърна и тръгна към библиотеката.

— Тъй като вече си тук, мога да ти кажа, че трябва да променим посоката на издирванията си. Вместо да проучваме другите ухажори на Друзила Хескет, мисля, че е по-добре да обърнем по-голямо внимание на членовете на клуба, който посещава Хамилтън.

— Чудесна идея. Съгласна съм. — Тя го последва в библиотеката.

— Не можем да пренебрегнем факта, че всичко това има връзка с Норис, наследника на лорд Ленокс.

— Наистина. Мисис Хескет е имала връзка с бащата. Но не мога да си представя Норис като хладнокръвен убиец.

— Нито пък аз — призна Бакстър. — Но имаме откъде да започнем. Ще помоля леля да ми помогне. Ще трябва да ни издейства покана, която ще ни позволи да влезем в дома на Ленокс колкото е възможно по-скоро.

— Това няма да е трудно — отвърна Шарлот. — Ариел ми каза, че най-голямата сестра на Норис организира след два дни маскен бал в семейната им къща.

ГЛАВА 14

Изпълнена с гордост, Шарлот наблюдаваше Ариел, която бе облечена като водна нимфа и която един воден дух тъкмо водеше към дансинга. Ариел дори не можеше да си поеме дъх, тъй като много кавалери държаха да ги удостои с честта да танцува с тях.

— Не е ли чудесна? — Шарлот се усмихна с обич, докато наблюдаваше танцуващите под светлината от разноцветните фенери, които за тази вечер бяха заменили полилеите. — Готова съм да се обзаложа, че не е пропуснала танц, откакто пристигнахме.

— Аз дори не мога да я видя ясно — промърмори Бакстър. — Особено на тази приглушена светлина. Аз съм без очилата си, забрави ли? Трябва да стоят в джоба на проклетата пелерина!

— О, да, забравих. Не можеш да носиш едновременно очилата и маската, нали? — Шарлот извърна поглед към него и изведнъж почувства необясним страх, който нямаше нищо общо с плановете им за тази вечер.

Дългото черно наметало и маската на строгото домино бяха идеално прикритие за Бакстър, тъй като имаше поне още няколко подобни костюма в залата. Шарлот знаеше, че той е избрал черното домино, защото това щеше да му позволи да остане незабележим сред множеството на бала, и се бе оказал напълно прав.

Но Шарлот се страхуваше, че черното, развяващо се наметало и маската му прилягат прекалено добре. Внезапно си представи как Бакстър изчезва завинаги в една дълбока пещера и отнася със себе си алхимичния огън на безумната си страст...

Поддавайки се на моментен каприз, Шарлот бе избрала да се появи на бала в костюм на Диана, богинята на лова. Както бе обяснила на Ариел, костюмът бе съвсем подходящ за жена, тръгнала на лов за убиец.

— Ненавиждам баловете с маски — изръмжа Бакстър. — Възрастни хора да се мотаят в една зала с маски и костюми. Пълна глупост!

— Трябва да признаеш, че точно този бал ни е добре дошъл.

— Наистина. Ще разчитам на теб да ми кажеш кога Ариел ще започне да танцува с младия Норис — продължи той.

— Прошепна ми преди няколко минути, че следващият ѝ танц ще бъде с Норис.

Бяха си изработили план за действие същия следобед. Ариел беше тази, която предложи да се подсигурят допълнително. Беше отбелязала, че ще е достатъчно да се погрижи Норис да бъде зает поне част от времето, от което Бакстър имаше нужда, за да намери стаята му.

— Изглежда, ще трябва да изчакаме няколко минути. — Бакстър рязко постави чашата си с шампанско на един поднос наблизо. — Можем да го прекараме на дансинга.

Шарлот примигна объркано.

— Искаш да кажеш, Бакстър, че ме каниш да танцуваме?

— Защо не? Предполага се, че сме сгодени, нали така?

— Сгодените правят такива неща. Предполагам, че ще можеш да танцуваш валс с този глупав лък и стрели, които си прикачила на колана си.

— Те са част от костюма ми. Да, мисля, че ще мога да танцувам валс с тях. — Тя го погледна учудено. — Не знаех, че танцуваш.

— Да, но от дълго време не съм танцувал. Всъщност от няколко години. — Пое ръката ѝ, без да изчака тя да се съгласи със задължителния реверанс. — Също като при ездата, човек не забравя как се прави, дори и известно време да не се е занимавал с това.

Шарлот прикри усмивката си, докато му позволяваше да я отведе на дансинга.

— Да се надяваме, че е така, тъй като освен изтощителния галоп с Ленокс преди няколко вечери, не съм танцувала от много дълго време.

Бакстър предпочете да не навлиза сред другите танцьори, затова застана малко встрани и я пое в прегръдките си.

— Няма да танцуваме чак толкова енергично като Ленокс.

Шарлот се разсмя.

— Тогава много вероятно е да заприличаме на две тежки товарни лодки, които тронаво се опитват да се състезават с леки спортни яхти.

— Не ставай смешна. — През отворите на черната маска очите на Бакстър се впиваха настойчиво в нея. — Ти си най-грациозната лодка в тази стая.

Необичайният комплимент трябваше да я разсмее, но вместо това думите му ѝ доставиха огромно удоволствие и стоплиха душата ѝ.

— Благодаря, сър. Това е най-хубавото нещо, което са ми казвали от много дълго време.

Без да каже нищо повече, той я притисна по-силно и я завъртя шеметно по дансинга. Както беше очаквала, Бакстър танцуваше със стаена мощ, която успяваше отлично да контролира. Но движенията му се отличаваха с чувственост, която ѝ напомняше за начина, по който я бе любил. Шарлот се отдаде на сладостния миг. Напомни си, че няма да разполага с много такива. Трябваше да се възползва от всеки такъв момент, който ѝ се предоставяше, да ги съхрани в спомените си, към които щеше да се връща в бъдеще, когато ще бъде сама.

Докато се въртеше в ритъма на валса, Шарлот за миг забрави за какво бяха дошли тук с Бакстър. Знаеше само, че е в ръцете на любимия си, на мъжа, чието лице щеше да вижда в сънищата си до края на живота си.

Украсените фенери хвърляха причудливи светлини върху танцьорите. Балната зала се бе превърнала във фантастична приказна земя, населена от приказни герои. Богове и богини от древна Гърция се смесваха със старите богове на Рим и Египет Разбойници и пирати разговаряха с кралици и елфи. А на повърхността на наподобяващия вълшебен езеро дансинг ловджийката Диана се въртеше във вихрен танц в прегръдките на един алхимик.

Когато накрая музиката спря, Шарлот почувства, че всеки момент може да се разплаче. Връзката ѝ с Бакстър щеше да продължи не повече от този вълшебен танц, помисли си тя. Един миг в безкрайността, който щеше да помни до края на живота си.

— Шарлот? — Бакстър спря и погледна. — Боже Господи, какво се е случило? Настъпих ли те?

Шарлот се опита да се отърси от мрачните си мисли, но това не ѝ се удаде лесно.

— Не, разбира се, че не. — Дори успя да се усмихне. — Мисля, че се справихме добре, сър. Не се изложихме и не потънахме на дъното. Красивите яхти могат много да научат от нас.

— Не, не се изложихме. — Ръката му силно стисна нейната. — Успяхме да се задържим на повърхността.

— Това е добър знак, не мислиш ли? — Шарлот не можа да прикрие надеждата в гласа си. В следния миг забеляза русата коса на Ариел, която не можеше да сбърка въпреки украсата от палмови клонки. — Бакстър, Норис току-що отиде да покани Ариел на танц. Най-добре е да тръгваш.

— Да, права си. — Бакстър се обърна рязко и бързо я поведе към сенките в ъгъла. — Чакай ме тук. Няма да се бавя.

— Бъди внимателен.

Той не ѝ отговори. Незабелязано извади часовника от джоба си, хвърли кратък поглед през стъкленото покритие, за да се ориентира, след това с бързи крачки се отправи към потънала в сянка тераса. Шарлот го наблюдаваше, удивена колко лесно и безшумно изчезва в нощта. Знаеше, че Бакстър отиваше към оранжерията в задната част на голямата къща, но тя изгуби от погледа си черното домино още когато той бе на външните стълби. В един момент виждаше черното наметало до живия плет и в следващия миг вече го нямаше.

Появи се един слуга в ливрея, който носеше поднос с чаши. Шарлот си взе лимонада и насочи вниманието си към Ариел и кавалера ѝ. Норис беше облечен като древен римлянин. Изглеждаше много привлекателен в дългата тога, но младата жена веднага забеляза, че той не разговаряше с присъщата си охота.

Минутите се нижеха една след друга. Шарлот започна да се безпокои. Трябваше да придружи Бакстър, повтори си няколко пъти. Не трябваше да му позволява да я убеди да стои настрана.

Шарлот започна мълчаливо да брой секундите, докато слушаше музиката и наблюдаваше танцьорите. Безпокойството ѝ нарастваше. Можеше само да се надява, че Бакстър е успял бързо да намери спалнята на Норис и че няма да му отнеме дълго време да я претърси.

Тъкмо се готвеше да последва Ариел и Норис, които все още бяха на дансинга, когато внезапен порив на нощния въздух откъм терасата раздвижи полите на роклята ѝ. Изненадана, тя се обърна бързо и забеляза позната фигура в черно домино, която стоеше от другата страна на френските прозорци. В тъмнината не можеше да я види ясно. Качулката на черната наметка беше спусната ниско над

лицето, което освен това бе прикрито зад маска. Ръцете бяха скрити под наметката, а широките ѝ поли се развяваха около черните ботуши.

— Бакстър! — прошепна Шарлот.

Само при вида му трябваше да изпита огромно облекчение. Така си мислеше, докато вървеше към френските прозорци. Очевидно той бе успял да се справи със задачата със завидна бързина. Но Шарлот не можеше да си обясни защо по гърба ѝ продължаваха да лазят ледени тръпки. Може би се дължеше на нощния въздух, който бе доста хладен. Беше само на няколко стъпки разстояние от мъжа в черното домино, когато осъзна, че нещо не бе както трябва. Беше сгрешила. Човекът, който стоеше на терасата, не бе Бакстър.

Непознатият бе твърде висок, слаб и прекалено елегантен. Той не притежаваше силните рамене на Бакстър и чувството на несломима сила, което се излъчваше от любимия ѝ. Шарлот инстинктивно усещаше, че това бе човек, с когото изобщо не би искала да се среща.

— Съжалявам, сър. — Шарлот спря неловко пред него. — Очевидно съм се припознала.

Непознатият не каза нищо. Под ръба на маската пълните му, чувствени устни се извиха в лека усмивка. Гънките на черната наметка се разтвориха, за да разкрият една-единствена червена роза, която той държеше в ръка. Естествено, ръцете му бяха скрити в черни ръкавици.

Шарлот отстъпи крачка назад. Сведе поглед към розата, след това вдигна очи към маскираното лице под качулката.

— Страхувам се, сър, че ме бъркате с някоя друга.

— Не! — Гласът беше груб и дрезгав и напълно лишен от топлина. — Няма грешка.

Шарлот потръпна. Имаше нещо в този глас, което събуждаше старите страхове. Невъзможно бе, помисли си тя. Никога не бе чувала този глас. Никой не бе в състояние да забрави това неестествено звучене.

Шарлот с всички сили се опита да потисне надигания се в нея ужас. Бедният човек без съмнение бе преживял някаква травма на гласните струни. Може би се е родил с деформации на гърлото или устата. Младата жена дори успя да се усмихне.

— Не мисля, че сме се срещали, сър. Моля да ме извините, но трябва да се връщам вътре. Чакат ме. — С тези думи Шарлот се обърна и се опита да избяга.

Не, не бягаше от него, помисли си тя, ядосана от реакцията си. Беше просто нетърпелива да се върне в топлата бална зала.

— След като сте проучвали толкова дълго живота на толкова много мъже, някога замисляли ли сте се за съдбата?

Шарлот се препъна и едва не падна. Скована от ужас, тя се подпря на близката стена.

НЕ, НЕ МОЖЕШЕ ДА БЪДЕ ОНОВА ЧУДОВИЩЕ! ГЛАСЪТ НЕ БЕШЕ СЪЩИЯТ!

Никога нямаше да забрави онзи, другия глас. Не трябваше да позволява на въображението си да се развихря толкова много. Можеше да се справи с тази ситуация чрез логика и здрав разум, а не чрез старите си страхове.

Шарлот се обърна бавно и застана лице в лице с непознатия.

— Моля, сър? Какво казахте? — попита тя със спокойствие, което не изпитваше.

— Не е толкова важно. — Мъжът протегна ръка и ѝ подаде розата. — Това е за вас.

— Не я искам.

— Трябва да я вземете. — Стържещият глас се сниши до шепот. — Тя е единствено за вас.

Имаше някаква странна, предизвикателна нотка в необичайния глас. Без да осъзнава това, Шарлот бе неволно привлечена и очарована.

— Елате. Вземете розата.

Светлините и музиката от балната зала останаха някъде надалеч. Тя беше сама в нощта с този мъж.

— Ние не се познаваме. Защо искате да ми подарите цвете?

— Вземете розата и сама ще разберете. — От думите му повея леден полъх.

Шарлот се поколеба, но знаеше, че няма да успее просто да се обърне и да избяга. Опасността не изчезваше, когато човек ѝ обърнеше гръб. Трябваше да узнае за какво бе всичко това. Тя пристъпи неохотно крачка напред, после още една. Фигурата в черното домино я очакваше — истинско олицетворение на безкрайно търпение.

Когато Шарлот дойде достатъчно близо, облечената в черна ръкавица ръка се разтвори с грациозно движение. В този миг Шарлот забеляза сгънат лист хартия, нанизан на един от бодлите на розата. Тя

протегна ръка и взе цветето. Непознатият направи изискан поклон, обърна се и изчезна в нощта.

Шарлот с бързи крачки се отправи към осветения салон. Спря под един зелен фенер, за да прочете бележката.

Вашият любовник-алхимист търси Философския камък на отмъщението. Той е обсебен от идеята да унищожи своя брат. Ще използва всякакви средства, които според него могат да променят миналото, включително и вашата привързаност към него. Но той никога няма да успее да постигне тази цел и да превърне обикновения метал на своето незаконно раждане в златото на истинския благороднически произход.

Копелето веднъж предаде човек, който имаше пълно доверие в него. Няма да се поколебае да го направи пак. Бягайте, преди да е станало твърде късно. В противен случай ще се превърнете в негова жертва.

Шарлот си пое дълбоко въздух и смачка бележката. Обърна се бързо и впи поглед в сенките, но непознатият с черното домино беше изчезнал.

Бакстър махна очилата си, пхна ги в джоба на наметката си и бързо постави маската на лицето си. Излезе в коридора, затвори внимателно вратата на стаята на Норис и бързо се отправи към задното стълбище.

Не използва нито очилата, нито странния си часовник, за да се спусне по стъпалата. Стенните свещници бяха загасени, беше прекалено тъмно, за да вижда каквото и да било. Разчиташе на отличното си чувство за ориентация, като едновременно с това опипваше предметите.

Не знаеше дали да изпитва облекчение или разочарование от бързото претърсване на стаята на Норис. Не бе открил нищо, което можеше да се окаже полезно. Най-очевидната връзка между убийството на Друзила Хескет и „Зелената маса“ беше синът на лорд

Ленокс. Но може би в този случай очевидната връзка не беше най-правилната.

Докато слизаше по стълбите, Бакстър чуваше далечните и приглушени звуци от балната зала. Поне бе успял да използва максимално времето си. Валсът почти свършваше. Беше нетърпелив да се върне при Шарлот.

Мислите му се върнаха към танца, който бяха танцували, преди той да се заеме с безполезното си претърсване. Шарлот бе мека и топла в ръцете му, пълна с енергия и чар, такава, каквато бе и когато я бе любил. Уханието ѝ отново бе пробудило страстта му към нея, онзи огън, който тлееше под повърхността на непоклатимото му според него самообладание. С всеки изминал ден му ставаше все по-трудно да си представи живота си без Шарлот. Докато прекосяваше потъналата в полумрак оранжерия, в съзнанието му прозвучаха думите, които му бе казала предишния ден, „Само си помисли, че когато всичко свърши, никога повече няма да ме видиш.“

Лунната светлина, процеждаща се през прозорците, осветяваше частично пътя на Бакстър. Наоколо се носеше наситената миризма на пръст и растения. Това го навея на мисълта, че Ленокс може би прави някакви химически експерименти, свързани с отглеждането на растения. Отбеляза си наум да провери тази следа. След това Бакстър си спомни за семената от сладък грах, които държеше до прозореца в лабораторията си. Може би нямаше смисъл в такива експерименти.

Използва стъклото на часовника си като ориентир, тъй като се страхуваше да не събори някоя саксия или да не настъпи някоя захвърлена небрежно лопата. Миг по-късно беше вече в градината. След това се отправи към балната зала, която не бе нищо друго, освен размиващи се цветни светлини пред погледа му.

Когато стъпи на терасата, една позната, леко размита фигура, се появи пред него.

— Мисля, че ти казах да чакаш вътре, Шарлот.

— Бакстър, ти ли си?

— Разбира се, че съм аз. Кой, по дяволите, си мислиш, че е?

— Няма значение. По-късно ще ти разкажа. В момента се появи нещо много по-важно. Хамилтън отчаяно те търси.

— Хамилтън? — Бакстър се намръщи и се приближи до Шарлот. Вече успяваше да различи загриженото изражение на лицето ѝ. —

Какво иска?

— Бакстър? Ти ли си? — Гласът на Хамилтън долетя от другия край на терасата. — От известно време те търся. — Младият човек с бързи крачки се отправи към тях. — Трябва веднага да говоря с теб.

— Е, вече ме намери. Какво има?

— Това е... личен въпрос. — Той погледна смутено Шарлот. — Извинете, мис Аркъндейл. Трябва да говоря с Бакстър насаме.

— Каквото и да имаш да ми кажеш, можеш да го кажеш пред Шарлот — наежи се Бакстър.

— Не се притеснявайте — намеси се бързо Шарлот. — Ще почакам вътре, докато свършите разговора си.

— Проклятие! — Бакстър се бе уморил да наднича през тесните цепки на маската си. Отвърза я и я прибра в джоба си. След това извади очилата си, сложи ги на носа си и се загледа в отдалечаващата се фигура на Шарлот. Светлината от свещниците падаше върху малкия ѝ златен лък и стрела. Както и върху кървавочервената роза, която държеше в другата си ръка. Понечи да я попита откъде се е появила розата, но в този миг осъзна, че тя вече се бе отдалечила твърде много.

— Бакстър, въпросът е много важен! — Хамилтън се приближи още повече. Бакстър неохотно насочи вниманието си към него. Хамилтън не бе маскиран. Носеше вечерен фрак с идеална кройка, елегантна вратовръзка и панталони по последна мода. Лицето му бе бледо и разтревожено.

— В момента съм зает, Хамилтън. Кажи какво има и ако може — по-бързо.

— Преди два дни... — Хамилтън преглътна с мъка, след което продължи: — Преди два дни ти самият ме посъветва да бъда внимателен. Предупреди ме, че в клуба ми може да ме грози опасност.

Сега вече Хамилтън привлече изцяло вниманието на своя полубрат.

— Случило ли се е нещо?

— Да, но не на мен — отвърна бързо младежът. — Тревожа се за Норис. Преди няколко вечери направихме хипнотичен експеримент.

— Да, знам. Обект на този експеримент беше Норис.

Хамилтън го погледна объркано.

— Но откъде знаеш?

— Няма значение. И какво стана? Норис направи ли се на магаре на нечий прием по-рано тази вечер? Съмнявам се, че на Ленокс това ще му хареса, но каквото и да е, едва ли е толкова лошо. Богатството и влиянието на Ленокс могат да поправят лошите последици от някои лудории, включително и ефекта от смъкнатите панталони на Норис.

Хамилтън впи недоумяващ поглед в брат си.

— Нямам представа как си научил подробностите от нашия експеримент, но сега това не е важно. Въпросът е, че накрая магьосникът...

— Магьосникът?

Хамилтън недоволно присви устни.

— Човекът, когото сме наели да провежда експериментите. Наричаме го нашия магьосник. Разбираш ли, всичко това страшно ни забавлява. Във всеки случай, магьосникът не накара Норис да пиука като пиле или да си свали панталоните на някой прием. Направи нещо много по-лошо.

— Какво го е накарал да направи?

— Използва методите на хипнозата, за да убеди Норис да извика Антъни Тайлс на дуел.

— Норис е предизвикал Антъни Тайлс на дуел? Не мога да повярвам!

— Истина е — прошепна Хамилтън. — През последните две години Тайлс е участвал най-малкото в три дуела. А освен това е и отличен стрелец. Винаги улучва. За бога, той винаги пролива кръв!

— Да, известно ми е.

— Поне за един от противниците му се говори, че е починал от раната, причинена му от Тайлс. Друг не може да използва вече ръката си поради куршум, забит от Тайл в рамото му. Трети просто изчезнал. Никой не знае какво е станало с него, но все пак някои хора говорят, че е бил ранен толкова лошо, че се налагало постоянно да взема лауданум, тъй като непрестанно изпитвал болка.

— Съгласен съм, че Тайлс си е извоювал ужасна репутация.

— Говори се, че се упражнява всеки ден в Мантън. Смъртоносен изстрел. Никой, който притежава поне капчица здрав разум, не би го предизвикал.

— Точно така. Не виждам никакъв смисъл в постъпката на Норис.

Изречението на Хамилтън стана още по-мрачно.

— Но той е направил точно това. Това съвсем не е в неговия стил, Бакстър. Норис е най-добросърдечният човек, когото познавам. Той никога не избухва, никога не се поддава на гнева. Норис е най-добрият ми приятел и аз се страхувам, че е подписал собствената си смъртна присъда.

— Накарайте магьосника да отмени действието на хипнозата.

— Не можем да го открием — отвърна Хамилтън, без да скрива отчаянието си. — Не знаем къде живее и как да се свържем с него.

Бакстър се намръщи.

— Как се срещнахте с него за пръв път?

— Всъщност той беше този, който се срещна с нас. Предложи да ни обучи на специални техники, които ще ни дадат възможност да се свързваме директно със силите от метафизичния свят. Всичко това беше много интересно и ние истински се забавлявахме. Но сега нещо се обърка.

— Наистина — отвърна тихо Бакстър.

— Нещата излязоха извън контрол. Страхувам се, че Норис най-вероятно ще бъде убит на дуела тази сутрин.

— Говорим за тази сутрин, на зазоряване? — попита предпазливо Бакстър.

— Да. Ноцта си отива толкова бързо!

— Накарайте Норис да се извини на Тайлс. Мисля, че извинението ще бъде прието.

— Аз самият се опитах да убедя Норис да се извини, но той не иска и да чуе за това. Той не е на себе си, Бакстър. Преди няколко минути танцува с мис Ариел и се държа така, като че ли изобщо нищо не го интересува. И все пак призори ще се дуелира с Тайлс. Това е истинско безумие!

Бакстър се замисли, а погледът му бе насочен към осветената бална зала.

— Бакстър? — Хамилтън се намръщи. — Чу ли какво казах? Норис ще рискува живота си тази сутрин. Трябва да го спрем.

— Кой господа посочи Норис за свои секунданти?

— Каза че, аз, като неговия най-добър приятел, трябва да бъда един от тях. Нареди ми аз да определя другия. Заяви, че не иска да се безпокои с такъв маловажен въпрос като избора на секунданти.

— А ти избра ли втория?

— Не. За бога, последното нещо, което искам да правя, е да организирам този проклет дуел. Тръгнах веднага да те търся. Бакстър, трябва да ми помогнеш!

— Добре, щом като нямаш втори секундант, това опростява нещата — отвърна спокойно Бакстър. — Аз ще бъда вторият секундант.

Хамилтън го погледна ужасено.

— Но аз искам да спра този дуел, преди изобщо да е започвал!

— Това може да се окаже невъзможно. Хипнозата, използвана от вашия магьосник, изглежда е много силна.

— Какво ще правим? Не можем да изпратим Норис на сигурна смърт.

— Може би има начин да овладеем положението.

В три и половина сутринта някой силно започна да блъска по входната врата. Шарлот беше сама в кабинета си и бързо си водеше бележки, тъй като по този начин се успокояваше. Ариел все още не се беше прибрала, а мисис Уити спеше дълбоко в стаята си до стълбите.

Шарлот не можеше да заспи. Беше угрижена и неспокойна още когато се прибра от бала с маски. Не знаеше дали причината беше в срещата ѝ с непознатия с черното домино, или в отчаяното изражение на Хамилтън, което я тревожеше най-много.

Когато чу удара по вратата, тя стана и бързо излезе в антрето. Когато надникна през стъклото, видя, че това бе Бакстър, който стоеше на предните стъпала. Шарлот веднага отвори вратата и му се усмихна колебливо.

— Надявах се, че ще намериш време да се отбиеш при мен, преди да си отидеш вкъщи. Трябва незабавно да говоря с теб.

— Не знаех дали все още ще си будна.

Шарлот отстъпи крачка назад, забеляза как той свали шапката си и с небрежно движение я хвърли на масичката в антрето. Знаеше, че умът му е зает с това, което му бе казал Хамилтън.

— Сериозно ли е? — попита тя, след като затвори вратата.

Бакстър се насочи към кабинета.

— При изгрев слънце Норис трябва да се срещне на дуел с един от най-опасните дуелисти в цял Лондон.

— О, не! — Шарлот побърза да го настигне. — Как, за бога, бедният Норис се е забъркал в такава каша? Той изглежда толкова благ, добър и обичлив. Изобщо не е от онзи тип мъже, които се забъркват в такива неща.

— Не е, — Бакстър се приближи до масичката, върху която стоеше бутилката с бренди, и си наля. — Не го е направил сам. Получил е малко помощ.

— Какво искаш да кажеш?

— Спомняш ли си магьосника, който забавляваше Хамилтън и приятелите му в „Зелената маса“?

— Разбира се. Но какво общо има той с това?

— След като ние си тръгнахме, той очевидно е използвал хипноза, за да убеди Норис да предизвика на дуел един човек, наречен Антъни Тайлс.

— Колко ужасно!

— Хамилтън и останалите не са успели да спрат Норис. След като дуелът бил вече насрочен, те не могли да накарат Норис да се извини. Опитали се да намерят магьосника, за да го накарат да развали хипнозата, но не успели, тъй като никой не знае къде живее този човек.

— Какво смяташ да правиш?

В отговор Бакстър просто сви рамене.

— Изработил съм план, с който, ако премине успешно, ще се избегне проливането на кръв.

— А ако не е успешен?

— Тогава някой ще падне убит.

Шарлот здраво стисна двете си ръце.

— Планът ти ще проработи.

— Благодаря ти за доверието. Хамилтън със сигурност таи известни съмнения.

— Какъв е точно планът ти, Бакстър?

Бакстър се усмихна хитро.

— Нищо прекалено смело или вълнуващо. Основава се на познанията ми по химия.

— Тогава съм сигурна, че ще се окаже смел и вълнуващ. Сигурна съм, че е най-доброто, което може да се измисли. — Шарлот млъкна за

момент и се замисли. — Интересно ще бъде да видя резултатите.

Бакстър вдигна ръка едновременно в израз на предупреждение и молба.

— Дори не си помисляй за възможността да присъстваш на дуела. И без това има много неща, за които се притеснявам.

— Сигурна съм, че е така. Що за човек е този Антъни Тайлс?

Бакстър отпи глътка от пиетието си.

— Той е копеле.

Шарлот го погледна и се подсмихна хитро.

— От кой вид? По рождение или по характер?

— И двете. Баща му беше виконт Наследник на фамилията Колтрейн. Антъни е незаконният му син. Резултат от връзката на баща му с гувернантката на семейството. Баща му няма законни синове. След смъртта на виконта титлата и именията преминаха в ръцете на някакъв братовчед. Мисълта, че всичко това е можело да бъде негово, го преследва и тормози от години.

— Говориш така, като че ли го познаваш.

— Наистина се познавахме. Учихме заедно в Оксфорд.

— Щом като някога сте били приятели, не можеш ли да поговориш с него?

— Мога да поговоря, но от това няма да излезе нищо. — Бакстър се приближи до прозореца и се загледа навън. — Тони се придържа към някакво много сурово, дори бих казал жестоко, чувство за чест. Няма да приеме добре едно ходатайство от моя страна.

— Разбирам.

— Прекарва времето си в игралните зали и публичните домове и си търси неприятности. Трябва да призная, че доста често попада в такива ситуации. През последната година е имал поне три дуела. А може би и повече.

— Нищо чудно тогава, че Хамилтън се страхува за своя приятел. — Шарлот продължаваше са стиска ръцете си една в друга. — Този Антъни Тайлс е започнал живота: си по същия начин като теб.

Бакстър се облегна с една ръка на полицата на камината и се загледа в огъня.

— И двамата сме незаконородени, ако това имаш предвид.

— Но освен по рождение, той е станал такъв и по характер — добави тихо тя. — Ти, от друга страна, си се превърнал в истински

джентълмен.

Бакстър бързо вдигна поглед към нея. Пламъците на огъня се отразяваха в стъклата на очилата му.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Антъни Тайлс очевидно е позволил на обидата, че е незаконороден, да определя бъдещето му и е почти сигурно, че това ще го унищожи. Слава богу, ти си избрал съвсем друга съдба.

— Хм!

— Баща ти е знаел, че си станал човек на честта. Разбрал е, че може да ти повери семейното богатство и безопасността на по-малкия си син. Сигурно много се е гордеел с теб, Бакстър.

Бакстър не отвърна нищо. Дълго време остана с впит в нея изпитателен поглед. След това, без да каже и дума, се отдалечи от камината, отпусна се на дивана и прекара уморено пръсти през косата си.

— Когато тази работа с дуела приключи, имам намерение да намеря този проклет шарлатанин, който нарича себе си магьосник. Изобщо не ми харесват тези негови експерименти.

Шарлот затвори очи и облегна глава на облегалката на стола.

— Бакстър, сутринта на дуела ще внимаваш много, нали?

— Не съм аз този, който трябва да застане срещу револвера на Тайлс, ако нещата не станат така, както съм планирал.

— Познавам те твърде добре, за да повярвам, че ако нещо се обърка, ти просто ще стоиш настрана и ще позволиш най-добрият приятел на Хамилтън хладнокръвно да бъде застрелян. — Тя отвори очи и го погледна. — Обещай ми, че няма да правиш нищо, което може да накара този Антъни Тайлс да обърне оръжието си срещу теб и може би да те предизвика.

По устните на Бакстър заигра лека усмивка.

— Не се притеснявай. Още преди години си дадох дума да не позволявам да ме убият в нещо толкова глупаво като един дуел.

— Радвам се да го чуя. — Шарлот се усмихна въпреки тревогата си. — Бедният Бакстър! Всичко, което искаш, е да те оставят на спокойствие в лабораторията ти, а си принуден да излезеш оттам и да се занимаваш с тези проблеми.

Бакстър повдигна учудено вежди.

— Има проблеми и проблеми.

— Какво искаш да кажеш?

Бакстър остави чашата си с недопитото бренди и се изправи. Приблужи се до нея и внимателно и нежно я вдигна от стола.

— Някои проблеми са много, ама много по-интересни от други.

— Искаш да кажеш, че аз съм проблем за теб? — попита тихо тя.

— Точно така. — Бакстър сведе глава и покри устните ѝ със своите.

ГЛАВА 15

Желанието го заля като приливна вълна. Бакстър плъзна ръка зад врата ѝ, привлече главата ѝ към себе си и целуна първо устните ѝ, след това шията ѝ. Винаги ли щеше да му въздейства по този начин, зачуди се той. В един момент мислите му бяха заети единствено с проблемите на едно убийство и предстоящ дуел, а в следващия не можеше да мисли за нищо повече, освен за невероятното удоволствие да държи Шарлот в прегръдките си.

Бакстър бавно привикваше към необяснимите пориви на страстта си, осъзна той, но не разбираше какво ставаше с него. Никога не се бе чувствал така с друга жена. Тази тайна бе толкова странно привлекателна, както и самото търсене на Философския камък.

— Бакстър? — Шарлот сграбчи реверите на палтото му. — Имаме ли време?

Той вдигна глава и се изгуби в бездънните зелени езера на очите ѝ.

— Не толкова, колкото бих искал. По дяволите, никога нямаме достатъчно време.

— Всичко е наред. — Шарлот докосна с устни брадичката му.

— И винаги съществува възможността някой да влезе и да ни изненада в подобно положение. — Бакстър се огледа наоколо. — Още повече че наблизо никога няма легло.

— Бакстър...

— Как, по дяволите, човек да поддържа нормална любовна връзка, когато дори не разполага със спалня?

Тя притисна лице към гърдите му, издавайки леки, приглушени звуци. Раменете ѝ потрепериха.

Разтревожен, Бакстър я привлече по-плътно и успокоително обгърна раменете ѝ с ръка.

— Господи, Шарлот, не плачи. Ще измисля нещо.

— Сигурна съм, че ще го направиш.

Задавените звуци станаха по-силни. Цялото ѝ тяло потрепери в ръцете му В миг Бакстър осъзна, че тя се смееше. Мушна два пръста под брадичката ѝ и леко повдигна главата ѝ. В очите ѝ играеха весели пламъчета. Бакстър нямаше нужда от Хамилтън, за да разбере очевидното. Никой мъж, който притежаваше поне малко романтична чувствителност, нямаше да губи време да се оплаква от неудобствата в момент като този.

— Радвам се, че намираш това положение за смешно — измърмори той.

— Намирам го чудесно. Вълнуващо! — Шарлот застана на пръсти, обви ръце около врата му и го целуна със страст, която го изуми.

Бакстър мълчаливо прати по дяволите и липсата си на романтична чувствителност, и неудобствата на ситуацията. Желанието го прониза със сила, която напълно отне здравия му разум.

— Защо става така — прошепна той, — че не мога никога да ти се наситя?

Шарлот не отговори. Беше твърде заета да развързва вратовръзката му и да сваля палтото и ризата му След миг Бакстър остана гол до кръста.

Пръстите ѝ леко докоснаха белезите от киселината. Притисна устни към рамото му и го целуна. Бакстър затвори очи, чувствайки как го пронизва дълбок копнеж и заплашва да го погълне. Пое си дълбоко дъх, овладя се, след това развърза връзките на роклята ѝ. Бавно свали горната ѝ част и остана очарован, когато пламъците на огъня започнаха да хвърлят златисти отблясъци по гърдите ѝ. Шарлот докосна устните му с върха на пръста си.

— Когато ме гледаш по този начин, ме караш да се чувствам много красива.

Бакстър тръсна глава, замаян от бурята от чувства, която се надигаше у него. След това нежно докосна втвърдените ѝ зърна.

— Ти наистина си красива, Шарлот.

— А ти, сър — отвърна тя с мек, дрезгав глас, — си наистина чудесен.

Бакстър изстена, наведе глава и докосна с устни едната ѝ гърд, вкусвайки с наслада меката уханна плът. Шарлот впи пръсти в раменете му Отметна назад глава, притисна се към него и прокара крак

по дължината на бедрото му Когато отново понечи да стъпи на земята, той хвана бедрото ѝ и я притисна към себе си. Полите на роклята ѝ се увиха около бедрата му.

Бакстър не можеше да чака повече. Вдигна я на ръце и я понесе към дивана. Разкопча бързо панталоните си, след което вдигна полите ѝ високо над кръста. Разтвори широко бедрата ѝ, докато единият ѝ крак стъпи на пода. Шарлот ахна, когато осъзна, че е напълно изложена на погледа му, и смутено понечи да се покрие.

— Не, моля те. Искам да те погледам. — Той се отпусна на едно коляно.

Погали меките къдрави косъмчета между бедрата ѝ и нежната кожа. Шарлот се изви като дъга към него в отговор на ласката му.

— Бакстър?

Бакстър пое с наслада сладкия ѝ аромат. Разтвори меките гънки на женствеността ѝ и потърси сърчицето на желанието ѝ. След това ѝ подари най-нежната, интимна и томителна целувка.

— Бакстър?! — Шарлот зарови пръсти в косата му. — Господи, Бакстър, какво правиш?

Изобщо не обърна внимание на въпроса ѝ и на опитите ѝ да изисква обяснение. Прокара нежно език по малката: пъпчица, докато тя се втвърди и потръпна. Не спря, докато Шарлот не забрави всякакви въпроси и не започна да стене от удоволствие.

Когато тя изхлипа силно и заби пръсти в косата му, той бързо се изправи и се надвесил над нея. Все още носеше следите от топлата влага на тялото ѝ. Тя го привлече към себе си и той потъна в нея толкова дълбоко, че в един момент си помисли, че по някакъв начин става част от нея. Стана някаква необяснима химична реакция и той разбра, че вече не е сам и никога няма да бъде.

В миг тялото му се напрегна. Удоволствието го завладя изцяло, един пречистващ огън, който му даде свобода, която никога не бе подозирал, че съществува.

От малкия мангал се разнасяше упойващо благовоние.

Мъжът вдъхна бавно и дълбоко, поемайки с наслаждение префиненото удоволствие. Скоро силата щеше да бъде негова и само той щеше да я контролира. Беше готов.

— Хайде, разгълкувай картите, любов моя — прошепна.

Гадателката обърна три карти. Дълго време ги изучава внимателно.

— Златният грифон постепенно се приближава все повече до феникса — каза тя накрая.

— Става все по-интересно.

— И по-опасно — предупреди гадателката.

— Така е. Но опасността добавя допълнително удоволствие в цялата тази работа.

Гадателката обърна друга карта с лицето нагоре.

— Връзката на грифона с дамата с кристалните очи става все по-здрава.

— Следователно трябва да предположим, че нейната поява съвсем не е случайна.

Мъжът беше изключително доволен.

— Бакстър? — Шарлот се протегна лениво и прокара пръсти по гърдите му — Става късно.

— Знам. — Той неохотно се размърда и се отдели от нея. Изправи се, закопча панталоните си и погледна към часовника. — До зазоряване остава по-малко от час. Трябва да тръгвам. Хамилтън ще се тревожи.

Шарлот бързо се изправи и започна да оправя горната част на роклята си.

— Ами бедният Норис? Би трябвало той да е този, който да се тревожи най-много.

— Все още не съм се срещал с него. — Бакстър сложи очилата си, след това облече ризата си. — Хамилтън казва, че той през цялото време демонстрира изключително спокойствие.

— Може би причината за това е фактът, че той се намира в транс.

— Проклетият магьосник! Има да отговаря за много неща! — Бакстър взе палтото си и се обърна към нея, за да ѝ каже довиждане. Шарлот бе леко разрошена и изглеждаше много съблазнителна. Желанието отново го завладя и Бакстър със съжаление си помисли, че е наистина жалко, че трябва да я остави в такъв момент. — Ще ти изпратя съобщение, когато всичко свърши.

— Пази се, Бакстър. — От очите ѝ изчезна и последната искрица сладострастие, когато се изправи и се насочи към него. — Тази работа изобщо не ми харесва. Прекарахме много необикновена вечер. Освен това има нещо, което не успях да ти кажа.

— Ще дойда при теб по-късно този следобед. — Бакстър замълча, когато забеляза увехналата червена роза на бюрото. — Забелязах, че носиш това проклето цвете на бала. Исках да те попитам за него, но вниманието ми бе заето с други неща. Кой ти подари розата?

— Дълга история. Може да почака, докато оправяш тази бъркотия с Норис.

Бакстър не обърна внимание на тревогата, която прочете в очите ѝ. Прекоси стаята, приближи се до бюрото и взе розата. Видя под нея сгънат лист хартия. Необяснимо защо, но почувства как целият настръхва.

— Какво е това? Любовно писъмце, в допълнение към розата?

— Уверявам те, няма никаква причина за ревност от твоя страна.

— Не ревнувам. Не притежавам избухливия темперамент, необходим за такова смешно чувство.

— Наистина. — Тя изглеждаше тъжна и замислена. — Аз пък го имам.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита той, докато разгъваше бележката.

— Никак не би ми харесало, ако някоя жена ти изпрати цветя или ти пише писма.

Бакстър вдигна глава и я погледна, изненадан от силата, която долови в думите ѝ. И от чувството, което ги придружаваше. За миг изразът в очите ѝ го накара да забрави за бележката, която държеше в ръка.

— Не мисля, че някоя жена би поискала да ми изпраща цветя.

— Ха! Не разчитай на това, Бакстър. Цяло чудо е, че не се налага да прогонвам със сила съперничките си. Подозирам, че причината е в това, че не си се появявал в обществото от толкова отдавна, че никой не те познава добре. За мен е истински късмет, че предпочиташ да прекарваш времето си в лабораторията.

Бакстър почувства как страните му пламват „По дяволите, сега тя ме кара да се изчервявам! Нима властта ѝ над мен няма никакви

граница?“

— Няма нужда да се тревожиш заради други жени в живота ми. Просто няма такива.

— Чудесно!

Бакстър отново насочи вниманието си към бележката. Прочете я бързо, след това още веднъж, като и в двата случая отказваше да повярва на очите си.

ВАШИЯТ ЛЮБОВНИК-АЛХИМИК ТЪРСИ
ФИЛОСОФСКИЯ КАМЪК НА ОТМЪЩЕНИЕТО... ТОЙ
ЩЕ ИЗПОЛЗВА ВСИЧКИ СРЕДСТВА...
ВКЛЮЧИТЕЛНО И ВАШАТА ОБИЧ... ЩЕ СЕ
ПРЕВЪРНЕТЕ В НЕГОВА ЖЕРТВА.

— По дяволите!

— Сега това не е важно, Бакстър. Първо трябва да се погрижиш за този дуел. След това ще ти разкажа за бележката и за розата.

Бакстър смачка бележката в ръката си, вдигна поглед и впи очите си в тези на Шарлот.

— Кой ти даде това?

— Не знам кой беше. Носеше черно домино. Когато го видях, си помислих, че си ти. Но гласът му... — Тя се поколеба, търсейки най-подходящите думи. — Нещо не беше както трябва. Гласът му бе неестествено дрезгав. — Шарлот също погледна към часовника. — Трябва да тръгваш. Обещавам да ти разкажа всичко по-късно.

— За втори път някой се опитва да те обърне срещу мен.

— Безполезно! — Шарлот отпрати припряно полите на роклята си и отиде да отвори вратата. — Трябва да побързаш, Бакстър. Хамилтън ще те очаква. Той разчита на теб да спасиш живота на приятеля му.

Тя беше права, разбира се. Сега не разполагаше с време да чуе цялата история. Първо най-належащите неща, напомни си той.

— Проклятие! — Бакстър излезе във фоайето, взе шапката си и отвори входната врата. След това се спря и я погледна. Шарлот стоеше на прага на кабинета и го наблюдаваше. — Беше на крак през цялата

нощ. Върви и си легни. Ще ти се обадя следобед. Тогава ще ми разкажеш всичко.

— Много добре, но държа да ми изпратиш съобщение как е свършил дуелът.

— Добре.

— И ще внимаваши много?

— Както вече ти казах — Бакстър се обърна и слезе по стъпалата, — не съм аз този, който трябва да се срещне с Антъни Тайлс.

— Знам. И както вече ти казах, Бакстър, познавам те твърде добре, за да повярвам, че ще бъдеш толкова внимателен, колкото аз бих искала.

— Не знам откъде си добила впечатлението, че съм безразсъден и безотговорен тип. Не само че ми липсва темперамент за такова поведение, но и не разполагам с първокласни и скъпи шивачи. Лека нощ, Шарлот.

Утрото дойде придружено от лека, стелеща се мъгла, която покриваше местността Брантс Фийлд като сива мантия. Съвсем подходяща атмосфера за такъв глупав и безсмислен дуел, помисли си Бакстър.

Той бе застанал до Хамилтън и наблюдаваше внимателно един млад човек, който броеше крачките между двамата участници в дуела, а на лицето на младежа бе изписан израз на отегчение, който би правил чест на заклет пройдоха, два пъти по-възрастен от него.

— Едно, две, три...

С насочени нагоре револвери, двамата противници започнаха да се отдалечават един от друг. Норис бе все така безстрастен и незаинтересован, а в очите на Тайлс гореше див огън.

— ...осем, девет, десет...

— Сигурен ли си, че това ще подейства? — попита тихо Хамилтън.

— За дванайсети път ми задаваш този въпрос — измърмори Хамилтън. — И за дванайсети път щети отговоря, че трябва да проработи.

— Но ако не...

— Тихо! — нареди Бакстър с твърд глас. — Вече е твърде късно да променяме плановете си.

Хамилтън потъна в нервно мълчание. Бакстър му хвърли бърз поглед, когато бе обявено началото на смъртоносния танц. Хамилтън беше много по-разтревожен за цялата тази работа от приятеля си, който щеше да се дуелира. Норис определено не приличаше на себе си. Бакстър го наблюдаваше тайно, докато извършваха подготвителните работи.

Норис действаше като автомат. Отговаряше кратко на всички въпроси, но отказваше да обсъжда ситуацията в подробности. Изглежда не съзнаваше по-голямата част от това, което се разиграваше покрай него. Когато Хамилтън го бе помолил за последен път да даде на Тайлс извинението, което би сложило край на дуела, Норис не реагира по никакъв начин, като че изобщо не го бе чул.

— ... четиринайсет, петнайсет, шестнайсет...

Хамилтън се размърда неспокойно и хвърли към Бакстър бърз, изпитателен поглед. Бакстър поклати леко глава, като мълчаливо го предупреждаваше да не говори.

Беше направил всичко, което му бе по силите, за да убеди Норис да прекрати този абсурден дуел. Беше преговарял със секундантите на Тайлс разстоянието да бъде двайсет крачки, а не петнайсет, както беше предложено в началото. Това допълнително разстояние щеше да направи точното прицелване по-трудно дори за такъв стрелец като Тайлс.

— ... седемнайсет, осемнайсет, деветнайсет, двайсет. — Отегченият младеж се усмихна с мрачно задоволство. — Пригответе се! Огън!

Бакстър усети как Хамилтън затаи дъх. Двамата участници в дуела се обърнаха. Норис не направи никакъв опит да се прицели внимателно. Просто вдигна револвера и го насочи по посока на Тайлс, след което натисна спусъка. Изстрелът проехтя високо в пълната тишина. Тайлс дори не мигна. Усмихна се студено и на свой ред вдигна револвера. Норис много бавно свали оръжието си. После впи поглед в Тайлс, който внимателно се прицелваше в него, след това обърна поглед към Хамилтън. Бакстър виждаше нарастващия шок и ужас в очите му. След това Норис отново насочи поглед към Тайлс, устните му

се раздвижиха безмълвно. Със смразяваща точност Тайлс се прицели и стреля.

В мъглата проехтя втори изстрел.

Норис примигна няколко пъти, след това сведе поглед и започна внимателно да оглежда тялото си, очаквайки да види собствената си кръв.

Той не беше единственият, който бе изненадан. Всички, събрали се да наблюдават дуела, стояха вцепенени от учудване и гледаха Норис, който бе напълно невредим.

— Проклятие, Тони не улучи! — извика някой.

Докторът, на когото бе платено, за да присъства на дуела и да помогне на ранения, слезе от един файтон със сериозно изражение на лицето. След това спря рязко, когато видя, че Норис стои прав и невредим.

В този момент Бакстър пристъпи напред.

— Споразумението беше за по един изстрел. — Хвърли поглед към Тайлс, който изучаваше с голямо внимание оръжието си. — Честта е запазена. Всички знаете как бързо се разпространяват тези слухове. Да си вървим, преди властите да са узнали нещо за това.

Думите му бяха посрещнати с одобрителни възгласи. Възможността някой да бъде арестуван за участие в дуел беше достатъчна, за да накара всички да се разбързат. Хората се отправиха към файтоните, паркирани под дърветата от другата страна на поляната.

Сега Бакстър насочи вниманието си към Норис, крило все още изглеждаше уплашен и смутен, но отнесеното и безстрастно изражение бе изчезнало от погледа му. Норис напълно осъзнаваше заобикалящата го действителност.

— Аз ще придружа Норис до файтона. — Хамилтън се насочи към приятеля си.

Бакстър сложи ръка на рамото на брат си.

— Искам по-късно да поговоря и с двама ви. Още тази сутрин. Преди да отведеш Норис в дома му.

Хамилтън се поколеба за момент, след това кимна в знак на съгласие.

— Не знам какво бихме могли да ти кажем, но наистина ти дължим някои отговори. Двамата с Норис щете придружим до дома ти.

Бакстър се запъти към файтона си, но Антъни Тайлс застана на пътя му.

— Сейнт Айвс, искам да разменя с теб две думи, ако нямаш нищо против.

Бакстър се спря, свали очилата си и започна да трие стъклата им с носната си кърпичка. Нямахше нужда от тях, за да види въпросите в сивите очи на Тайлс. Въпреки зловещата си слава Тайлс все още не бе отегчен или опорочен като приятелите си. Бакстър усещаше, че гневът, който го разяждаше отвътре, все пак му предоставяше и някаква цел, към която да се стреми. Когато гневът го погълнеше изцяло, Тайлс щеше да бъде напълно съсипан и унищожен. Шарлот бе права. Антъни сам подготвяше гибелта си.

— Какво има, Тони?

— Измина много време, откакто бяхме заедно в Оксфорд, нали?

— Да, така е.

— През последните години те виждах рядко. Приятелството ти ми липсваше.

— Интересите ни се развиха в различни посоки.

Антъни кимна тъжно.

— Наистина. Винаги си имал предпочитание и склонност да работиш в лабораторията си. А аз винаги съм предпочитал игралните домове. Но все още имаме нещо общо, не е ли така?

— Да. — Бакстър си даваше сметка, че някога, докато учеха в Оксфорд, фактът, че и двамата бяха незаконородени, ги бе сблизил. Може би все пак бе оцеляло нещо от старото приятелство.

— Признавам, че бях изненадан да те види тук тази сутрин. Никога не бих предположил, че си от мъжете, които си падат по дуелите.

— Не съм. — Бакстър постави очилата на мястото им. — И ако имаш малко здрав разум, Тони, ще намериш нещо друго, с което да се занимаваш, нещо наистина полезно. Някой път можеш да попаднеш на някого, който е по-добър стрелец от теб.

— Или може би някой, чийто барут не е бил подправен.

Бакстър се усмихна леко.

— Надявам се, че не отправяш никакви обвинения за измама. Собствените ти секунданти наблюдаваха, когато оръжията бяха заредени.

— Да, но никой от моите секунданти не е химик. — Антъни хвърли на Бакстър подозрителен поглед. — Те не биха разбрали, ако един много хитър учен подмени барут.

— Хайде, Тони, всички чуха гърмежа, когато натисна спусъка.

— Със сигурност гръм и трясък имаше — съгласи се Антъни. — Но това не означава нищо. Куршумът е все още в револвера ми.

— Няма нужда да проливаш кръвта на младия Норис. И двамата знаем, че той не е от тези, които се дуелират, нито пък от тези, които нарочно си търсят белята. Когато те е предизвикал, не е бил на себе си.

— Да, съгласен съм, че такова държание изобщо не му е присъщо. — Антъни изглеждаше замислен. — Съгласен съм също, че нямаше да е кой знае какво удовлетворение да го застрелям.

— Радвам се да го чуя. — С тези думи Бакстър се запъти към файтона си.

— Само още едно нещо, Бакстър.

— Да?

Антъни го гледаше подозрително, а очите му се бяха превърнали в две тесни цепки.

— Подозирам, че тази сутрин си тук, защото младият граф на Ешъртън те е помолил да му помогнеш да спаси живота на приятеля си.

— И какво?

— Според слуховете старият граф ти е възложил задачата да управляваш семейното състояние и да се грижиш за Хамилтън.

— Какво целиш, Тайлс?

— Твоят полубрат получи това, което би трябвало да бъде твое. Ти имаш идеалната възможност да унищожис наследството, което е било отказано на теб. — Ръката на Антъни се сви в юмрук. — Защо вече не си го направил?

В съзнанието на Бакстър прозвучаха думите на Шарлот.

„Антъни Тайлс очевидно е позволил на обидата, че е незаконороден, да определя пътя му, който със сигурност ще доведе до неговото унищожение. Слава богу, ти си избрал другата съдба.“

Бакстър погледна мъжа, който някога му бе приятел, и осъзна една истина, срещу която никога преди не се беше изправял. Баща му не му бе прехвърлил титлата, но бе подарил на незаконородения си син нещо от себе си. Антъни не бе имал този късмет.

— Няма да твърдя, че в миналото не съм мислил затова — отвърна бавно Бакстър. — Но може би съм избягвал изкушението да се впусна в отмъщение, защото съм открил, че има много по-значителни неща.

— О, да, твоята страст към химията. — Устните на Антъни се извиха в презрителна усмивка. — Но според мен няма нищо по-значително на този свят от отмъщението.

— Приеми един съвет от стар приятел. Опитай се да намериш в живота си нещо по-интересно от игралните домове и дуелите. Вече си твърде стар за тези неща, Тони.

— Не се опитвай да ме поучаваш, Бакстър. Достатъчно е, че се намеси в тазсутрешното ми забавление.

— Няма нужда да се преструваш на завършен циник. — Бакстър хвърли поглед към файтона, където го чакаха Хамилтън и Норис. — Осъзнавам много добре, че ти постъпи благородно в тази пародия на дуел. Съмнявам се, че благодарността ми има значение за теб, но все пак те моля да я приемеш.

— Чудесно! — Антъни му отправи хитра усмивка. — Твоята благодарност може и да ми послужи някой ден. Но те уверявам, че си ме разбрал неправилно. Никога не си губя времето с благородно държание. За един незаконороден то няма никакъв смисъл.

— В такъв случай може би си много по-уморен от постоянното преследване на твоите цели, отколкото сам предполагаш.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— От мястото, където бях застанал, имах възможност да забележа малко по-високо и вляво, отколкото трябваше. Ако оръжието ти не бе отказало, куршумът най-вероятно щеше да мине покрай ухото на Норис, а не да се забие в гърдите му. — Бакстър повдигна вежди. — Наистина си мисля, че намесата ми в тази работа не беше необходима.

Антъни го погледна, а на лицето му се изписа странно изражение. След това, без да каже нищо, се обърна и се насочи към своя файтон и самотата, която сам си бе наложил.

Бакстър го проследи с поглед, докато Тайлс се качи в скъпото си превозно средство и изчезна в мъглата. За миг му се стори, че Антъни се превръща в призрак. Почувства как вътрешно изстива и в стомаха му се образува топка. *ТОВА МОЖЕШЕ ДА БЪДА АЗ.*

На пръв поглед двамата с Антъни изглеждаха много различни. Тайлс запълваше живота си с трескаво вълнение и риск. Бакстър предпочиташе подредения и спокоен свят на своята лаборатория. Но и двамата бяха изградили стена около себе си, макар и по различен начин, за да скрият чувствата си, които биха ги направили уязвими.

Тези същите защитни стени ги обричаха на самота през целия им живот.

Винаги в миналото Бакстър се противопоставяше на онези, които временно го измъкваха от лабораторията му, за да го накарат да изпълни някое неприятно семейно задължение. Когато задачата във външния свят бе завършена, той с огромно облекчение се оттегляше обратно в предсказуемото си спокойно съществуване.

Но този път не чувстваше нетърпение да се върне към уюта на колбите и духателните тръби. Вече не искаше да бъде сам.

Шарлот изучаваше с любопитен поглед пълната червенобуза жена с посивели коси, която седеше до малката масичка пред огъня в кухнята.

— Много мило от ваша страна, че се решихте да дойдете, мисис Гейтлър.

— Мисис Уити ми обеща, че ще си струва. — Мисис Гейтлър присви кръглите си сини очи. — Тя също ми обеща, че никога няма да споменете пред никого, че съм говорила с вас за това, което се случи през онази нощ.

— Имате думата ми. В работата си съм изключително дискретна.

— Точно това каза и мисис Уити. — Мисис Гейтлър хвърли кос поглед на мисис Уити, която месеше тесто в другия край на стаята.

— Можеш да й кажеш всичко, Маги. — Мисис Уити окуражително й намигна. — Госпожицата наистина знае как да пази тайна.

— Още чай, мисис Гейтлър — предложи Шарлот.

Пристигането на бившата икономка на Друзила Хескет искрено я изненада. Ариел бе излязла от къщи преди по-малко от половин час, тъй като се бяха уговорили с Розалинд да пазаруват. Бакстър бе изпратил съобщение, информирайки я за щастливия завършек на дуела, но самият той все още не се бе появил. Шарлот си водеше

бележки, свързани с разследването, като се опитваше да намери някаква връзка между отделните събития, когато мисис Уити с победоносно изражение на лицето бе обявила пристигането на икономката на Друзила Хескет.

— Отне ми известно време, докато я открия — призна мисис Уити на път за кухнята. — Тя всъщност не искаше да бъде намерена.

— Да, мисля, че бих приела още малко чай — отвърна мисис Гейтлър. — Разбирате ли, за мен е нещо съвсем ново дама като вас да ми предлага чай.

Шарлот се усмихна учтиво.

— Удоволствието е мое. — Не можеше да каже на гостенката си, че с удоволствие бе ѝ наляла и джин, стига това да развърже езика ѝ. — А сега, нека да поговорим за убийството.

Мисис Гейтлър хвърли последен поглед към мисис Уити, след което насочи вниманието си към Шарлот, като се приведе към нея.

— Разбирате ли, той не знаеше, че аз съм там.

— Кой не знаеше?

— Човекът; който застреля мисис Хескет Тя беше дала на целия персонал свободен ден. Често правеше така, когато очакваше лорд Ленокс. — Мисис Гейтлър се засмя. — Когато се срещаха, искаха къщата да е изцяло на тяхно разположение. Кухнята, килерът, всекидневната, всичко. Така можеха да го правят където си поискат.

— Сила, издръжливост — промърмори Шарлот.

— Онази нощ аз трябваше да бъда при сестра си, но в последния момент промених решението си. Не ми се ходеше никъде. Реших да остана вкъщи и да взема нещо болкоуспокоително, тъй като ставите ме измъчват от доста време. Бях в стаята си зад кухнята, когато го чух да влиза.

Шарлот се намръщи.

— Кого сте чули? Лорд Ленокс?

— О, не, не него. Винаги разбирах, когато се появеше Ленокс. — Мисис Гейтлър поклати глава, изпълнена с възхищение. — Двамата с мисис Хескет вдигаха много шум. Учудващо, но беше точно така.

— Моля, продължете, мисис Гейтлър. Непознатият, който е влязъл в антрето, не вдигаше ли шум?

— Не. И това беше твърде странно. Движеше се като безпльтен дух. Разбрах за присъствието му само защото чух, че мисис Хескет

разговаря с него.

Шарлот се вцепени.

— Значи го е познавала?

— Не мисля така. Изглеждаше много изненадана да го види. Искаше да знае какво прави в дома ѝ.

— Казахте, че сте го чули да влиза. Той не почука ли на входната врата?

— Не. — Мисис Гейтлър се намръщи. — В такъв случай бих чула тропането по вратата. Предполагам, че е имал ключ.

— Ключ?

— Мисис Хескет имаше навика да дава ключ от къщата си на любовниците си. — Мисис Гейтлър сви рамене. — Ленокс също имаше ключ от къщата.

Шарлот незабележимо размени поглед с мисис Уити. След това отново се обърна към посетителката си.

— Какво се случи след това?

— Чувах двамата да разговарят известно време в антрето. Поне съм сигурна, че чувах гласа на мисис Хескет. Него не можех да чуя ясно. Гласът му беше много нисък. Но зная, че той казваше нещо, защото мисис Хескет му отговаряше.

— Вие излязохте ли в антрето, за да проверите дали господарката ви няма нужда от нещо?

— Не, разбира се, че не. Предполагаше се, че аз съм излязла. Ако мадам знаеше, че съм в къщата, сигурно щеше да ме изпрати в кухнята да приготвя лека закуска за госта ѝ. — Мисис Гейтлър направи недоволна гримаса. — Господарите изобщо не си спомнят, че са дали почивка на подчинените си, когато искат нещо да се свърши. Не е ли така, мисис Уити?

Мисис Уити издаде някакъв звук, който трябваше да изразява съчувствие, и продължи да меси тестото. Шарлот наля на посетителката още чай.

— Моля, продължете с историята си, мисис Гейтлър.

— Добре, чакайте да помисля. Докъде бях стигнала? — Жената се намръщи. — Вече няма много за разказване. След известно време мисис Хескет и непознатият джентълмен се качиха на горния етаж. Няколко минути по-късно чух изстрел. Много се изплаших, мис

Аркъндей, наистина. Кълна се, известно време дори не бях в състояние да помръдна. След това го чух да слиза по стълбите.

— Чули сте стъпките му?

— Не, чух гласа му. — Мисис Гейтлър видимо потръпна.

— Кокер-шпаньолът на мисис Хескет, изглежда, се бе изпречил на пътя му. Той започна да ругае животното, което се скъсваше от лай. Извика му да се маха от пътя му.

— Кажете ми всичко, което чухте, мисис Гейтлър.

— Мисля, че той сигурно беше ритнал горкото куче. Чух как то изквича. Знам, че дочух стъпки към задния вход. Човекът премина покрай моята стая. Стоях съвсем неподвижна, дори не смеех да дишам, и се молах Никога в живота си не съм била толкова уплашена.

— Мъжът спря ли пред вратата ви?

— Не, слава богу. Излезе през кухненските помещения. Не посмях да изляза от стаята си дълго време, направих го чак когато се убедих, че той наистина си е отишъл. После кучето започна да вие. Качих се на горния етаж и тогава намерих мисис Хескет. Тя лежеше на пода, потънала в локва кръв. Беше ужасно! Изобщо не вярвам, че е умряла веднага.

— Какво ви кара да мислите така? — попита бързо Шарлот.

Мисис Гейтлър се размърда смутено.

— Тя, изглежда, се бе влачила по килима. Не беше стигнала далеч, само до гардероба. Беше отворила едно чекмедже. По цялото дърво имаше кръв. Сигурно се е опитвала да се изправи на крака. Беше ужасно!

Не, помисли си Шарлот, Друзила Хескет не се е опитвала да стане. Използвала е последната искрица живот, която ѝ е била останала, за да скрие скицника с рисунките. Знаела е, че той съдържа единствената улика, която може да доведе до убиеца.

— Защо не повикахте полиция? — попита Шарлот — Защо не отидохте веднага да им разкажете какво сте видели?

Мисис Гейтлър я погледна така, като че ли Шарлот си бе изгубила ума.

— Да не ме мислите за луда? През онази нощ бях единственият човек в къщата. Властите щяха да сметнат, че аз съм убила господарката си. В такива ситуации винаги обвиняват прислугата.

Сигурно щяха да ме арестуват. Щяха да кажат, че съм била заловена, опитвайки се да открадна сребърния сервиз или нещо такова.

Шарлот започна нервно да барабани с пръсти по масата.

— Какво точно каза убиецът, когато се спъна в кучето?

— Какво? О, да, на стълбите. — Мисис Гейтлър изпи последната глътка чай, останал в чашата ѝ и се замисли. — Мисля, че каза: „Махни се от пътя ми, проклето псе!“ Или нещо подобно. Но да ви кажа истината, не думите се запечатаха в съзнанието ми в онзи миг, а гласът.

Шарлот се вцепени.

— Гласът?

— Беше груб и дрезгав.

Шарлот почти престана да диша. Мъжът, който ѝ беше дал розата, беше същият, убил Друзила Хескет! Беше застанала очи в очи с убиеца!

Не, не точно очи в очи, напомни си тя. Мъжът с черното домино носеше маска. Имаше само един човек, който можеше да свърже този груб и дрезгав глас с определено лице.

— Какво има, мис Шарлот? — Мисис Уити изтръска брашното от ръцете си, а на лицето ѝ се изписа загриженост. — Изглеждате така, като че ли току-що са ви ударили с нещо.

— Човекът, наел Джулиана Поуст, за да ми наговори онези лъжи за мистър Сейнт Айвс, най-вероятно е същият, който ми даде бележката предната вечер. — Шарлот започна да разтрива слепоочията си, опитвайки се да подреди в логически ред цялото това объркано положение. — А човекът вероятно е самият убиец. О, господи, трябва да побързам!

— Но къде отивате? — извика мисис Уити, когато Шарлот се втурна бързо навън.

— Да посетя Джулиана Поуст. — Шарлот спря за миг на вратата. — Страхувам се, че тя се намира в голяма опасност. Трябва да я предупредя.

— Но, мис Шарлот...

— Мистър Сейнт Айвс скоро ще дойде. Когато пристигне, кажете му къде съм отишла.

Мисис Уити се намръщи.

— Защо мис Поуст да е в опасност?

— Защото тя е единствената, която би могла да посочи убиеца. Мога само да се надявам, че той все още не е осъзнал каква заплаха представлява тя за него!

ГЛАВА 16

— Докато ти говореше с Тайлс, Норис ми довери, че не може да си спомни нищо, свързано с дуела. — Хамилтън крачеше неспокойно в библиотеката. — Не си спомня и инструкциите, които е получил, когато магьосникът направи така, че той да изпадне в транс. Не си спомня изобщо нищо.

— Съобщи ли ти поне една причина да предизвика Тайлс на дуел?

— Не. Нито една. Не си спомня кога и защо го е направил. Каза, че докато не стрелял, не си давал сметка, че се е изправил срещу един от най-опасните дуелисти в цял Лондон.

— Спомня ли си, че ти и останалите членове на клуба сте се опитали да го разубедите да не предприема този дуел?

— Не. — Хамилтън спря пред рафтовете с книги. — Както сам виждаш, Норис изпадна в шок от цялото това положение.

Един поглед към замаяното, изтощено лице на Норис убеди Бакстър, че опит за сериозен разговор в този момент щеше да е съвсем безполезен. Неохотно подвикна на кочияша да остави младежа пред голямата къща на Ленокс. Хамилтън придружи приятеля си вътре, след това се върна и двамата се отправиха към дома на Бакстър. Не бяха говорили повече, когато не влязоха в библиотеката.

— Когато Норис се оправи, ще разбере, че си е извоювал завидна репутация — заяви Бакстър. — В края на краищата, той е един от малкото щастливци, имали смелостта да извикат Антъни Тайлс на дуел и оцелели след това.

— Така е. — Устните на Хамилтън се извиха в усмивка, въпреки сериозността на положението. — Каква ирония! Норис е най-добродушният и кротък човек, когото познавам, а сега за него ще се говори като за един безумно смел светски лъв.

— Надявам се само, че това няма да го замае.

— Не вярвам. — Усмивката на Хамилтън се стопи. — Той е благодарен за това, че още е жив. Последното нещо, което ще направи,

е да рискува отново живота си.

— След като той не си спомня нищо, ще трябва да разчитам на информацията, която ще ми дадеш ти. Ще ми помогнеш ли да открия кой е този шарлатанин, който нарича себе си магьосник?

Хамилтън се обърна и погледите им се срещнаха. Очите му бяха сериозни, а устните му бяха стиснати в твърда линия. Изглеждаше някак си пораснал, по-възрастен от предния ден, помисли си Бакстър.

— Да, ще направя всичко възможно — отвърна Хамилтън. — Разбирам много добре, че съм ти длъжник, Бакстър.

— Не ми дължиш нищо.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Ти спаси живота на моя приятел. Не мога да ти се отплатя за това. Нито пък Норис.

— Ти беше този, който предприе стъпки, за да спасиш живота на Норис. Остави настрана личните си чувства и се обърна за помощ към мен. За това се изисква кураж, воля и находчивост.

Хамилтън почувства как се изчервява. За миг изглеждаше не по-малко смутен от Норис след дуела.

— Не знаех към кого друго да се обърна. Опитах се разумно да поговоря с Норис. Той изобщо не реагира на моите молби и доводи. Не можахме да намерим този магьосник. Бях отчаян.

— Знам. Направил си това, което си сметнал за необходимо, за да спасиш живота на приятеля си. Разбирам колко трудно трябва да ти е било. Ако Норис изпитва благодарност към някого, то трябва да бъде към теб.

— Не аз смених истинския барут с фалшив.

Бакстър сви рамене.

— Ако това е някаква утеха за теб, ще ти кажа, че Тайлс не би застрелял хладнокръвно Норис.

— На всички е известно, че Тайлс е напълно безскрупулен.

— Със сигурност репутацията му е такава. Но той нямаше нищо против Норис.

— Липсата на причина не би спряла човек като него. — Хамилтън се намръщи. — Мислиш ли, че той подозира, че нещо в оръжието му не беше наред?

— Тайлс не е глупак.

В очите на Хамилтън проблесна тревога.

— Искаш да кажеш, че той знае какво се случи днес?

— Да, Тайлс знае какво точно стана с револвера му. И много добре му е известно, че аз съм химик. Не се изисква кой знае колко ум, за да се свържат фактите.

— По дяволите, Бакстър! Ако той знае за барута, може да обвини теб! Може и да те предизвика на дуел. Ти ще се превърнеш в следващата му жертва!

— Да не искаш да кажеш, че се тревожиш за мен?

— Няма да бъде правилно, ако Тайлс се опита да отмъщава на теб, защото си ми помогнал да спася живота на Норис.

— Мога да те уверя, че между мен и Тайлс няма да има никакъв дуел. Някога бяхме приятели в Оксфорд. Въпреки че поехме по различни пътища, между нас има нещо общо, което нищо не би могло да разруши или промени.

Хамилтън го погледна в недоумение.

— Каква връзка?

— И двамата сме незаконородени.

— Не разбирам. Какво общо има това с всичко, което се случи?

— Обстоятелствата около рождението на човек има учудващо влияние върху това какви приятели ще има той по-късно. Вземи например твоето приятелство с Норис. Общото, което имате двамата, е това, че сте наследници на благороднически титли и състояния. Този фактор ще създаде между вас връзка, която ще продължи през целия ви живот. Може би ти ще имаш син, който ще се ожени за неговата дъщеря, и така нататък. Това е светът, такъв е животът.

— Разбирам какво имаш предвид. — Хамилтън се размърда смутено. — Въпреки това, което си мислиш, аз съм много щастлив, че тази сутрин на Норис не се наложи да разчита на благоразположението на Тайлс.

— Тайлс може да бъде много непредвидим, мога да те уверя в това. Мисля, че достатъчно говорихме за дуела. — Бакстър се опря с две ръце върху бюрото. — Нека да се върнем към по-належащи неща. Трябва да открием този проклет магьосник, преди да е поставил на риск нечий друг живот.

— Съгласих се да ти помогна, но все още не мога да повярвам, че той е искал Норис да умре. — Хамилтън разтри уморено врата си. — Сигурно експериментът е проведен неправилно.

— Не съм толкова сигурен, че е направил грешка и не е целял именно смъртта на Норис.

Хамилтън бързо вдигна поглед.

— Какво искаш да кажеш?

— Подозирам, че резултатът от цялата тази работа е бил повече от задоволителен, що се отнася до магьосника.

— Но за какво говориш? Защо магьосникът ще иска Норис да умре?

— Този е един от многото въпроси, които искам да му задам. Сега ми разкажи всичко, което знаеш.

— Няма да е лесно — въздъхна Хамилтън. — Всъщност аз никога не съм виждал лицето му. Магьосникът винаги носи черен костюм, когато идва при нас. И широка качулка. Това е част от играта.

— В такъв случай приемам, че той се е появявал пред теб и приятелите ти поне няколко пъти. Сигурно има нещо характерно за този човек, което можеш да си спомниш.

— Да, той има много странен глас. — отвърна Хамилтън.

Шарлот вдигна тежкото месингово чукче на входната врата на Джулиана Поуст и удари силно за трети път. Но никой не се появи в отговор на настойчивите ѝ опити да привлече вниманието. Икономката липсваше.

Тревогата и безпокойството ѝ нараснаха. Нещо не беше наред. Шарлот инстинктивно чувстваше това. По същия начин веднага бе разбрала, че Бакстър не беше глупавият и ограничен човек, за какъвто го мислеха всички, както и че маскираният с черно домино мъж с дрезгав глас е много опасен.

Шарлот удари още веднъж с чукчето по вратата. Може би вече бе твърде късно. Непознатият сигурно вече бе идвал при Джулиана.

„Успокой се!“ — говореше си Шарлот. Джулиана може просто да е излязла за няколко часа. Може би е отишла да пазарува.

Но къде беше икономката? Нямаше смисъл да продължава да чука. Очевидно бе, че никой няма да отвори. Шарлот погледна към предната част на къщата. И там не се виждаше никой.

Трябваше да влезе вътре. Нямаше да има повече и миг спокойствие, ако просто си тръгнеше от това място и се върнеше

вкъщи. Хвърли бърз поглед към улицата, за да се увери, че никой не я наблюдава, след това отвори малката вратичка, водеща към кухненските помещения, и бързо се промъкна вътре. Вече нямаше опасност някой да я види, дори и ако случайно минеше по улицата.

Шарлот се намери на малка павирана алея, която водеше към кухненските помещения. Всичко бе потънало в тишина. Младата жена надникна през един прозорец. Вътре нямаше никой. Все пак почука силно на стъклото. Когато не последва отговор, тя опита вратата към кухнята. % Разбира се, беше заключена.

Решението да счупи някой от прозорците и да влезе бе трудно, но Шарлот не можеше да измисли никакъв друг начин да проникне в къщата. Толкова би искала и Бакстър да бъде с нея. Него го биваше много за такива неща.

Шарлот свали шапката си, покри с нея един от по-малките прозорци, след това изчака, докато по улицата затрополи файтон. Когато шумът от конски копита и колела беше най-силен, тя запрати тежката си дамска чантичка в прозореца. Стъклото се счупи и разлетя на, малки парченца, които се посипаха по кухненския под. Шарлот почака, послушвайки се внимателно, но отново никой не се появи.

Тя пъкна ръка в отвора и достигна до ключалката на вратата от вътрешната страна. Само след миг беше вътре. Проникването чрез взлом се оказа съвсем лесна работа. Шарлот бързо премина през кухненските помещения и достигна до стълбите, които водеха към горния етаж.

— Има ли някой тук? — извика високо тя. — Мис Поуст?

Единственият отговор беше зловеца тишина. Чувството ѝ, че тук ставаше нещо лошо и ужасяващо, се засили, докато бавно се изкачваше по стълбите. От антрето се носеше силна, упойваща миризма.

— Джулиана? Аз съм, Шарлот Аркъндейл. Никакъв отговор.

Шарлот подуши предпазливо въздуха. Миризмата ѝ се стори позната. Спомни си екзотичните благовония, които бе използвала Джулиана, когато предсказваше бъдещето.

„ТОВА Е РАЗЛИЧНО — помисли си Шарлот. — МИРИСЪТ НЕ Е СЪЩИЯТ КАТО ПРЕДИШНИЯ ПЪТ НО АЗ ГО ПОЗНАВАМ. ОТКЪДЕ?“

В следния миг споменът я връхлетя с неочаквана сила. Този мирис много наподобяваше благовонията, които използваша Хамилтън и приятелите му в „Зелената маса“. Но тогава миризмата бе едва доловима. Сега бе много по-наситена и остра.

— Джулиана?

Вратата към малкия салон, който Джулиана използваше за предсказанията си, беше затворена. Под нея се процеждаше вълна миризлив дим.

Обхвана я неописуем ужас. Шарлот бързо се втурна към вратата, сграбчи кръглата брава и започна неистово да я върти наляво-надясно, опитвайки се да отвори вратата. Тя, разбира се, беше заключена. Изпаднала в шок, Шарлот сведе поглед към ключалката и веднага забеляза ключа. Някой нарочно беше заключил вратата от външната страна.

— Джулиана!

Шарлот с трескава бързина отключи вратата и бързо я отвори. Дълги, задушливи талази дим се стелеха към коридора и около нея. От него очите ѝ започнаха да парят, започна да ѝ се вие свят. Шарлот отстъпи бързо назад и извади носната си кърпичка. Поемайки си дълбоко дъх, тя сгъна веднъж малкото парче плат и го сложи на носа и устата си.

След това бързо се втурна в облицования в пурпурно-червено салон. Тук димът и миризмата бяха толкова тежки и наситени, че приличаха по-скоро на мъгла. От очите на Шарлот рукоуха сълзи. Имаше на разположение само няколко секунди, за да търси Джулиана. Знаеше, че не трябва да остава повече в тази стая, тъй като не можеше да си поеме дъх.

Едва не се спъна в ниската масичка, върху която Джулиана гадаеше на карти. Шарлот сведе поглед и видя няколко карти, обърнати с лицето нагоре. Една от тях бе паднала на пода. Тя показваше загърнатата в мантия фигура, която държеше в едната си ръка коса. Това несъмнено бе образът на смъртта.

Шарлот бързо заобиколи масичката и насочи поглед към камината. На пода до дивана имаше тяло, облечено в яркочервена копринена роба.

Джулиана.

Дробовете ѝ изгаряха от непоносима болка и недостиг на въздух, но Шарлот се втурна към проснатата на килима жена. Не можеше да каже дали Джулиана е мъртва или не. Не разполагаше с време, за да провери.

Придържайки с една ръка кърпичката пред носа си, Шарлот сграбчи с другата единия глезен на Джулиана и започна да я влачи към вратата. За щастие, гладката сатенена роба на Джулиана се плъзгаше лесно по килима. Но вратата бе твърде далеч. Шарлот разбираше, че няма да може да я достигне, ако не си поеме дъх. Вече чувстваше главата си замаяна. Опита се предпазливо да си поеме дъх през кърпичката.

Ленената материя намаляваше ефекта от смъртоносното благовоние, но не можеше напълно да спре въздействието му. Отначало Шарлот си помисли, че няма да има ефект. След това обаче с ужас усети, че стаята започва да се топи и размазва пред очите ѝ.

От благовонието е, помисли си тя. То беше причината да се чувства така. Трябваше да продължи да се движи към вратата.

Беше изморена и тялото на Джулиана ѝ се струваше все по-тежко. Стаята вече ѝ изглеждаше като море от кръв, а вратата — като вход към ада. От другата страна на прага я чакаше едно чудовище...

„Това е от благовонието. Благовонието. Трябва да продължи да се движи.“

Още една крачка. Още само една крачка, обеща си тя. След това можеше да си поеме отново дъх. Продължаваше да влачи Джулиана към вратата към царството на Хадес... и се намери на хладния мраморен под.

Шарлот махна кърпичката от лицето си и пое много по-чистия въздух от коридора. След това получи пристъп на ужасна кашлица.

— Проклятие! Шарлот!

— Бакстър! Бакстър, тук съм.

Само звукът от неговия глас беше достатъчен, за да ѝ вдъхне нови сили. Шарлот отново си пое дъх и избърса насълзените си очи. Примигна няколко пъти и видя Бакстър, който крачеше към нея като в мъгла. Той беше влязъл в къщата през кухненските помещения, също както и тя.

— Какво се е случило тук? — Гласът му бе тих и ужасяващо твърд.

— Слава богу, че дойде. Джулиана! Не знам дали е все още жива. Шарлот не можеше да вижда ясно лицето на Бакстър. Цялото му тяло се деформираше пред очите ѝ. Като че ли придобиваше две различни форми: едната човешка, а другата... не знаеше на какво. Нещо опасно. Очите му на алхимик горяха с толкова опасен пламък, който проникваше през мъглата от благовония до дъното на душата ѝ. Бакстър впи изпитателен поглед в лицето ѝ.

— Излез оттук. Бързо! Аз ще се погрижа за мис Поуст.

— Този ужасен дим прониква навсякъде — промълви Шарлот. Коридорът сякаш не беше съвсем на мястото си. Стълбището изглеждаше килнато на една страна. — Страхувам се, че в предния салон има пожар.

Ще проверя, след като настаня теб и мис Поуст във файтона. Хайде, Шарлот, побързай. Не, не към стълбището за кухнята, за бога, използвай предната врата. По-близо е.

— Да, разбира се.

Не можеше да мисли ясно. Пред погледа ѝ всичко се въртеше, придобиваше различни цветове и форми. Чувстваше се така, като че ли се движеше в някакъв сън, по-скоро кошмар.

Шарлот се обърна и се насочи колкото можеше по-бързо към входната врата, чиято брава плуваше в мъгла. Успя да я сграбчи и започна да се бори отчаяно с нея, опитвайки се да я завърти.

— Хайде, Шарлот, отвори вратата! — нареди Бакстър с глас, който идваше сякаш от някаква пурпурна бездна.

Събирайки всичките си сили и воля, които ѝ бяха останали, Шарлот се вкопчи в кръглата дръжка. За нейно огромно облекчение, тя се завъртя и вратата се отвори. В пълното със задушлив дим антре изведнъж нахлу свеж въздух. Шарлот си пое дълбоко дъх и заслиза, олюлявайки се по стълбите. Главата ѝ малко се проясни и светът поне отчасти си дойде на мястото. Забеляза файтона на Бакстър, който бе спрял пред къщата. Опита се да достигне вратата, но когато посегнала хване дръжката, тя внезапно промени формата си и като че ли се измести някъде встрани.

— Чакайте, мис Аркъндейл, сега ще ви помогна. — Кочияшът скочи от капрата и отвори вратата. — Ето, готово.

Той я хвана здраво за лакътя и ѝ помогна да се качи. Шарлот тежко се отпусна на седалката. Погледна през прозореца и забеляза

Бакстър, който я беше последвал, метнал отпуснатото тяло на Джулиана на рамо.

— Какво се е случило тук? — попита кочияшът. — Пожар ли? Да повикам ли помощ, сър?

— Не мисля, че има пожар. — Бакстър пусна Джулиана на пода на файтона. — Изчакай един момент Ще се върна и ще огледам по-внимателно.

Съзнанието на Шарлот бе започнало да се прояснява.

— Бакстър, внимавай. Димът е много опасен.

Той не отговори. Шарлот забеляза как той извади носна кърпа от джоба си, докато с бързи крачки се връщаше обратно към къщата. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от тревога, но за щастие той се появи само миг по-късно.

Няма пожар. Само мангал, в който са запалени благовония. Много тежки и опасни при това. Скоро ще изгорят и димът ще се разсее. — Бакстър погледна към кочияша, докато се качваше във файтона. — Карайте към дома на мис Аркъндейл. Не губете време. Не искам да оставам повече в този квартал.

— Да, сър. — Кочияшът затвори вратата на файтона и скочи на капрата.

Файтонът потегли и бързо се изгуби зад ъгъла. Бакстър се настани на мястото срещу Шарлот. Зад стъклата на очилата очите му блестяха гневно.

— Добре ли си?

— Да. — Шарлот сведе поглед към Джулиана, която лежеше на пода на файтона. — И мис Поуст е жива, слава богу.

Бакстър се наведе и провери пулса ѝ, като постави пръст на шията ѝ.

— Да, така е.

Сигурно е изпаднала в безсъзнание от дима. Почти съм сигурна, че това не беше същото благовоние, което усетих, когато я посетих. Тази миризма ми напомни за опасния дим, който използваша Хамилтън и приятелите му онази нощ. Но този беше много по-силен.

— Така е. — Бакстър продължаваше да оглежда изпитателно Джулиана. Лицето му бе безстрастно и много сериозно. — Не вярвам, че мис Поуст случайно е изпаднала под въздействието на това смъртоносно благовоние.

Шарлот вдигна глава и погледите им се срещнаха.

— Магьосникът се е опитал да я убие.

— Точно така.

— Той се нарича Малкълм Джанър. Аз го обичах, а той се опита да ме убие! — Джулиана, изкъпана и облечена в една домашна роба на Ариел, се сгуши на дивана, пред камината. Гласът ѝ все още бе дрезгав от дима, който бе вдишала. — Мислех, че и той ме обича.

Шарлот, която тъкмо наливаше чаша чай, спря. След това докосна ръката на Джулиана, опитвайки се да ѝ вдъхне увереност.

— Този човек е чудовище.

Бакстър, който беше застанал до камината, се раздвижи неспокойно. Шарлот веднага почувства погледа му върху себе си. Когато на свой ред отправи поглед към него, забеляза, че той я изучава много внимателно. Въпреки това Бакстър не каза нищо. Шарлот отново насочи вниманието си към Джулиана.

— Какво по-точно се случи?

— Помоли ме да му гледам на карти. Всъщност той много често ме кара да правя това. То е едно от многото неща у него, които си останаха загадка за мен.

— Какво искаш да кажеш, Джулиана?

— Малкълм е човек, който се отличава с изключителен интелект, но е обсебен от метафизичните и окултни науки. Вярва, че аз наистина мога да предсказвам бъдещето. Сега вече наистина си мисля, че точно заради това се е преструвал, че ме обича. Никога не посмях да му кажа, че гадателските ми умения не са нищо повече от една роля, която играя, за да си изкарвам прехраната.

— Защо е използвал това благовоние? — осведоми се Бакстър.

Джулиана обърна поглед към него.

— Малкълм винаги експериментирате с него. Беше създал специална смес, която според неговите думи повишава способностите на човека и изостря неговите чувства и възприятия. Казваше ми също, че чувства, че това му помага да влиза в контакт със силите от метафизично ниво.

— Същото ли благовоние бе запалил в дома ви? — попита Шарлот.

— Да. Но сместа е много силна. Трябва да се използва изключително внимателно. Малко количество от нея може да накара човек да промени начина, по който възприема предметите около себе си. Но по-голямо количество може да убива.

— Със сигурност днес сместа беше в прекалено голямо количество — заяви Шарлот.

— След като свърших с гледането на картите тази сутрин, той сложи в мангала още от тази смес. — Джулиана затвори очи, неспособна да преодолее болката от това вероломно предателство. — Когато му казах, че това ме плаши, той ми каза, че ще се увери, че съм в безопасност. Сложи маската си, същата, която използваше винаги, когато поискаше да остане незасегнат от миризмата и дима. Главата ми се замая и вече не можех да мисля и да усещам каквото и да било.

— Продължете, Джулиана — подкани я внимателно Шарлот.

Джулиана отвори очи. По страните ѝ потекоха сълзи.

— Той ме взе на ръце и ме остави на дивана. Мислех, че се готви да ме люби, както правеше винаги, след като съм тълкувала картите за него. Не можех да го виждам ясно, но никога няма да забравя гласа му, когато ми каза, че вече няма нужда от мен. Че съм му в тежест. Обеща, че няма да почувствам болка. Просто ще заспя и никога повече няма да се събудя.

— Боже господи! — прошепна Шарлот — Но вие бяхте на пода, когато ви намерих. Сигурно сте паднали от дивана.

Бакстър се намръщи.

— Без съмнение, това е била причината Шарлот да ви намери жива и да ви измъкне от стаята, Джулиана.

Тя вдигна към него изпитото си, бледо лице, а в погледа ѝ се четеше изненада.

— Какво искате да кажете?

— В хода на моите експерименти често към забелязвал, че благовонният дим е по-лек от въздуха. С една дума, той се издига нависоко. Следователно въздухът, който се е намирал най-близо до пода, е бил най-малко наситен с отровното благовоние.

Шарлот бе впечатлена.

— Отличен анализ на ситуацията, Бакстър.

Той насочи вниманието си към Шарлот.

— Благодаря. Радвам се да разбера, че времето ми в лабораторията не е прахосано напразно.

Джулиана потрепери.

— Както и да стоят нещата, аз ви дължа живота си, мис Аркъндейл. Ако не бяхте дошли да ме потърсите, щях да умра от онази дяволска смес. По какъв щастлив подтик на съдбата се озовахте днес в дома ми?

— Не беше съдба — отвърна бързо Шарлот. — Това, което направих, бе съвсем логично. Е, може би имам и малко късмет. Нека да кажем, че получих информация от която си извадих заключението, че гласът на този мъж е ключът към цялата история. Вие сте единственият човек, който с положителност свързва този глас с нечие лице.

Пръстите на Джулиана нервно стиснаха реверите на робата. Бе впила поглед в пламъците пред себе си.

— Малкълм мразеше гласа си. Казваше, че е крайно несправедливо, че е бил оцетен по този начин.

Бакстър не откъсваше поглед от Джулиана.

— Днес говорих с брат си. Той потвърди, че така нареченият магьосник, който забавлява членовете на клуба „Зелената маса“ притежава глас, който е необичайно дрезгав.

Шарлот рязко вдигна глава.

— Според човека, с когото говорих тази сутрин, такъв глас е притежавал и мъжът, убил Друзила Хескет. И мъжът с черното домино, който ме заговори миналата вечер на маскения бал, също имаше странен стържещ глас.

— Проклятие! — избухна Бакстър. — Защо не си ми споменала нищо?

— Нямах възможност да го направя.

— Сигурно е бил Мълкълм! — прошепна Джулиана. — Той е основал клуба „Зелената маса“ и е привлякъл в него мъже от известни и важни фамилии. Всичко това е част от плана му.

— И какъв е този план? — попита Бакстър. — Искал е да унищожи всички членове на клуба, така ли?

— Да ги унищожи? — Джулиана бе искрено изненадана. — Разбира се, че не. Защо, за бога, би искал да направи такова нещо?

— Светлината от пламъците се отразяваше в стъклата на очилата му.

— Някои хора биха използвали всякакви средства, за да постигнат отмъщение. Ако този магьосник таи злоба към младите мъже, които е привлякъл в клуба си, може да е планирал смъртта им, като използва хипноза. Тази сутрин бях свидетел как едва не се осъществи такова убийство.

— В едно сте прав — призна Джулиана. — Малкълм мразеше младите наследници на богати фамилии. Презираше всичките. Но не вярвам да е възнамерявал да убие който и да е от тях. Ако подозирах, че целта му е да убива, никога нямаше да се съглася да му помогна.

— И каква по-точно е целта му? — попита тихо Шарлот.

— Той се стреми към богатство и власт. Казва, че по право и двете му се полагат по рождение. Фактът, че са му били отказани, предизвикват у него болка и гняв. — Джулиана се поколеба. — Разбирам много добре чувствата му, тъй като и моето положение не е по-добро.

— Да, разбира се. — Ръката на Бакстър, която той бе поставил на полицата на камината, се сви в юмрук. — Сега вече всичко ми се изяснява. Мислел е да контролира новото поколение млади, влиятелни лордове чрез хипноза и упойващи благовония.

Джулиана кимна и попи сълзите си с края на робата.

— Изучаваше книгата на доктор Мезмер и на много други, които са експериментирали чрез хипноза. Беше усъвършенствал техниката си, като караше човек да изпада в транс. Използваше опиума за свое улеснение.

Шарлот почувства как дланите ѝ овлажняват.

— Бакстър, това, което стана тази сутрин, бе всъщност един експеримент, нали?

— Да, дуелът трябваше да покаже крайния резултат на контрола на магьосника над неговите подчинени. — Бакстър свали очилата си и както обикновено, когато нещо го тревожеше, започна да бърше стъклата им с носната си кърпа. — Нищо чудно, че Хамилтън и останалите не са успели да го намерят, за да развали трансa на Норис. Той не е имал никакво намерение да отмени своя експеримент.

Шарлот беше ужасена от подобна жестокост.

— Ако беше успял да докаже, че може да използва способностите си, за да изпрати един човек на сигурна смърт, тогава е щял да приеме, че притежава властта, към която се е стремял.

— Не знам какво се е случило тази сутрин — намеси се Джулиана, изпълнена с отчаяние. — Но съм сигурна, че Малкълм не е искал да убие младите джентълмени от клуба.

— Вярвам ти. — Бакстър продължи да бърше стъклата на очилата си. — Както вече казах, това, което стана тази сутрин, бе просто един експеримент. Подозирам, че крайната цел на този човек е да контролира изцяло всички членове на „Зелената маса“ след като те придобият полагащите им се титли и богатство. Очевидно е възнамерявал да пожертва един от тях, за да докаже, че е постигнал това, към което се е стремил от дълго време.

— Просто си помисли какво може да направи, ако има възможност да поставя в транс толкова много хора — заяви Шарлот. — Може да използва уменията си, за да ги накара да правят всичко, което той пожелае. Може да контролира инвестициите им, политическите им мнения, живота им.

— Така е. — Бакстър отново постави очилата на носа си. — Властта му би могла да стане почти неограничена.

Тялото на Джулиана бе разтърсено от тръпки на ужас.

— Малкълм е незаконороден. Не можеше да понесе каприза на жестоката съдба, която е позволила на човек с неговия ум и силна воля, завинаги да бъде лишен от полагащото му се богатство и висок обществен пост и статус.

— Следователно е потърсил начин да изкове собствената си съдба — промълви тихо Шарлот.

— Какво?

— В нощта на маскения бал Малкълм Джанвър ме попита дали вярвам в съдбата. — Въпреки буйния огън в камината, Шарлот почувства как по гръбнака ѝ пропълзява студ. — Спомням си думите му много добре, защото някога един човек ме попита същото.

Джулиана се обърна към нея и изтри сълзите си.

Бакстър се намръщи.

— Какво означават тези думи за съдбата?

— Малкълм често говореше за съдбата. Мислеше, че му е отредена велика съдба. Това бе едно от нещата, в които искаше да се

увери винаги, когато ме караше да му гледам на карти. Винаги му казвах това, което очакваше да чуе. Страхувах се от реакцията му, ако картите покажеха нещо различно.

— Проклятие! — изруга едва чуто Бакстър, но Шарлот все пак го чу. — Но това е невъзможно! Този човек е мъртъв!

— Кой е мъртъв? — попита бързо Шарлот.

— Ще ти обясня по-късно. — Бакстър ядно стовари юмрук върху полицата над камината.

Шарлот се поколеба, много ѝ се искаше веднага да научи още нещо за този тайнствен човек. Но когато забеляза странния израз в очите на Бакстър, разбра, че той няма да каже нищо повече пред Джулиана.

— Когато днес влязох в твоя салон — Шарлот отново се обърна към другата жена, — забелязах, че една от картите се бе обърнала с лицето нагоре. Беше с образа на смъртта.

Джулиана поклати глава.

— Казах му същото, както винаги. Винаги подреждам картите така, че да показват благоприятен изход за намеренията и плановете му. Той изглеждаше много доволен.

Шарлот отново си припомни сцената.

— Може би когато те е взел на ръце, за да те отнесе на дивана, краят на робата ти е докоснал точно тази карта и в резултат на това тя е паднала на килима с лицето нагоре.

— Предполагам, че точно така е станало — отвърна Джулиана с безразличие.

— Странното е, че картата е паднала с лицето нагоре и че е точно тази карта от цялата колода, която магьосникът не е искал да види — отвърна Шарлот много тихо.

Бакстър впи изпитателен поглед в Джулиана.

— Къде живее човекът, който нарича себе си Малкълм Джанър?

Джулиана се изчерви.

— Едва ли ще ми повярвате, но истината е, че не знам. Той казваше, че така е най-добре. Казваше, че иска да ме защити, в случай че плановете му не се осъществят. Всичко, което мога да ви кажа, е, че прекарваше по-голямата част от времето си в „Зелената маса“. Сигурно там има нещо като офис.

Шарлот хвърли поглед към Бакстър.

— Не погледнахме какво има на третия етаж.

— Съмнявам се, че той живее там — отвърна Бакстър. — Твърде очевидно е. Но, от друга страна, има нужда от достъп до втория етаж, за да се появява безшумно и неочаквано. Може би си струва още веднъж да се огледа всичко.

— Чудесна идея! — възкликна Шарлот.

Бакстър я погледна с такава отчаяна настойчивост, че Шарлот цялата потрепери.

— Този път ще отида сам.

— Но аз мога да съм ти от помощ.

— Дори не си го помисляй!

Шарлот повдигна учудено вежди и веднага прие студен и решителен тон:

— Ще поговорим за това по-късно, сър.

— Не! — Тонът му бе равен и абсолютно безстрастен. Бакстър го използваше, когато бе непреклонен в решенията си. — Нищо подобно няма да обсъждаме.

За момента Шарлот се отказа да спори, тъй като имаха да свършат много по-неотложна задача.

— Трябва да направим нещо, за да защитим мис Поуст. Ако Малкълм Джанър разбере, че тя не е мъртва, може отново да се опита да я убие.

Устните на Бакстър се извиха в горчива усмивка.

— Тогава ще го накараме да остане с убеждението, че Джулиана Поуст вече не е между живите.

— И как ще го постигнем? — попита Джулиана.

— Ще изпратим съобщение за смъртта ѝ до вестниците.

ГЛАВА 17

Два часа по-късно Бакстър крачеше неспокойно в приемната на Шарлот. Наеха файтон от конюшната Севъреджис Стейбъл, който откара Джулиана Поуст далеч на север. До вестниците беше изпратена кратка бележка, в която се съобщаваше за „нещастен случай с фатален край поради пожар“. С малко повече късмет съобщението щеше да бъде отпечатано още на другата сутрин. В ума на Бакстър се въртяха планове, как незабелязано да претърси третия етаж на сградата, където се помещаваше клубът „Зелената маса“.

Беше недоволен от бавното развитие на събитията, както от невъзможността до този момент да открие магьосника. Владееше изцяло положението, но все пак не можеше да се освободи от натрупващата се в душата му тревога.

Морган Джъд беше жив. Беше невъзможно, но фактите не можеха да се пренебрегват. Единственото нещо, което не отговаряше на описанието му, бе гласът.

— Благодаря ти за всичко, което направи за мис Поуст. — Седнала в ъгъла на покрития с жълта дамска диван, Шарлот не откъсваше поглед от него. — Много любезно от твоя страна, Бакстър.

— Ти беше тази, която отиде да я предупреди и така спаси живота ѝ. — Бакстър спря пред прозореца и скръсти ръце на гърба си. — Като се има предвид каква роля изигра тя в тази история, ще ми бъде много интересно да науча защо толкова искаше да я предпазиш.

— Предполагам, че е, защото двете с нея имаме много общи неща — отвърна тихо Шарлот.

— Как, за бога, можеш да кажеш такава неща? Какво общо можеш да имаш с тази жена?

— Мислех, че е очевидно. И двете произлизаме от семейства, чиито богатства, меко казано, са били похарчени с лека ръка. И на двете ни се е налагало да се справяме с груби и безчестни мъже, които са контролирали живота и парите ни. И двете сме намерили начин да

си изкарваме прехраната, което ни дава възможност да избегнем обичайната съдба на жени в нашето положение.

Бакстър ѝ хвърли загадъчен поглед.

— Това, с което се занимавате, ви е позволило да избегнете рисковете на брака, прав ли съм?

— Така е. Въпреки че бедната Джулиана се забърка с човек, който е много по-опасен от някой евентуален съпруг. Което само доказва, че една любовна връзка може да се окаже не по-малко опасна от брак.

Бакстър нагласи очилата си.

— Не мисля, че случаят на мис Поуст може да се нарече типичен.

— Може би не. — Шарлот се замисли. — Въпреки това се чудя дали да не предложи услугите си и на дами, които обмислят възможността да започнат романтична връзка с някого.

„*Но тя говори напълно сериозно!*“ — удиви се Бакстър. Внезапно осъзна, че бе стиснал здраво челюсти. Преглътна с мъка, опитвайки се да освободи напрежението.

— Съмнявам се, че ще имаш клиентки за такъв вид услуга.

— Сигурно си прав. Човек взема решение да започне връзка с някого под влияние на страстта, а когато е под влиянието на такова силно чувство, фактите не го интересуват.

— Наистина.

— А и всеки знае, че страстта е непостоянно и кратко чувство. Когато тя угасне, връзката се прекъсва. Не е като при брака, който изисква повече внимание и здрав разум, тъй като, в края на краищата, човек се обвързва за цял живот.

ОБВЪРЗВА СЕ. Бакстър въздъхна, агонизирайки вътрешно.

— Наистина.

— Да, наистина мисля, че имаш право, Бакстър. Едва ли ще имам много клиентки, ако изобщо имам някакви.

— На мен ми изглежда, че услугите ти са достатъчно търсени.

— Да, наистина, работа имам достатъчно. Забелязах израза на лицето ти, когато мис Поуст спомена Малкълм Джанър. Ти го познаваш, нали? Кой е той, Бакстър? И как, за бога, си се запознал с такъв човек?

Бакстър с усилие насочи вниманието и мислите си към въпроса, който обсъждаха.

— Ако подозренията ми се потвърдят, ще се окаже, че истинското име на този човек е Морган Джъд.

— Джъд?

— Съжالياвам, че трябва да ти го кажа, но ние бяхме приятели, докато учехме в Оксфорд.

— Приятели?! — Шарлот не можеше да повярва на ушите си. — И с Морган ли те свързва същата връзка, като с Антъни Тайлс?

— Да. Морган също беше незаконороден. Той е син на граф и на дъщерята на беден провинциален благородник. Майка му умряла при раждането. Баща му изобщо не се интересувал от него, но семейството на майка му се погрижило той да получи добро образование. Не мисля, че Морган някога изобщо е простил и на двамата си родители.

— Обвинил ги е, че са го лишили от мястото, което по право му се полага в живота?

— Да.

— Фактът, че сте незаконородени, ли бе единствената връзка между вас?

— В началото, да. — Бакстър проследи с поглед един файтон, който точно в този момент премина шумно по улицата. — Но освен това с Морган Джъд ни свързваше и още нещо, нещо много по-важно и обвързващо. И двамата проявявахме интерес към химията.

— Мисля, че започвам да разбирам.

— В Оксфорд ни наричаха „*двамата алхимици*“. Прекарвахме всеки свободен миг в кабинета по химия. Превърнахме жилищата си в истински лаборатории и използвахме средствата, които ни се отпуснаха за дрехи, за да си купуваме колби и апарати. Докато другите се срещаха, за да пият кафе и да четат поезия, ние с Морган провеждахме експерименти. Бяхме напълно обсебени от науката.

— Какво се случи? — попита Шарлот.

— След като се дипломирахме, пътищата ни се разделиха, но известно време си кореспондирахме, за да обменяме информация за резултатите от работата си. Но изгубихме връзка. Морган живееше по едно време в Лондон, но рядко се срещахме.

— В тази история има нещо повече, отколкото ми казваш — заяви Шарлот.

— Много си проникателна. Истината е, че освен химията Морган имаше... и други интереси, които аз не споделях. След Оксфорд те го обсебиха изцяло.

— Но за какво става дума?

— Привличаха го най-долнопробните хазартни клубове и публични домове. С течение на времето вкусът му към тези неща стана още по-извратен и порочен. В него имаше нещо, което непреодолимо го теглеше към тъмната страна на живота.

— Нищо чудно, че приятелството ви е приключило.

— Той също така започна живо да се интересува от метафизичните и окултни науки. В началото всичко това бе за него като игра. Използваше ги подобно на поетите-романтици. Но когато завършихме Оксфорд, тези неща бяха вече за него нещо повече от приятно прекарване на времето. Морган започна да говори, че ще следва своя собствен път, изпълнявайки съдбата си.

— Съдбата! — повтори Шарлот с тих, развълнуван глас. — Кълна се, тази дума започва да ме преследва.

Бакстър се обърна бавно с лице към нея.

— Преди няколко години го видях за кратко на улицата. Той ми каза, че съм глупак, защото не използвам познанията си по химия, за да си осигуря велика съдба.

— Каза, че си го смятал за мъртъв. Какво се е случило с него?

— Спомняш ли си моето малко приключение, което направих в полза на Короната?

— Бакстър, да не би да искаш да ми кажеш, че е било свързано с Морган Джъд?

— Точно така. Морган работеше за Наполеон. Създаваше отровни химически вещества, които възнамеряваше да използва срещу сънародниците си. Използвах нашето минало приятелство, за да го убедя, че искам да работя с него. Казах му, че съм променил мнението си относно великата си съдба.

— Разбирам.

— Предадох го — продължи Бакстър. — Казах му, че искам да споделя с него богатството и властта, които обещаваха Наполеон. Но след като се уверих точно какво замисля, унищожих записките и лабораторията му. Имаше ужасен взрив. Самият аз едва се разминах със смъртта.

— Киселината! — прошепна ужасена Шарлот.

— Той я хвърли към мен в разгара на двубоя ни.

— Велики Боже! Можел е да те ослепи!

— Да, можеше, но, за щастие, не успя. Аз в същото време се опитвах да го унищожа.

— Той си го е заслужавал! — извика развълнувано Шарлот. — Мислел си, че е загинал в експлозията?

— Бях сигурен в това. Два дена след експлозията намериха едно тяло, което бе обгорено така, че не можеше да се разпознае. Но на пръстите на трупа намериха пръстените на Морган. Нямаше причина да не си помисля, че тялото е на Джъд.

— Но това е много странно. — Шарлот говореше толкова тихо, че Бакстър почти не долавяше думите ѝ. — Почти съм убедена, че веднъж в живота си съм се срещала с Морган Джъд.

Бакстър я погледна смаян. В следния миг умът му веднага анализира ситуацията и разбра какво иска да му каже.

— Говориш за чудовището, което си заплашила с револвера в коридора пред стаята на Ариел?

— Да. — Шарлот потрепери и обгърна тялото си с ръце, като че ли изведнъж и бе станало много студено. — Онази нощ той ме попита дали вярвам в съдбата. Мъжът в черното домино, който ми даде розата, ми зададе същия въпрос.

— Проклятие!

— Но гласовете на двамата мъже бяха коренно различни. — Шарлот изпитателно се взря в лицето на Бакстър. — Чудовището, което срещнах преди пет години, притежаваше глас, който можеше да прельсти и един ангел в ада.

— Точно тук нещата не съвпадат. — Бакстър свали очилата си и механично извади кърпичката от джоба си. — Гласът на Морган Джъд беше като добре настроен инструмент. Не мога да го опиша по друг начин. Когато четеше на глас поезия, слушателите му оставаха очаровани. Когато говореше, всички обръщаха глави към него, за да го слушат.

— Но гласът на магьосника е точно противоположен на гласа, който описа. Напомня ми за трошащо се стъкло. — Шарлот се замисли. — Въпреки това, по някакъв странен начин, той е необяснимо привлекателен.

— Ако съм прав и наистина си имаме работа с Морган Джъд, има две възможни обяснения за промяната в гласа му.

— Какви са те?

— Първото е, че той нарочно го променя, за да не бъде разпознат. Шарлот обаче поклати глава.

— Не мисля, че случаят е такъв. Трябва да го чуеш, за да разбереш. Това е глас, който е бил засегнат от някаква злополука.

— Тогава трябва да приемем втората възможност.

— Какво имаш предвид?

Морган Джъд не се е спасил от експлозията и пожара невредим. — Бакстър спря да търка очилата си. — Аз бях белязан за цял живот. Може би Морган също.

— Не разбирам. Мис Поуст не каза нищо за белези или наранявания, когато ни го описваше. Каза, че този човек е красив и изкусителен като самия Луцифер. С изключение на гласа му.

— През онази нощ в лабораторията на Морган имаше много необичайни и опасни химикали — продължи Бакстър. — Кой знае какво могат да причинят някои от тях, когато избухнат?

— Мислиш ли, че някои от тези химикали може да са засегнали гърлото му?

— Възможно е. — Бакстър постави очилата на носа си. — Каквото и да е станало, знаем, че магьосникът е опасен човек. Убил е Друзила Хескет, освен това се опита да убие мис Поуст и младия Норис.

— Бакстър, той знае, че го търсим.

— Така е. На два пъти се опита да ни раздели, като разколебае доверието ти в мен. Досега трябва да е разбрал, че се е провалил.

Със сигурност е точно така. Бакстър леко се усмихна.

— Ти ми оказваш голяма чест, Шарлот.

— Глупости. Просто се опирах на фактите.

Но какво беше очаквал, запита се той. Наистина ли си бе помислил, че тя ще му каже, че му вярва, защото изпитва дълбока любов към него? Изглежда, беше започнал да се превръща в истински идиот.

— Да, добре, въпреки това високо оценявам подкрепата ти и вярата ти в мен. — Бакстър смутено се прокашля. — Можем само да се надяваме, че сега Морган мисли, че е в безопасност.

— Защото ще мисли, че единственият човек, който може да го идентифицира, е мъртъв?

— Да, но няма начин да разберем колко време можем да го заблуждаваме, че Джулиана Поуст е умряла, задушена от смъртоносните му благовония.

Шарлот се замисли и започна да барабани с пръсти по облегалката на дивана.

— Трябва да действаме бързо.

— Тази нощ ще отида да поогледам най-горния етаж на „Зелената маса“. Междувременно, ще продължим т се държим така, сякаш нищо необичайно не се е случило. Наложително е да не показваме с нищо, че сме по-близо до откриването на убиеца, отколкото вчера например.

— Предполагам, това означава, че ще трябва да посещаваме обичайните приеми и соарета.

— Да. А сестра ти и леля ми трябва да продължат да са показват в обществото както и досега. Но ще предприема нещо, за да съм сигурен, че си охранявана добре.

Шарлот го погледна изненадана.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще наема двама полицаи от Боу Стрийт. Единият ще охранява теб, Ариел и леля Розалинд, докато сте навън тази вечер, а другият ще държи къщата под око.

— Няма да споря с теб. — Шарлот му се усмихна сладко.

— Не мога да ти опиша колко съм доволен да чуя това.

— Но — добави бързо тя — наистина си мисля, че бих могла да ти бъда от полза, ако ми разрешиш да дойда с теб в „Зелената маса“.

— Не. Забранявам ти да идваш с мен и това е последната ми дума.

— Но, Бакстър, трябва да вземеш някого със себе си. Не искам да ходиш там сам.

Обхвана го гняв и страх за нейната безопасност.

— Шарлот, начинанието е много опасно. Ще правиш това, което ти кажа. Повече няма да разговаряме по този въпрос.

— Наистина, Бакстър, държиш се непоносимо. Нямах право да взимаш всички решения сам. Аз съм тази, която започна това

разследване, и няма да търпя арогантното ти отношение. Не си ми съпруг, за да ми заповядваш!

Прониза го болка, нещо, което не бе очаквал.

— Много добре знам това, мис Аркъндейл. Аз съм само твой любовник, нали така?

С периферното си зрение Бакстър долови някакво движение при вратата. Обърна се бързо и видя, че това бе Хамилтън.

— Съжалявам. — Хамилтън изглеждаше смутен. — Казах на икономката да не се безпокои да съобщава за мен. Прекъсвам ли нещо?

— Съвсем не — отвърна Шарлот. — Заповядай, Хамилтън. Ариел в момента не е тук, но я очаквам да се върне всеки момент.

Хамилтън се насочи колебливо към тях.

— Всъщност търсех Бакстър. Икономът му ми каза, че може да го намеря тук.

— Какво искаш? — попита рязко Бакстър. — Зает съм.

— Разбирам. — Хамилтън сви устни. — Дойдох, за да ти предложа помощта си.

— Бакстър има намерение тази нощ да претърси третия етаж на „Зелената маса“.

Хамилтън отмести поглед от Шарлот и се втренчи в своя полубрат.

— Може би ще мога да ти помогна. Познавам пътя, поне що се отнася до мястото, където се събират членовете на клуба.

— Не съм искал помощта ти — отвърна бързо Бакстър.

Лицето на Хамилтън видимо помръкна.

— Бакстър, защо не обмислиш предложението? — намеси се Шарлот. — Това, че брат ти познава отлично клуба, може да се окаже много полезно.

— Ти не разбираш. — Бакстър скръсти ръце на гърдите си.

— Напротив, разбирам! — отвърна възмутено тя. — Чувстваш се обвързан с клетвата, която си дал на баща си. Обещал си да се грижиш за Хамилтън, а не да го излагаш на опасност.

— Дяволите да го вземат, аз не съм дете! — възпротиви се Хамилтън. — Нямам нужда от бавачка!

— Точно така — отвърна Шарлот, като се обърна към Бакстър. — Сигурна съм, че баща ти не е искал от теб да защитаваш Хамилтън през целия му живот, а само докато порасне и възмъжее.

Хамилтън ѝ хвърли поглед, изпълнен с благодарност. След това насочи вниманието си към Бакстър.

— За бога, навършил съм двацет и две. Кога най-накрая някой ще забележи, че вече съм мъж?

Един безкраен миг Бакстър не отдели поглед от него, изучавайки го внимателно. Предсмъртните думи на баща му отново проехтяха в съзнанието му. *ЗНАМ, ЧЕ МОГА ДА ТИ СЕ ДОВЕРЯ ДА СЕ ГРИЖИШ ЗА ХАМШПЪН.*

— Това, което знаеш за клуба, наистина може да се окаже полезно — призна неохотно Бакстър. — Но ситуацията е доста рискована.

— Този проклет магьосник едва не уби моя най-добър приятел! — извика гневно Хамилтън. — Кой знае кой ще бъде следващият? Имам пълното право да помогнала разобличим този негодник!

Бакстър хвърли поглед към Шарлот. За негова изненада, тя не каза нищо. Само наклони леко глава, а в погледа ѝ се четеше одобрение.

Кога едно момче става мъж, зачуди се Бакстър. Не знаеше отговора на този въпрос, тъй като не можеше да си спомни някога да е бил дете. Струваше му се, че през целия си живот е понасял отговорностите на възрастта.

— Много добре — каза тихо той. — Заедно ще направим план за действие. И, за бога, Хамилтън, не казвай нищо на майка си!

Напрегнатият израз на лицето на младежа се отпусна и устните му се извиха в характерната Ешъртънова усмивка.

— Никога! Имаш думата ми!

— Надявам се, че няма да съжалявам за това — каза Бакстър малко по-късно същата вечер.

Беше застанал до Шарлот в края на дансинга. Балът на Хоукмор беше събитието на сезона, за което дълго щеше да се говори. Тази вечер то осигуряваше перфектно прикритие за задачата, която си бяха поставили.

Ако Морган Джъд бе наел шпиони, за да ги следят, те трудно щяха да ги намерят сред многобройните гости на бала. С малко късмет,

никой нямаше да забележи, че Хамилтън и Бакстър са се измъкнали от залата.

— Знам, че не ти беше лесно да приемеш предложението на Хамилтън — каза Шарлот. — Но това е идеалната възможност да му покажеш, че му имаш доверие.

— Хамилтън все още изглежда така дяволски млад в много отношения. Самият факт, че се е забъркал в клуба „Зелената маса“ доказва, че не е достатъчно зрял.

— Подозирам, че Хамилтън си е взел сериозна поука от това, което стана с Норис. Очевидно е, че досегът на приятеля му със смъртта има отрезвителен ефект върху Хамилтън.

— Не мога да го отрека. Въпреки това...

— Погледни на фактите откъм положителната им страна, Бакстър. Това, че тази вечер ще вземеш със себе си Хамилтън, ти дава идеалното извинение да откажеш моята помощ в това начинание.

Бакстър се усмихна въпреки мрачното си настроение.

— Невероятно хитър начин да представиш цялата ситуация, трябва да призная. Чудех се защо престана да настояваш да те взема със себе си. Сега виждам, че просто не си могла да пропуснеш възможността да помогнеш между мен и Хамилтън да се установи потясна братска връзка.

— Тази връзка вече съществува. Ти я зачиташе дори когато на думи я отхвърляше. — Тя го погледна, а очите ѝ бяха много сериозни. — Пази се, Бакстър.

— Неведнъж съм ти казвал, че не е в характера ми да поемам глупави рискове.

— Не, наистина, ти поемаш пресметнати рискове. Според мен те са много по-опасни. — Шарлот леко докосна ръката му. — Ще те чакам.

— Няма нужда. Ще ти се обадя сутринта, за да ти кажа какво сме открили, ако, разбира се, открием нещо.

— Не. Моля те, ела при мен още щом приключите. Няма значение колко е късно. Изобщо няма да мога да затворя очи, докато не съм сигурна, че двамата с Хамилтън сте извън проклетия клуб.

— Много добре. — Бакстър сведе поглед към ръката ѝ, която леко стискаше неговата. През тялото му премина тръпка на удоволствие.

ТЯ СЕ ТРЕВОЖЕШЕ ЗА НЕГО!

Въпреки недоверието си по отношение на мъжете, Шарлот, изглежда, му се доверяваше. И след всичките години на самота, която сам си беше наложил, Бакстър изведнъж осъзна, че ще бъде наистина много самотен, когато Шарлот си отидеше.

Чувството, което бе нарушило неговия подреден и спокоен живот, беше много повече от една бурна временна страст.

Изведнъж го обзеха тревога и безпокойство, които нямаха нищо общо със „Зелената маса“. Бакстър на свой ред стисна ръката на Шарлот.

— Бакстър? — Тя го погледна учудено. — Случило ли се е нещо?

— Не. Да. — Бакстър се помъчи да намери най-подходящите думи. — Когато всичко това свърши, искам да поговоря с теб за бъдещето на нашата връзка.

— Бъдещето? — Шарлот примигна изненадано.

— По дяволите, Шарлот, не можем да продължаваме така. Надявам се, разбираш това.

— Мислех, че всичко между нас върви както трябва.

— Нормално е една връзка да продължи няколко седмици.

— Няколко седмици ли?

— Може би дори няколко месеца — призна Бакстър. — Но краят винаги е мъчителен.

Отчаянието плъзна мощни пипала в душата ѝ и сграбчи сърцето ѝ. С всички сили, на които бе способна, Шарлот се опита да скрие чувствата си.

— Да, разбира се. Мъчително е.

Доволен, че тя толкова бързо бе разбрала всичко, Бакстър продължи:

— Първо, съществуват големи неудобства.

— Неудобства...

— Всичкото това проклето бързане да се намери подходящо място, за да... хм... за да дадем израз на взаимните си чувства — обясни той. — Искам да кажа, няма нищо лошо в това да използваме работната маса в лабораторията, седалката на фойтона или дивана в библиотеката, но ако погледнем в дългосрочен период, ще се окаже доста неудобно и изморително.

— Разбирам. Уморително.

— Един мъж на моите години предпочита удобството на собственото си легло. — Мислите му неволно се върнаха към случаите, когато бе любил Шарлот, и колко малко значение имаше липсата на легло тогава.

— Бакстър, ти си само на трийсет и две.

— Възрастта няма нищо общо с това. Никога не съм изпитвал влечение към професията на акробат.

Шарлот сведе поглед.

— Аз пък останах с впечатлението, че си много по-гъвкав, отколкото признаваш.

Бакстър реши да пропусне тази забележка покрай ушите си.

— А и съществува постоянната възможност да тръгнат слухове. А това може да бъде доста неприятно. Както вече говорихме, може да се отрази зле на бизнеса ти.

— Да, предполагам, че е така. — Шарлот не разбираше как имаше сили да каже това.

Бакстър се помъчи да приведе още аргументи за решението си. Едва в този момент осъзна, че има още един аргумент, може би най-важният от всички, и се почувства така, като че го бяха ударили в слънчевия сплит. Пое си дълбоко дъх и продължи.

— Трябва да помислиш и за възможността да си бременна.

— Знам, че има неща, които един мъж може да използва и чрез които се предотвратява тази възможност.

— Може би вече е твърде късно — продължи сериозно той. — Това представлява постоянен риск в една връзка. Човек не винаги може да контролира положението. Шарлот, има много причини нашата връзка да не може да продължи вечно.

Шарлот вдигна поглед към него, но не каза нищо. В този момент Бакстър би дал всичко, включително и Философския камък, за да може да прочете мислите и изражението в очите ѝ. Но в следващия миг тя погледна в една точка над рамото му и се усмихна.

— Бакстър? — Хамилтън се прокашля дискретно. — Според нашия план, трябва вече да тръгваме.

— Проклятие! — Бакстър се обърна и видя, че Хамилтън и Ариел бяха застанали зад него. Можеше само да се надява, че не са чули разговора му с Шарлот. — Наистина е време. Трябва да тръгваме.

— Бакстър! — Шарлот отново постави ръка върху неговата. — Нали няма да забравиш на обещанието, което ми даде по-рано тази вечер?

— Не се безпокой, Шарлот, ще се отбия на връщане и ще ти разкажа всичко. — След това кимна кратко на Ариел, обърна се и започна да си проправя път към входа. Хамилтън повдигна учудено вежди, след това галантно целуна ръка на Шарлот и Ариел. Те му отвърнаха с реверанс.

Бакстър едва потисна един стон. Само щеше да се направи на глупак, ако сега се върнеше и се опиташе да се сбогува по-галантно, затова и не го направи.

Хамилтън се облегна на зелените кадифени възглавници в модния си файтон и погледна Бакстър, а очите му блестяха весело.

— Защо направо не я помоли да се омъжи да теб?

— За какво, по дяволите, говориш? .

— Чух достатъчно от разговора ви, за да заключа, че се опитваше да убедиш Шарлот да обмисли предложението ти за брак, отколкото продължаването на връзката ви. Защо подходи с токова заобикалки?

— Не мисля, че това е твоя работа.

Хамилтън започна съсредоточено да разглежда абаносовото си бастунче.

— Както кажеш.

— Още повече, ако се осмелиш още веднъж да употребиш думата „любовна връзка“, когато се отнася до нея, мога да те уверя, че не само ще си присвоя богатството ти, но изведнъж ще откриеш, че ти липсват няколко предни зъба, когато решиш да се усмихнеш на някоя дама.

— Значи нещата са сериозни.

— Предлагам ти да променим темата.

Хамилтън поклати глава.

— Ти може и да си много способен учен, братко, но си безнадеждно глупав, когато се отнася до жените. Би трябвало да отделяш повече време да четеш Шели или Байрон, отколкото химията.

— Малко е късно да се опитваш да промениш характера ми. Във всеки случай, няма смисъл.

— Защо? Очевидно е, че Шарлот е много привързана към теб.

Бакстър се ядоса, тъй като усети, че в него започва да покълва надежда.

— Така ли мислиш?

— В това няма съмнение.

— Тя може и да се тревожи за мен, но не вярвам да се съгласи да се омъжи за мен.

— Тогава само от теб зависи да я убедиш, че тази стъпка е съвсем разумна.

Бакстър се намръщи.

— Точно това се опитвах да направя, когато ти самият ме прекъсна преди няколко минути.

Хамилтън му отправи многозначителна усмивка.

— Татко мислеше, че има много неща, които бих могъл да науча от теб. Но може би има и няколко, които и ти можеш да научиш от мен. Можеш винаги да ме попиташ за съвет, особено що се отнася до жени.

— Имаме да вършим много по-належаща работа, ако не си забравил.

— Не съм.

— Носиш ли револвера си?

— Да, разбира се. — Хамилтън потупа джоба на палтото си. — Дори нося два. Ами ти?

— Никога не съм се упражнявал достатъчно, за да стрелям добре. Разчитам на собствените си методи.

— Какво искаш да кажеш?

Бакстър извади от джоба си едно стъклено шишенце и го показа на Хамилтън. Младежът го погледна заинтригуван.

— Какво е това?

— Един вид мигновена светлина. Счупваш шишенцето и изведнъж се получава малка, но ярка експлозия. За две-три минути може да освети пътя ти или да ослепи временно противника ти. Ако се използва в близост до запалими материали, може да предизвика пожар.

— Дяволски умно! Откъде си взел тези стъкълца?

— Правя ги в лабораторията си.

Хамилтън се усмихна, изпълнен с уважение.

— Може би е трябвало да обърна повече внимание на „Беседите“. Когато всичко свърши, мислиш ли, че ще можеш да ми отделиш време и да ми покажеш повече от твоите експерименти?

— Разбира се, щом искаш. — Бакстър се поколеба. — От дълго време не съм имал някой, който да ми помага.

Хамилтън се усмихна.

— Напоследък започвам да се чудя дали и аз все пак не съм наследил нещичко от татковата страст към науката.

Бакстър се вгледа в брат си със сериозно изражение.

— А аз започвам да си мисля, че, в края на краищата, изпитвам страст и към други неща, освен към химията.

ГЛАВА 18

Шарлот отпиваше от лимоната и обхождаше с поглед препълнения дансинг, където Ариел танцуваше с някакъв младеж. Доволна, че сестра ѝ се забавлява, Шарлот се усмихна на Розалинд, която малко преди това бе застанала до нея.

— Лейди Тренгрос, бих искала да ви благодаря за всичко, което направихте за Ариел. Майка ми щеше много да се гордее, че сестра ми има такъв успех в обществото.

— За мен е истинско удоволствие, скъпа. Не съм имала възможност да представя някое младо момиче в обществото, откакто и най-малката ми племенница се омъжи. — Розалинд започна весело да си вее с модното си розово ветрило. — Ариел е очарователна млада жена. Виждам, че вече е привлякла много ухажори.

Шарлот въздъхна.

— Страхувам се, че всичките ще изчезнат бързо, щом разберат, че годежът ми с вашия племенник е отменен. Признавам, че в началото много се тревожех за това, но Ариел продължава да твърди, че изобщо не я интересува дали ухажорите ѝ ще я изоставят, когато научат истината.

— Тя е твърде умна и уравновесена за своята крехка възраст — Розалинд хвърли дълъг поглед на Шарлот — За което, мисля, че трябва да благодари единствено на теб, Шарлот.

— Съвсем не е така, Ариел винаги е била много практична. Често казва, че сезонът в обществото е истински източник на забавления. Казва също, че когато завесата падне, ще бъде доволна да се върне към обичайните си задължения.

Шарлот се молеше да не стане така. Ариел беше още толкова млада. Без значение колко здрав разум притежаваше на деветнайсет години, животът ѝ щеше да стане много празен и скучен, когато поканите и цветята спрат да пристигат. Важното бе Ариел да не си тръгне с разбито сърце, когато сезонът свършеше.

Колкото до собственото си сърце, Шарлот знаеше, че вече е разбито, и единствената ѝ надежда бе да потъне в работата си и да се надява да се излекува. Но знаеше също така, че без значение колко клиенти имаше и колко мъже щеше да се наложи да проучва, никога нямаше да може да забрави своя любим, чийто очи гreeха с алхимичен пламък. Никога нямаше да срещне друг като Бакстър.

Розалинд ѝ хвърли замислен поглед.

— Тъй като заговорихме по този въпрос, трябва да ти кажа, че съм ти не по-малко признателна.

— Ако имате предвид моето разследване, лейди Тренглос, мога да ви уверя, че го започнах по собствено убеждение и исках да постигна свои собствени цели.

— Нямах предвид разследването. — С едно рязко движение Розалинд сгъна ветрилото си. — Ще бъда откровена. Тревожа се за Бакстър още откакто се върна от Италия преди три години. Винаги е бил твърде сериозен за възрастта си. Дори като дете, притежаваше учудващо самообладание и здрав разум. Винаги е държал другите на разстояние.

— Като че ли те наблюдава и преценява по същия начин, по който провежда експериментите си?

— Точно така. — Розалинд леко потрепери. — Понякога е много смущаващо. Но след онзи ужасен инцидент в Италия Бакстър изобщо престанала се появява в обществото. Почти никога не излизаше от онази дупка, която нарича лаборатория. Страхувам се, че е развил склонност към меланхолия.

— Меланхолия?

— Която, между впрочем, се предава и по наследство в рода.

Шарлот се намръщи.

— Не знаех за това. Всички казват, че родителите му били доста шумни и буйни хора, които предизвиквали истинска сензация в обществото.

— Да, понякога бяха прекалено буйни — отвърна тихо Розалинд. — Но за такава силна страст човек трябва да плати висока цена. Като не говорим, разбира се, за съсипаната репутация.

— Разбирам. От собствен опит знам, че хората, способни на такава страст, имат в характера си и светла, и тъмна страна. Изглеждат

така, като че ли природата се е стремилa да създаде някакво равновесие, но в действителност са се получили крайности.

— Ти си наистина много наблюдателна, скъпа. Точно такава беше положението с родителите на Бакстър. Ешъртън, въпреки целия си интелект и радост от живота, имаше опасен характер и склонност към необмислени рискове. Цяло чудо е, че успя да доживее до старост. А колкото до сестра ми...

— Какво за нея? — настоя Шарлот.

— Тя беше красива, умна и цялата кипеше от енергия. През повечето време. Отдаваше се на капризите си и порива си към независимост. Всеки, който я познаваше, оставаше очарован от нея дори когато тя се държеше ужасно. Само семейството и най-близките ѝ приятели знаеха, че, макар и рядко, тя изпада в тежка меланхолия.

— Изглежда, Бакстър по необходимост е станал алхимик — промълви Шарлот.

— Алхимик? Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че той възприема себе си като продукт от силно избухливи химически вещества. Чувства, че няма избор, освен да се научи да контролира пламъците, които могат да причинят мощна експлозия.

Розалинд повдигна учудено вежди.

— Интересна аналогия. Това, което исках да кажа, скъпа, е, че ти си най-хубавото нещо, което се е случвало на Бакстър от години.

Шарлот бе толкова изумена, че едва не изпусна лимонадата си.

— Лейди Тренгос, много мило от ваша страна, но съм сигурна, че преувеличавате.

— Не казвам нищо повече от истината. Ти, изглежда, го разбираш и се отнасяш с него така, както никой преди не е успявал.

— Но той изобщо не е толкова тайнствен, колкото го представяте.

— Всъщност е, но не за това говорим сега. Извини ме за любопитството, но искам да ти задам един много личен въпрос.

— Да? — Шарлот погледна неспокойно другата жена.

— Няма начин да го кажа по-меко или деликатно, затова ще карам направо. Бакстър споменавал ли е за брак между вас?

— Не. — Шарлот си пое дълбоко дъх, — Не е споменавал нищо подобно.

*САМО ПРЕДИ МАЛКО МИ КАЗА, ЧЕ НЯМА НИКАКВА
ВЪЗМОЖНОСТ ДОРИ ЗА ВРЪЗКА МЕЖДУ НАС.*

Тяхната страстна връзка беше станала неудобна за него. На Шарлот ѝ се стори, че ярката светлина от полилея потъмня. Трябваше да си напомни обаче, че имаше по-належащи проблеми. Не можеше да си позволи да се отдава на самосъжаление и черни мисли, докато не се увереше, че Бакстър е в безопасност.

Бакстър вдигна свещта, за да може да разгледа по-добре празната стая, в която бяха влезли с Хамилтън. Забеляза плътния слой прах по пода, по който не се виждаха никакви следи.

— Струва ми се, че от години никой не е влизал в тази стая.

Като че ли претърсваха изоставена къща, помисли си Бакстър. Дебелите стени и дъските на пода заглушаваха дори и шума от препълнената игрална зала на най-долния етаж. Третият етаж на „Зелената маса“ бе като някакъв друг свят, сиво, призрачно царство, в което само магьосникът се чувстваше като у дома си.

— Това е четвъртата стая, в която влизаме — прошепна Хамилтън. — Кълна се, очаквам всеки момент пред мен да изскочи някой призрак.

— Само някой, който обича да чете романтична поезия и готически романи, може да види призраци в тези стаи.

— А аз случайно обичам и романтичната поезия, и готическите романи — отвърна весело Хамилтън.

Бакстър го погледна замислено.

— Ти като че ли наистина се забавляваш.

— Това е най-вълнуващото нещо, което съм правил от месеци — ухили се Хамилтън. — Кой би си помислил, че ще съм точно с теб, когато това се случи?

— Знам много добре, че ме мислиш за безнадеждно скучен, Ешъртън. Но имай предвид, че още няколко години аз съм този, който държи под контрол парите ти.

— Без съмнение, знаеш как да развалиш някому настроението.

Бакстър се обърна с намерение да напусне празната стая.

— Хайде, тръгвай. Времето ни изтича, а на този етаж има още една стая. — Като хвърли последен поглед на помещението, Бакстър

излезе в коридора.

— След теб, братко. — Хамилтън тихо го последва.

Бакстър се насочи към затворената врата в края на коридора. На пода имаше стар протрит килим, който заглушаваше стъпките им.

— Тази би трябвало да се окаже по-интересна от останалите. — Бакстър спря пред вратата.

— И защо?

— Тази стая се намира точно над онази, която ти и приятелите ти използвате за тайните си срещи.

Хамилтън огледа стаята с интерес.

— И какво от това?

— Сам каза, че магьосникът се появява без предупреждение. В един момент го няма в стаята, а в следващия вече е сред вас.

— Мислиш, че той се появява при нас от тази стая?

— Както обясних на Шарлот, тази сграда някога е била публичен дом. А такива къщи са пълни с тайни наблюдателници и скрити стълбища.

— Велики Боже! — Хамилтън го погледна смаян. — Наистина ли обсъждаш такива неща с мис Аркъндейл?

— Шарлот е дама с много разнообразни и необичайни интереси. — Бакстър започнала изучава бравата. Върху нея нямаше и следа от прах и металът дори проблясваше на слабата светлина. Някой беше влизал в тази стая съвсем скоро.

— Ако обсъждането на публичните домове е твоята представа за учтив разговор, нищо чудно, че никога нямаш късмет с жените, Бакстър. — Хамилтън протегна ръка и отвори вратата. — Наистина, не трябва да забравя да ти дам някои съвети и напътствия. — Младежът хвърли поглед през рамо, усмихна се и влезе в стаята.

Бакстър по-скоро почувства, отколкото чу задвижването на скрити механизми.

— Хамилтън, чакай.

— Какво има? — Хамилтън взе свещта от ръката на Бакстър и се насочи към средата на стаята. След това погледна към Бакстър, който все още се колебаеше на прага. — Мястото е празно също като останалите. Има ли нещо... **БАКСТЪР, ВРАТАТА!**

Бакстър усети движението над главата си. Вдигна поглед и забеляза тежка желязна врата. С ужасяващ стържещ звук, тя започна

бързо да се спуска от трегера. Бакстър разбра, че когато вратата падне изцяло, стаята щеше да се превърне в техен затвор.

Трябваше веднага да вземе решение. Можеше или да отстъпи назад в коридора, или да се присъедини към Хамилтън.

— Проклятие! — Бакстър се наведе и бързо влезе в стаята, С леко тупване вратата се удари в пода и спря.

— Исусе! — Хамилтън удивено се взираше в металната врата, която сега стоеше на мястото на обикновената. — Ние сме в капан.

Възцари се напрегната тишина. , Бакстър започна да мисли трескаво. Хамилтън беше прав. Единственият прозорец беше покрит с желязна решетка.

— Отварянето на първата врата и прекрачването на прага очевидно задейства механизма на желязната врата — каза Бакстър. — Много хитро измислено. Разбира се, собственикът на това място знае как да попречи на тази гилотина да го нареже като парче месо всеки път, когато влезе в тази стая. Някъде тук трябва да има скрит бутон.

Хамилтън бързо се обърна към него.

Бакстър, това не е никаква научна играчка. Ние сме в капан!

— Може би. — Бакстър продължаваше внимателно да изучава помещението.

За разлика от другите стаи на този етаж, тази беше обзаведена разкошно. Имаше голямо легло с балдахин, огромен гардероб, масивно бюро и китайски параван. Цяла една стена беше заета от каменна камина.

— А може би пък не.

— Какво, по дяволите, означава това, Бакстър. Сега не е моментът да говориш неясно или с недомлъвки.

— Дай ми един момент да помисля.

— Трябваше да останеш в коридора — промърмори Хамилтън. — Защо влезе в стаята, след като видя, че проклетата желязна врата пада? Сега и двамата сме заключени тук. Ако беше останал отвън, поне ти можеше да си свободен.

— Който и да е измислил тази стая, със сигурност е измислил начин да излиза спокойно оттук.

Бакстър взе свещта и огледа стаята на светлината ѝ. Веднага забеляза бележката на бюрото. Хартията беше сгъната и върху нея бе поставен печат.

— Дори и да има начин да излезем оттук, как ще го открием? — попита Хамилтън. — Бакстър, можем да останем затворени тук, докато умрем от глад и жажда. Никой няма да чуе виковете ни през тези дебели стени.

Бакстър не отговори. Цялото му внимание бе приковано върху бележката. Бързо се приближи до бюрото и я взе.

— Бакстър? Какво е това?

— Съобщение. — Бакстър остави свещта на бюрото. След това внимателно разгледа печата. Върху восъка бе отпечатан същият алхимичен знак, който Друзила Хескет бе нарисувала в скицника си — триъгълник, поставен в кръг.

— Мисля, че е от магьосника.

Хамилтън бързо се приближи.

— Какво пише в бележката?

Бакстър разчупи печата и разтвори бележката. На хартията беше изписан само един ред:

Човек, който е роден без своя съдба, трябва сам да си я създаде.

— Какво означава това? — попита Хамилтън.

— Означава, че сме били очаквани. — Бакстър смачка бележката. — Ела. Нямаме време за губене.

— Нетърпелив съм да напусна това място. — Хамилтън присви очи. — Как точно предлагаш да направим това? Не бихме могли да минем през комина.

Бакстър понечи да обясни, че гардеробът е най-вероятното място да се скрие входът на тайно стълбище, но усети позната миризма и се вцепени.

— Благовонието! Проклятие! — изруга той.

Хамилтън се намръщи.

— Да, така е. Усещам го. — Той се огледа смаян наоколо. — Но откъде идва? Тук няма мангал?

Бакстър се обърна към камината и насочи свещта към нея. От старата каменна камина излизаха валма гъст задушлив дим.

— Някой на покрива използва голямо духало, за да вкарва дима тук.

— Миризмата не е същата като тази, която използваме при събиранията си. По-силна е и не толкова приятна. — Хамилтън се закашля. — И димът е твърде гъст. Господи, какво се опитват да ни направят?

— Използвай вратовръзката си, за да закриеш носа и устата си. — Бакстър свали собствената си вратовръзка и бързо закри устата си.

Хамилтън направи същото. Бакстър отвори вратите на гардероба.

— Тук някъде трябва да има механизъм. Вашият магьосник използва гардероба, за да се появи долу при вас.

Бакстър докосна дъските от задната страна. След това започна по същия начин да претърсва дъното.

— Миризмата е твърде тежка. — Гласът на Хамилтън бе заглушен от плата на вратовръзката. — Ще се задушим тук.

Бакстър вдигна поглед към него. Хамилтън се взираше замаян в гъстите облаци дим, които излизаха от камината.

— Имам нужда от помощта ти, Ешъртън. — Бакстър нарочно придаде на гласа си ледена нотка. Трябваше да извади брат си от унеса му.

Хамилтън се обърна, като се олюляваше. Очите му бяха леко замъглени.

— Какво... какво искаш да направя?

В този момент пръстите на Бакстър напипаха две малки издатини в ъгъла на гардероба.

— Мисля, че намерих изхода. — След това натисна силно. Задната стена се отвори с леко изскърцване. На нейно място се появи тъмна дупка.

— Стълбище! — Хамилтън гледаше като хипнотизиран тесните стълби, които постепенно потъваха в мрак; — Откъде знаеше, че тук има стълбище?

— Видях как вашият магьосник се материализира онази нощ в стаята отдолу. Той не би могъл да го направи, ако в стената нямаше тайно стълбище. Това беше единствената възможност.

— Ти си го видял? Бакстър, тези дни не преставаш да ме изненадаваш. Да откриеш това стълбище, беше брилянтен ход от твоя страна.

— Просто логика. — Бакстър вдигна свещта и пристъпи напред. — Както вече казах, тук преди е било бордей, обслужвал клиенти с екзотични и странни вкусове. Мъжете са плащали скъпо и прескъпо, за да използват тайните стълбища и наблюдателници, за да наблюдават какво става в стаите.

Хамилтън го последва.

— За един химик, знаеш доста за тези неща.

— Не от собствен опит, трябва да отбележа. — Бакстър внимателно започна да слиза по тесните стълби. — Един или два пъти баща ми ми разказваше точно за този бордей. Той познаваше публичните домове много добре, дори мога да кажа, че беше нещо като експерт.

— Татко си имаше жена, за бога! — Хамилтън затвори вратата на гардероба. — И любовница също, като стана дума за това. Защо, по дяволите, е посещавал бордеите толкова често?

— Отличен въпрос. — Бакстър подуши предпазливо въздуха и долови лек мирис от смъртоносното благовоние през плата на вратовръзката си. — По дяволите! Димът прониква през вратите на гардероба. Побързай!

Чувствам се малко странно. — Хамилтън стъпваше внимателно по извитите стъпала. — Вие ми се свят.

— Изходът не може да е далеч. — Бакстър затаи дъх, когато пламъкът на свещта изведнъж се превърна в ослепителна огнена топка. Беше толкова изненадан, че едва не изпусна свещта. — Проклятие!

Този път благовонието наистина бе много силно, Вече действаше на сетивата му, въпреки че беше в минимална доза.

— Бакстър?

— Не спирай.

Измина сякаш цяла вечност, докато слязат по тесните стъпала. Следваха ги невидими облаци задушлив дим Бакстър осъзна, че се взира твърде дълго в пламъка на свещта.

Изпита внезапно всепоглъщащо желание да се хвърли в пламъците. Хамилтън сложи колебливо ръка на рамото му.

— Всичко е толкова странно. Миризмата е направо противна.

В стаята, от която току-що бяха излезли, проехтяха стъпки, а точно в този момент Бакстър напипа някаква дръжка, поставена в стената.

— Там има някой — прошепна Хамилтън. — Търсят нас. Бакстър се заслуша в стъпките над главите им.

— Къде са те, по дяволите? — изръмжа някакъв глас. — Казвам ти, нямам никакво намерение да стоя дълго в тази стая. Дори и с маска.

— Те са тук някъде. Сигурно вече са припаднали. Сигурно са паднали от другата страна на това бюро или зад паравана.

— Побързай. Магьосникът каза, че по-голямо количество от този проклет дим може да е смъртоносно. А той ги иска живи.

Бакстър напипа дръжката и дръпна силно. Дървената врата се отвори, откривайки вътрешността на втори гардероб. Поради някаква причина беше много трудно да отвори вратата. Но когато накрая успя, видя, че стаята е празна и тъмна. Като се олюляваше, Бакстър излезе от гардероба.

— Познавам това място — промълви Хамилтън, след като го последва. Младежът махна вратовръзката от устата си и си пое с наслада въздух. — Това е стаята, в която се събират членовете на клуба. Винаги съм се чудил как магьосникът успява да се появи, без да го усетим, винаги когато го повикаме.

Отгоре отново долетяха гласове.

— Триста дяволи, никъде ги няма — извика единият от мъжете. В гласа му се долавяше паника.

— Трябва да са тук! — Бакстър усети отчаянието в другия груб глас. — Нали ги чухме, докато бяхме на покрива.

— Погледни зад паравана.

— Димът там е толкова гъст, че едва може да се вижда. Трябва да ги намерим. Пит и Дългия Ханк досега трябва да са хванали онази Аркъндейл. Ако не му заведем Сейнт Айвс, магьосникът със сигурност ще ни убие.

Бакстър побутна Хамилтън към вратата.

— Върви и намери Шарлот. Може би още не е късно.

— Нали си наел хора да я пазят.

— Не мога да разчитам напълно на тях.

— Ами ти? — попита Хамилтън с разтревожен глас.

— Аз ли? Ще трябва да им позволя да ме намерят.

— Не!

Погледите им се срещнаха.

— Не разбираш ли? Ако вече са хванали Шарлот, това е единственият начин да я намеря.

— Ами ако не са? Ще рискуваш живота си за нищо.

— Знам как да се грижа за себе си, Хамилтън. Сега тръгвай. Трябва да се опиташ да опазиш Шарлот.

В очите на Хамилтън имаше сълзи от дима, но в тях можеше да се прочете и колебание, и неохота да си тръгне. Разбираше, че Бакстър има право, затова кимна кратко в знак на съгласие и без да каже дума, се обърна и излезе.

Бакстър си пое дълбоко дъх и се върна на тайното стълбище. Затвори вратата на втория гардероб и започна да се изкачва по стълбите.

— Леглото! — извика единият от негодниците с дрезгав глас. — Погледни под леглото.

Бакстър стигна до края на стълбите. Миризмата не бе толкова силна, колкото преди няколко минути. Мъжете бяха отворили желязната врата и в стаята бе проникнал чист въздух. Въпреки това миризмата бе достатъчно силна, за да му се завие свят. Трябваше да положи всички усилия да се върне безшумно в първия гардероб.

— Под леглото няма никого. Всичко това е много странно, ако питаш мен. Може би си имаме работа с още един магьосник.

— Не ставай глупав! Погледни в гардероба.

Бакстър намери скритата дръжка, успя да затвори задната врата и се просна на пода, надявайки се, че престореният му припадък изглежда съвсем като истински. Само след миг вратите на гардероба се отвориха.

— Единият от тях е тук. — В гласа се долавяше огромно облекчение. — Този носи очила. Сигурно е Сейнт Айвс. От другия няма и следа. Много странно.

— Тогава най-добре е да не казваме на магьосника, че са били двама — отвърна решително другият — Ако открие, че единият е успял да избяга, това ще ни струва живота.

— Съгласен съм. Но къде може да е отишъл другият?

— Сигурно се е измъкнал, преди да се задейства капанът Вече няма значение. Важното е, че заловихме Сейнт Айвс. А както ми изглежда, той дълго време няма да дойде в съзнание.

Към Бакстър се протегнаха груби ръце. Той се опита да остане отпуснат и неподвижен, докато го измъкваха от гардероба.

Бе затворил очи, за да бъде още по-убедителен, така че си позволи да отправи мислено една молитва.

ГОСПОДИ, ДАНО ХАМИЛТЪН ПРИСТИГНЕ ПРИ ШАРЛОТ ПРЕДИ ХОРАТА НА МАГЪОСНИКА.

ГЛАВА 19

Един час по-късно Бакстър лежеше на студен каменен под и слушаше разговора на двамата си пазачи.

— Сейнт Айвс изобщо не изглежда толкова опасен. Само си загубихме времето да пускаме оня дим. Щеше да бъде много по-просто да използваме револвер.

— Но нали чу какво каза магьосникът — отвърна другият с оправдателен тон. — Сейнт Айвс е по-хитър, отколкото изглежда.

— Ако питаш мен, вие с Върджил получихте по-лесната задача. Онази женска Аркъндейл едва не ми издра очите. После удари горкия Дълъг Ханк с онази нейна тежка чанта. Него все още го боли главата. Проклетата жена има по-пиперлив език и от някоя продавачка на риба.

Толкова с надеждата, че Хамилтън е пристигнал при Шарлот преди хората на Морган Джъд, помисли си Бакстър.

— Сигурно сме използвали малко повече от онова благовоние върху Сейнт Айвс — обади се вторият мъж. — Все още е в безсъзнание.

— Имаш късмет, че не си го убил по случайност с онзи дяволски дим. На магьосника това никак нямаше да му хареса. Той иска сам да се оправя с този тип.

За кратко настъпи тишина. След това заговори вторият негодник, като понижи глас:

— Не ви ли се струва, че този човек е доста странен?

— Кой? Сейнт Айвс? От това, което чувам, той винаги си е бил странен.

— Не Сейнт Айвс, глупако, а магьосникът.

Първият мъж се изсмя тихо.

— Обзалагам се, че това се отнася в пълна степен и за него. Но пък плаща добре. — Бакстър чу шум от тежки стъпки и разбра, че единият от пазачите се бе отправил към вратата. — Отивам в кухнята да взема нещо за ядене. Дръпни този звънец, ако Сейнт Айвс отвори очи, и аз ще дойда веднага.

Магьосникът каза аз пръв да му се обадя. Знаеш какъв става, ако не изпълняваме това, което е наредил.

— Да върви по дяволите!

— Донеси за мен филия хляб и малко шунка. — Мъжът, който остана да пази Бакстър, повиши глас. — И малко бира. Като го гледам този тук, не мисля, че скоро ще се събуди.

До Бакстър долетя някакъв неясен отговор, после шум от отдалечаващи се стъпки. След това настъпи тишина. Бакстър се опита да прецени положението. Всичко това много приличаше на лабораторен експеримент. Бяха се смесили две избухливи вещества и бяха предизвикали пожар. Но в този случай той не беше просто страничен наблюдател, който си води бележки. Беше един от участниците в процеса.

Хората на Морган го бяха претърсили, преди да завържат ръцете и краката му и да го натоварят на файтона. Един от тях бе взел ножа му Бакстър с облекчение установи, че очилата му си бяха на мястото. Беше се страхувал да не ги изгуби, докато траеше бързото пътуване. За щастие, през цялото време беше сам. Похитителите, очевидно сигурни, че са вързали здраво и са упоили жертвата си, бяха отишли на капрата при кочияша и бяха обърнали по няколко чашки джин.

Бакстър се бе заел да пререже въжетата, с които го бяха вързали. Трябваше да счупи стъклото на импровизирания си часовник, за да се сдобие с нещо остро. Нямаше да е трудно. Мъжете, които го бяха влачили по стълбите само преди няколко минути, не бяха забелязали, че въжето на китките му се държи само на няколко нишки.

Бакстър остана неподвижно още няколко секунди, преценявайки възможностите, случайностите и усложненията. Както при всеки един експеримент, химичен или алхимичен, всичко се свеждаше до огъня. И както при всеки експеримент, винаги съществуваше опасност от експлозия. Бакстър се размърда, изстена и отвори очи. Един нисък, набит човек, който бе седнал на един стол на известно разстояние от Бакстър, бавно се изправи на крака. На колана му бе втъкнат голям револвер. Когато непознатият се усмихна самодоволно, Бакстър забеляза, че по-голямата част от зъбите му липсват.

— Време беше. Магьосникът вече те очаква. Каза да му дам знак, когато отвориш очи. Мисля, че сега трябва да го направя.

— Един момент, ако обичаш. — Бакстър заби върха на ботуша си в пресеца на пазача си.

Човекът сподави един болезнен вик, олюля се и посегна към револвера си.

— Ама ти си бил голям глупак. Това няма да те доведе доникъде.

Бакстър освободи китките си от въжето и с едно-единствено движение се претърколи настрани. Очите на пазача се разшириха от изумление при вида на свободните ръце на пленника. Той се опита да се хвърли към Бакстър, но раненият му крак поддаде и той се смъкна на колене. В следния миг Бакстър бе вече върху него и заби юмрук в челюстта му. Револверът падна шумно някъде встрани. Бакстър го взе, запъна ударника и се изправи, като насочи оръжието в гърдите на противника си.

— Нямам славата на добър стрелец, но пък и ти си лесна мишена.

Пазачът примигна няколко пъти, неспособен да се опомни от изненадата си.

Магьосникът каза, че ще бъдеш замаян и движенията ти ще са бавни, когато премине ефектът от опиума.

Магьосникът е сбъркал — отвърна спокойно Бакстър. — Сега ми кажи как щеше да дадеш проклетия сигнал.

Шарлот дръпна отчаяно въжето, с което бяха завързани китките ѝ и чийто друг край бе вързан за единия стълб на голямото легло, покрито с яркочервена покривка. Беше започнала да се бори със стегнатия възел, веднага след като похитителите ѝ я бяха оставили сама в стаята.

Шарлот можеше да се движи на известно разстояние, всъщност доколкото позволяваше дължината на въжето, но самият възел бе сложен и много здрав. Ако се изправеше, можеше да вдигне ръце до кадифения ръб на драпериите, само толкова.

Леглото беше масивно, с четири стълба отстрани, които бяха инкрустирани с образи на странни, митични същества — змии, дракони и феникси бяха толкова изкусно гравирани в дървото, че изглеждаха като живи.

Шарлот се огледа с любопитство наоколо и реши, че леглото много подхожда на обстановката. Дебел килим с черни и червени шарки покриваше каменния под. Камината беше изградена от черен гранит. На прозорците се спускаха тежки червени завеси с черен кант, които достигаха до земята.

Всичко в тази стая бе издържано в два цвята — кървавочервено, и черно. Шарлот си спомни, че Джулиана бе избрала същите цветове за приемната си, където гадаеше бъдещето на карти. Черното и червеното очевидно бяха цветовете на магьосниците.

Шарлот насочи вниманието си към масичката до леглото. Върху него имаше само една свещ. Другият от негодниците беше взел чантичката ѝ, след като тя удари с нея по главата един от тях. Нямаше представа, дали са намерили малкия ѝ револвер.

Шарлот впи поглед в свещта, която се намираще на черна желязна поставка, и се учуди колко ли време щеше да отнеме на немощния пламък да прогори въжето. Това, без съмнение, бе въпрос, на който Бакстър би могъл да отговори веднага.

В този момент вратата се отвори. Шарлот обърна бързо глава, надявайки се отчаяно, че ще се случи някакво чудо и ще се появи не друг, а Бакстър. От откъслечните разговори, които бе дочула по време на дивото препускане на фойтона към тази тайнствена къща, тя бе разбрала, че Бакстър също е отвлечен.

Стомахът ѝ се сви на топка, когато видя човека, застанал на вратата. Сега той не носеше черното домино, нито пък чертите на лицето му бяха скрити в сянка, както го бе видяла за пръв път преди пет години. Но всепроникващият студ, който като че ли се излъчваше от него, не можеше да се сбърка с нищо. Шарлот се зачуди как не го е познала веднага през нощта на маскения бал.

Беше се изправила очи в очи с чудовището, което преди пет години бе нахлуло в дома ѝ. Шарлот усети веднага, че истинската същност на този човек бе скрита зад лице, което притежаваше необикновена, мъжествена красота. Косата му бе черна и къдрава и падаше свободно върху високото му чело. Джъд имаше правилен нос и високи скули, което говореше за аристократичния му произход. Беше облечен по последна дума на модата. Снежнобялата му вратовръзка беше завързана на сложен възел. Палтото, панталоните и ботушите бяха от най-скъпи материи и му стояха чудесно. Морган Джъд носеше

дрехите си с такава небрежна елегантност, като че ли бе роден с това качество.

Прикритието му беше перфектно, помисли си Шарлот. Човек трябваше да се вгледа по-внимателно, за да види ледената пустота, която се излъчваше от погледа му.

Шарлот седна сковано върху червената покривка на леглото и си пое дълбоко дъх. Сърцето ѝ бясно биеше в гърдите. Трябваше многократно да си напомня, че паниката нямаше да реши нищо. Трябваше да се изправи срещу злото, в противен случай беше загубена.

Шарлот вдигна гордо брадичка и изправи рамене.

— Приемам, че вие сте Морган Джъд, или греша?

— Сега вече се запознахме както трябва, мой малък отмъстителен ангел. — Дрезгавият глас със забележителна яснота отразяваше странното ледено спокойствие на този човек. Морган склони глава в подигравателен поздрав. — От известно време очаквам с нетърпение тази наша среща.

— Къде е Бакстър?

— Моите хора ще ми съобщят, когато Сейнт Айвс се събуди. — С тези думи Морган извади револвер от джоба на панталоните си. Държеше го с някаква небрежна лекота, докато прекосяваше стаята, за да си налее бренди от масичката до прозореца. — Страхувам се, че е поел твърде голяма доза от благовонието. Хората ми не могат да го дозират както трябва.

— Боже Господи! — В гърдите на Шарлот се надигна безумен страх. Ами ако Бакстър никога повече не се събуди? Пред очите ѝ неволно изникна Джулиана, която беше толкова близо до смъртта.

Морган Джъд се намръщи леко.

— Наистина, ще трябва да експериментирам повече с тази смес. Понякога действието ѝ е непредсказуемо.

Не, в този момент не трябваше да си мисли за възможността никога повече да не види Бакстър. Трябваше да насочи цялото си внимание и мисли върху проблема, пред който бе изправена сега. Бакстър щеше да се оправи. Трябваше да се оправи!

Когато се обърна към Морган, гласът ѝ бе наситен с неизказано презрение.

— Не мисля, че има нужда да размахвате заплашително револвера си към мен, мистър Джъд. — Шарлот кимна с глава към

вързаните си китки. — Или да заплашвате една беззащитна жена ви доставя удоволствие?

— Простете ми, мис Аркъндейл. — Морган си наля чаша бренди и се обърна към нея, а на устните му играеше хитра усмивка. — Не заради вас предпочитам да държа оръжието си подръка.

Изведнъж Шарлот разбра.

— Значи наистина толкова се страхувате от Сейнт Айвс?

В студените му очи проблесна гняв.

— Не се страхувам от него, но от опит знам, че не е зле да бъдеш предпазлив. Видът му лъже, мис Аркъндейл. Той е много по-опасен, отколкото изглежда.

— Съгласна съм с вас. — Шарлот вдигна поглед към него. Надяваше се, че очите ѝ говорят достатъчно ясно колко го презира. — Защо ни доведохте тук?

Морган отпи от брендите си.

— Мислех, че за жена с вашия ум, това е очевидно. Аз сам определям велика съдба за себе си, а вие със Сейнт Айвс, поради някаква необяснима за мен причина, заставате на пътя ми. Опитах се да ви отклоня от намеренията ви, но след като не успях, имам намерение да ви премахна.

Шарлот долови някакво движение при вратата.

— Все още работиш върху великата си съдба, а, Джъд?

Морган бавно се усмихна.

— Сейнт Айвс.

— Бакстър! — Сърцето на Шарлот подскочи, когато го видя.

Бакстър беше тук и изглеждаше точно така, както напусна балната зала преди няколко часа. Точно такъв очакваше да го види. Дрехите му бяха малко измачкани и не съвсем по модата, но много му отиваха. Но, както и при Морган Джъд, те не можеха да прикрият същността му. Шарлот ясно виждаше всичко това.

Бакстър пристъпи в стаята с револвер в ръка. Дългото му палто бе праметнато през ръката, като че ли току-що се връщаше от разходка в парка. Но стъклата на очилата му отразяваха пламъците от огъня, а очите му горяха с непоколебима решителност.

Морган насочи револвера си към Шарлот и остави чашата си на масичката.

— Както виждам, хората ми не ги бива за нищо. Наистина, много е трудно в днешно време да намериш хора, на които можеш да разчиташ. Трябваше да получа сигнал, когато се събудиш, Сейнт Айвс.

— Не обвинявай хората си — отвърна Бакстър. — Аз прерязах въжето, с което трябваше да ти се сигнализира. Всъщност открих цялата система от въжета за сигнализация и ги прерязах всичките. Никой няма да се яви, ако се опиташ да задействаш някакъв механизъм. Доста умно измислено, но вече безполезно. Учудващо е как една малка слабост може да провали цял един хитър план.

Морган стисна челюсти, но само сви рамене и не каза нищо.

— Не бъди толкова сигурен, Сейнт Айвс. Преживях оня случай в Италия, ще победя и тази вечер. — Морган раздвижи леко ръката си. — Остави револвера, Сейнт Айвс, или ще пръсна мозъка на твоята дама. И двамата знаем, че от такова разстояние не можеш да улучиш. Никога не се научи да стреляш добре.

— Така е. — Бакстър остави револвера на близката маса, след това погледна към Шарлот. — Добре ли си, скъпа?

Гласът му беше спокоен и безстрастен както винаги, но очите му блестяха по-силно и от огъня в камината. Шарлот трябваше да преглътне два пъти с мъка, преди да отговори.

— Да — прошепна тя, — Не съм ранена. А ти, Бакстър?

— Чувствам се чудесно, както сама виждаш. — След това той отново насочи вниманието си към Морган. — За какво е всичко това, по дяволите?

Морган изпусна дълбока въздишка.

Отначало намесата ти в моите работи само ме дразнеше, но в последствие започнах да гледам на нея като на интересно предизвикателство. Човек не може да пренебрегва пътищата, по които се развива съдбата му.

Наистина. — Все още държейки палтото си в ръка, Бакстър се насочи с бавни крачки към най-близкия прозорец. Остана така, вперил поглед в нощта, а на лицето му бе застинало замислено изражение. — Интересен въпрос, имам предвид съдбата. Древните философи са вярвали, че характерът на човека е ключът към неговата съдба.

— Така е — промърмори Морган. — Напълно съм съгласен с теб.

Шарлот ги наблюдаваше в напрегнато мълчание. Въпреки че Морган държеше револвера насочен към нея, той не се целеше точно, защото цялото му внимание бе насочено към Бакстър.

В този момент Бакстър извърна глава и ѝ хвърли поглед през рамо. По лицето му не можеше да се прочете нищо, но настойчивостта на погледа му я накара моментално да застане нащрек. Той се опитваше да ѝ каже нещо. Шарлот чувстваше, че иска тя да направи нещо. Но какво би могъл Бакстър да очаква от нея? При тези обстоятелства едва ли можеше да направи нещо.

Освен да говори.

Разбира се! Ако Бакстър имаше някакъв план, а тя бе сигурна, че той не бе дошъл без такъв, тогава той без съмнение искаше от нея да разсейва Морган и да привлича вниманието му върху себе си, докато той изпълнява това, което е намислил.

— Защо сте си направили труда да ни събирате тук тази вечер, мистър Джъд? — настоя Шарлот с възможно най-властен тон.

Морган извърна поглед към нея.

— Не се случва често човек да има възможност да поговори с хора, които могат да оценят способностите му.

— Глупости. Със сигурност не сте толкова суетен, че да ни домъкнете тук само за да се хвалите със способностите си.

— Тук грешиш, скъпа — обади се Бакстър. — Суетата на Морган не знае граници. Но това не е причината, поради която ни отвлече, нали, Морган?

— Въпреки че ми е много приятно да съм сред хора, които притежават достатъчно интелект да оценят цялото величие на плановете ми, трябва да призная, че ви събрах тук тази нощ по съвсем друга причина — отвърна Морган.

— Всичко стана твърде бързо, не мислиш ли? — Усмивката на Бакстър беше измамно спокойна. — Искаш да знаеш как успяхме да разберем всичко, нали?

— Това е много меко казано, Сейнт Айвс. Мислех, че като се отърва от онази Хескет, това ще бъде край на всичко. Но тъй като човек никога не трябва да разчита само на случайността, поставих един от моите хора да наблюдава къщата. От това, което той ми каза, разбрах, че през онази нощ именно ти си бил този, който е претърсвал

къщата. А когато научих, че си се сближил с мис Аркъндейл, разбрах, че тя трябва да е била жената, която те е придружавала тогава.

Бакстър кимна в знак на съгласие.

— Твоят човек ти е казал, че сме взели нещо от дома на Друзила Хескет.

— Да, каза ми, че сте взели някаква книга. А също така и че жената е била тази, която я е носила, и че тя е ръководела цялата операция. — Морган издаде някакъв стържещ звук, който би трябвало да е смях. — Не можех да повярвам, че е разбрал правилно, но за всеки случай реших сам да претърся къщата на мис Аркъндейл.

— Вие сте взели скицника! — извика Шарлот.

— Когато видях, че в него няма нищо изобличаващо, отново се осмелих да повярвам, че с това ще се свърши всичко. — Морган поклати глава. — Но вие двамата продължихте да действате заедно и дори се сгодихте!

— Поради което ти се опита да развалиш отношенията ми с Шарлот първо като изпрати при нея Джулиана Поуст с куп лъжи, а след това ѝ даде бележка, предупреждавайки я, че не може да ми има доверие.

В отговор Морган само сви рамене.

— Очевидно нито един от опитите ми не можа да разколебае доверието ѝ в теб. Моите поздравления, Сейнт Айвс. Никога не бих предположил, че притежаваш нужната притегателна сила и чар, за да предизвикаш такава вярност у една жена. Кой би си помислил, че ти си от онези смахнати романтици?

Бакстър не му обърна внимание.

— Защо, за бога, намери за необходимо да убиваш Друзила Хескет?

— Мисис Хескет поддържаше безразборни връзки с мъже. Имаше любовна връзка и с мъж, на когото беше необходимо да доверявам някои неща. Наистина, избягвам да споделям някои от най-личните си тайни, но това не винаги може да бъде избегнато. Човек не може да върши всичко сам, все пак. Затова се нуждае от доверен човек.

Шарлот беше искрено изненадана.

— Мисис Хескет е имала връзка с вашия доверен човек?

— Както разбрах от много места, тя се е ползвала с необичайна свобода, що се отнася до тези неща. Във всеки случай, моят човек една

вечер се напил и ѝ показал един от медальоните ми. Казал ѝ, че знае за мен доста неща, но само чака удобен момент. Когато придобия властта и богатството, към които се стремя, той смятал да ме изнудва. По този начин е искал да я убеди, че е идеален кандидат за ръката ѝ, тъй като бъдещето му било многообещаващо.

— Мистър Чарлз Дил — прошепна Шарлот. — Той беше един от ухажорите ѝ.

— Така е.

— Аз не ѝ го препоръчах — продължи тя. — Собственият ми доверен човек каза, че мистър Дил бил склонен към нечестни и безскрупулни дела.

— Бил е прав — отвърна сухо Морган. — Но пък и аз изисквам такива качества от своя доверен човек.

— Как научихте, че мистър Дил се е доверил на мисис Хескет? — попита Шарлот.

Морган вдигна многозначително едната си вежда.

— Имам навик от време на време да поставям подчинените си в транс. Задавам им различни въпроси, за да проверя тяхната лоялност. Разбира се, след това те не си спомнят нищо.

— Когато си разбрал, че мистър Дил възнамерява да те предаде и че е разказал за плановете си на мисис Хескет, ти си решил да убиеш и двамата — заяви Бакстър, все още застанал до прозореца.

— Това бе единственото нещо, което можех да направя — обясни Морган. — Да се отърва от Дил, беше лесна работа. След като приключих с въпросите, добавих още една доза от благовонията в мангала. Той никога не се събуди от унеса си. Когато тялото му беше намерено два дена по-късно, решиха, че е починал от сърдечен удар.

— След това сте се заели да се отървете и от мисис Хескет — обади се Шарлот. — Направили сте два опита да отнемете живота ѝ и когато и двата са се оказали неуспешни, просто сте отишли в дома ѝ и най-хладнокръвно сте я застреляли.

— Не винаги е удобно да се използват благовонията И хипнозата — отвърна Морган. — А наистина си мисля, че е благоразумно от време на време да се сменят методите на работа. Предсказуемостта не е добродетел.

Шарлот присви подозрително очи.

— Съмнявам се някога да се тревожите, че сте обременен с твърде много добродетели.

— Трябва да призная, че острият ви език ми харесва. — Морган се обърна към Бакстър. — Какво откри в скицника на мисис Хескет?

— Защо да ви отговаря? — Шарлот се размърда, тъй като искаше отново да привлече вниманието на Морган. — Ще ни убиете веднага щом научите каквото искате.

— Наистина, налага се да убия Сейнт Айвс — съгласи се Морган. — Той разбира много добре, че не мога да го оставя да живее сега, след като знае, че съм жив и на път да изпълня великата си съдба, няма да се примири, докато не провали плановете ми. Сейнт Айвс е най-упоритият и неотстъпчив човек, когото познавам.

— Тогава едва ли можете да очаквате от него да ви каже това, което искате да знаете — отвърна Шарлот с малко по-висок тон от необходимото.

Морган изобщо не се извърна към нея. Погледът му оставаше прикован в Бакстър.

— Напротив, ще ми каже, защото имам намерение да преговарям за твоя живот, скъпа.

Шарлот се вцепени.

— Не очаквайте от мен да повярвам на това. Аз съм също толкова голяма заплаха за плановете ви, колкото и Бакстър за моите. Известно ми е всичко.

Морган ѝ отправи снизходителен поглед.

— Вие сте просто една жена, и то не от най-очарователните. Но пък затова притежавате някои забележителни качества, които могат да привлекат един мъж в моето положение. Произходът ви е много добър. Не такъв, какъвто бих желал, но може спокойно да послужи на целите ми.

— Моят произход? — Шарлот бе онемяла от изненада.

— Нещо по-важно, вие сте много по-умна от останалите жени, притежавате и завидна смелост, и кураж, а всичко това бих искал да предам на децата си.

— Господи, сър, вие сте луд! — прошепна ужасена Шарлот.

— Като моя жена, няма да имате възможността да свидетелствате срещу мен. — Морган впи поглед в нея, а устните му се извиха в

жестока усмивка. — Няма да имате никакъв избор, освен да ме дарите с наследник.

— Ваша жена! Невъзможно! — Шарлот се повдигна на колене на леглото, а в погледа ѝ лумнаха изумрудени пламъци. — Нищо на този свят не може да ме накара да се омъжа за вас!

— О, напротив! — За един ужасен миг Морган спря върху нея студения си поглед. — Хипнозата.

— Вашите трикове никога няма да ми подействат.

— Не бъдете толкова сигурна. Усъвършенствам уменията си с всеки изминал ден. Точната доза от опиума, заедно с точното прилагане на моя научен метод да накарам някого да изпадне в транс, ще ви превърне в идеалната съпруга, скъпа моя.

Шарлот почувства как изведнъж устата ѝ пресъхна.

— Не вярвам, че каквато и да е доза от вашия опиум може да ме накара да забравя колко ви мразя! Но ако все пак това, което казвате, е истина, ефектът ще бъде само временен. Рано или късно ще изляза от трансa и когато това стане, ще намеря начин да ви убия.

— Това ще добави малко живец в брака ни, не мислите ли? — Морган се изсмя с кратък, дрезгав смях. — Може би това ще стане причина аз да не изпитам отегчението, което неминуемо бих почувствал с една прекалено отзивчива жена.

— Дори и ако това беше възможно, а аз мисля, че не е, защо бихте искали да се ожените за жена, която ви презира толкова много?

Усмивката на Морган накара Шарлот да се вледени. Но този, който отговори, беше Бакстър. Гласът му бе тих и абсолютно лишен от чувства. Глас на сериозен учен, който съобщава факт.

— Защото си принадлежала на мен, разбира се.

Шарлот почувства, че се задушава. Впи недоумяващ поглед в широките рамене на Бакстър, но не можа да намери дори една дума за отговор.

— Точно така — отвърна Морган с огромно самодоволство. — Всеки път, когато разтворя хубавите ти бедра, Шарлот, ще се наслаждавам над победата си над единствения човек, който почти ми бе станал равен.

— Вие със сигурност сте напълно луд — прошепна тя.

В очите на Морган проблесна гняв. След това той погледна Шарлот с презрение.

— Хайде сега, любов моя, ти си ми длъжница. Ти си честна жена. Мислех си, че искаш да ми се отплатиш.

— Какво искате да кажете?

— Аз бях причината вторият ви баща да свърши с прерязано гърло във водите на Темза. Направих го още на сутринта, след като се срещнахме. През онази нощ аз промених съдбата ти. Какво щеше да правиш, ако не те бях отървал от този Уинтърборн?

— Вие със сигурност не сте го убили заради мен. — Тя се отдръпна ужасена. — Направили сте го, защото той не можеше да ви плати парите, които ви дължеше, пари, изгубени на хазарт.

Морган само сви рамене.

— Да, признавам, че е така. Права сте, не го направих заради вас.

Бакстър се извърна бавно от прозореца и се отправи към масичката с брендите.

— Кажи ми, Морган, как успя да избягаш от замъка в Италия?

Морган вдигна рязко глава.

— Нито стъпка по-нататък, Сейнт Айвс!

Бакстър спря.

— Много добре. Но бъди така добър и задоволи любопитството ми.

— Имаше таен тунел, през който се излизаше от лабораторията. — Морган сви устни. — Успях да го достигна навреме, за да избегна пламъците, но не можах да избягам от газовете, които се образуваха при запалването на химикалите. Едва не се задуших до смърт.

— Точно те са увредили гласа ти, нали?

Лицето на Морган се изкриви от тъмна ярост.

— Ти ми причини всичко това — изхриптя той. — И тази вечер ще си платиш!

— Как смеете? — извика Шарлот — Вие се опитахте да убиете Бакстър!

— Тишина! — Морган й хвърли кратък поглед, преди отново да насочи вниманието си към Бакстър. — Мисля, че достатъчно говорихме за миналото.

— Съгласен съм — отвърна Бакстър.

— Кажи ми какво намери в скицника на Друзила Хескет, което те насочи към мен — продължи Морган — Кажи ми веднага, Сейнт Айвс, или ще убия твоята устата Шарлот!

— Намерихме много интересна рисунка.

— Бакстър, не! — намеси се Шарлот. — Не му казвай нищо. Той ще те убие!

— Затваряйте си устата, мис Аркъндейл — изсъска Морган. — Или аз ще го направя вместо вас.

Шарлот понечи да отговори и да му каже какво мисли за него, но изобщо не успя да издаде и звук.

С внезапен, ужасяващ порив на невидим вятър и с остър звук, тежките завеси на прозореца, където стоеше Бакстър само миг по-рано, избухнаха в пламъци.

Морган изведнъж се вцепени. Лицето му се изкриви от ужас.

— Не! — прошепна дрезгаво той. — Не, по дяволите, не!

— Това ти навява стари спомени, нали? — Гласът на Бакстър бе все така безстрастен. — На мен също.

Морган потрепери и направи огромно усилие да се овладее. С треперещи ръце насочи револвера си към Бакстър.

— Сега ще свърша с теб. Научих това, което ми трябваше, от жената. За мен ще бъде огромно удоволствие да я притежавам. , Докато умираш, мисли за мен как я обладавам!

Шарлот забеляза как Морган стисна по-силно оръжието си и нададе смразяващ кръвта писък. Морган отново потрепери, но не изпусна пистолета. В този момент огънят в камината избухна в съскащи пламъци, които наподобяваха ноктите на огромна хищна птица, търсеца плячката си.

— Не! — Морган отстъпи крачка назад и се облегна на ръба на голямото легло.

Обграден от пламъци, Бакстър тръгна бавно и заплашително към Морган.

— Няма време — каза той. — Трябва да бягаш.

Пламъците ставаха все по-големи и заплашителни зад гърба му Шарлот разбираше, че Бакстър разчита на ужаса на Морган, за да осъществи намеренията си, но тя не можеше да се довери на Морган, нито на емоциите му. Трябваше отново да отклони вниманието му. Застанала на колене, тя се пресегна над главата си и улови копринения ръб на завесите на леглото. След това ги дръпна надолу с всичката сила, на която беше способна. Тежките драперии паднаха, истинска лавина от яркочервена коприна. Част от нея покри раменете и главата

на Морган. Останала част се стовари върху Шарлот. Морган нададе яростен вик, който отекна зловещо в каменните стени. Последва го изстрел, Морган не се бе сдържал и бе стрелял.

— Бакстър! — Шарлот успя да отхвърли червените завеси от себе си и се закашля, полузадушена от праха, както и от дима, който започваше да изпълва стаята.

Пламъците се разпространяваха бързо. На този страховит фон Бакстър и Морган се бяха вкопчили в смъртоносна хватка. Двамата паднаха на килима, като се бореха с всички сили да се доберат до другия револвер, този, който бе държал Бакстър. Проехтя още един изстрел. За миг, който сякаш продължи цяла вечност, нито един от двамата не се помръдна.

— Бакстър! О, Господи! — Обезумяла, Шарлот успя да достигне ръба на леглото. Въжето се опъна, като не ѝ позволи да се придвижи повече.

Морган се вираше в противника си с широко отворени, смаяни очи. На гърдите, върху снежнобялата си риза, имаше голямо червено петно.

— Не! Не може всичко да свърши по този начин. Трябва да изпълня великата си съдба!

Бакстър бавно се изправи на крака, но Морган веднага се вкопчи в ръката му.

— Съдбата ми показваше, че аз ще победея златния грифон — прошепна той с отпадащ глас. — Сигурно нещо се е объркало. — Морган се закашля. — Объркало се е, а аз съм магьосник. — Не можа да каже нищо повече, защото от устата му бликна кръв.

Морган наистина се опита да каже още нещо, но не успя. Ръката му бавно пусна ръката на Бакстър, тялото му се отпусна на килима и не помръдна повече.

Бакстър бързо се изправи и се втурна към Шарлот Младата жена забеляза, че той бе изгубил очилата си в битката.

— Трябва да се махнем оттук — каза Бакстър.

— Не мога да развържа тези въжета. — За пръв път Шарлот осъзна каква заплаха представлява огънят. Помисли си, че никога няма да успее да излезе от тази дяволска стая, и усети как в нея се надига паника. — В чантичката си имам нож, но не знам къде е. Похитителите

ми я взеха. Господи, Бакстър! — Тя вдигна поглед към него, неспособна да каже нищо повече, скована от ужас.

— Палтото ми! Изпуснах го някъде. — Бакстър започна бързо да се оглежда наоколо. — Бързо! Виждаш ли го къде е!

— На пода зад теб. На не повече от три крачки разстояние. Върни се право назад.

Бакстър се обърна и последва указанията ѝ.

— Да, намерих го. Даваш отлични инструкции, скъпа. — Той бързо пребърка джобовете и извади един нож, след което се върна към леглото.

— Взех ножа от човека, който ми го беше взел по-рано, когато ме докара тук.

Опипвайки пътя си, Бакстър улови въжето, изпъна го и го преряза. Шарлот беше свободна. Младата жена едва не припадна от облекчение.

— Хайде. Нямаме време за губене. — Бакстър сграбчи ръката ѝ и издърпа Шарлот от леглото. — Ти трябва да водиш, Шарлот. Всичко пред погледа ми е размито и неясно.

— Да, разбира се. — Шарлот едва не се спъна в неподвижното тяло на Морган, докато си проправяше път към вратата. Сведе поглед към него и видя, че ризата и палтото му бяха напоени с кръв. — Ами ако избяга отново?

— Този път няма да избяга, Шарлот — отвърна безстрастно Бакстър. — Морган е мъртъв.

— Но как можеш да си сигурен? — настоя Шарлот, докато се измъкваша от стаята.

— Дори аз не мога да пропусна такава близка цел.

Шарлот почти беше достигнала вратата, когато забеляза с ъгълчето на окото си някакъв златист отблясък.

— Очилата ти. — Шарлот ги вдигна от пода. — Едното стъкло е счупено, но другото, изглежда, е здраво.

— Благодаря ти, скъпа. — Бакстър постави очилата си. — И това ще свърши работа.

Двамата бързо излязоха, прекосиха коридора и се озоваха на масивното каменно стълбище. След тях се стелеха гъсти валма дим.

Няколко минути по-късно стаята експлодира в адски пламъци.

Когато двамата с Шарлот стигнаха до антрето, Бакстър прецени, че почти една трета от горния етаж на къщата бе обхваната от пожара.

В далечината се разнесоха викове. Уплашени слуги и многобройни негодници бягаха от огъня. Цялата тази суматоха им бе добре дошла, така щяха да се измъкнат незабелязано. Но все още съществуваше опасността някой от подчинените на Морган да се опита да ги спре, не знаейки, че господарят му е мъртъв.

— Виждаш ли някого? — Бакстър погледна през здравето стъкло на очилата си и се огледа наоколо.

— Не. — Шарлот едва си поемаше дъх от умора, но не забави крачка. — Мисля, че всички са прекалено заети със собственото си бягство.

— Отлично. — Бакстър усети студен повей откъм коридора и забеляза мрака в другия му край. — Вратата е отворена. Както изглежда, по-голямата част от слугите вече са избягали. На стълбището не срещнахме никого, затова мисля, че е логично да предположим, че никой от тях не се чувства длъжен да спасява господаря на този дом.

— Както отбеляза Морган, в днешно време е много трудно да се намерят слуги, на които можеш да разчиташ.

Шарлот и Бакстър най-сетне достигнаха до входната врата и предпазливо надникнаха навън.

— Наоколо не се вижда никой — прошепна Шарлот. — По кой път да поемем? Нямам никаква представа, къде се намираме.

— Нито пък аз, но пламъците със сигурност ще привлекат внимание Сигурно в този район има и други жители. Хайде да излезем на пътя. — Той я хвана за ръката и понечи да се спусне по входните стъпала.

— Бакстър.

Тревогата в гласа ѝ го накара веднага да застане нащрек. Той се обърна, в едната си ръка стискаше ножа. От сенките се отдели някаква фигура.

— Ей вие, къде си мислите, че отивате?

Мъжът вдигна ръка. Бакстър веднага разбра, че непознатият държи револвер.

— Господи! — прошепна Шарлот. — Вие сте онзи негодник, който се опита да ни спре пред къщата на мисис Хескет.

— Точно така, но този път номерата ви няма да минат.

— Ние вече не сме ви необходими — заяви Бакстър.

— Ако магьосникът си е дал толкова труд да ви задържи, значи, че сте повече от необходими. Смятам да ви взема с мен, докато разбере как точно стоят нещата.

— Господарят ти лежи мъртъв в една от стаите на последния етаж — отвърна спокойно Бакстър. — От твоята работа нищо няма да излезе. Изчезвай, преди къщата да се е срутила отгоре ти.

— Там някъде трябва да има пари — изфуча негодникът Бакстър въздъхна.

— Ако търсиш само пари, можем да достигнем до някакво споразумение.

Лицето на непознатия разцъфна в усмивка.

— Сделка ли ми предлагате, сър?

Преди Бакстър да успее да му предложи някаква сума пари, за да сключат сделката, зад тях изщрака ударникът на револвер.

— Бакстър. Мис Шарлот — разнесе се високо в нощта гласът на Хамилтън. — Добре ли сте?

Бакстър се обърна и сложи на носа си счупените очила. Хамилтън и Ариел тичаха към тях откъм една група дървена по-надолу по пътя. В едната си ръка Хамилтън държеше револвер. Вратовръзката се вееше около врата му, което му придаваше небрежно елегантен вид. Както винаги, ботушите му бяха излъскани до блясък, Лекият нощен вятър рошеше къдриците му. В него имаше някаква неустойма привлекателност. Бакстър си спомни, че баща им изглеждаше по същия начин.

— Шарлот! — Ариел се хвърли в прегръдките на сестра си. — О, слава богу! Толкова се страхувах! Хамилтън пристигна малко след като онези ужасни мъже надвиха полицаите, които те пазеха и те отвлякоха. Успяхме да те последваме с новия файтон на Хамилтън. Знаеш ли, той е невероятно бърз.

— Колко умно от ваша страна. — Шарлот прегърна топло сестра си. — Умно и изключително смело.

Хамилтън прибра револвера в кобура.

— Съжалявам, че пристигнахме толкова късно, братко. По едно време загубихме дирята. Отне ни цяла вечност, докато открием един фермер, който си спомни, че е чул шум от файтон, минал покрай

къщата му. Той ни каза за това място, събщи ни също така, че на никого не се позволявало да се доближи до тази къща, освен на слугите. Всичко било много тайнствено, добави той. Помислих си, че къщата не може да е друга, освен на нашия магьосник.

— Чудесно заключение. — Бакстър се усмихна на красивия си брат. — Очевидно е истина това, което казват за графовете Ешъртън.

За миг част от радостта на Хамилтън се изпари.

— И какво е то?

— Те правят всичко със стил.

Хамилтън примигна от изненада, после избухна в смях.

— Това ни е в кръвта, братко. Всичките мъже Сейнт Айвс имат собствен стил. Само че ми отне известно време да забележа твоя. Който, трябва да призная, е направо уникален.

Шарлот вдигна глава от рамото на Ариел. Впи поглед в Бакстър и лицето ѝ разцъфна в ослепителна усмивка, която Бакстър можеше да види дори без очилата си.

— Стилът му е едно от многото неща, на които винаги съм се възхищавала у него.

ГЛАВА 20

Два дена по-късно Хамилтън се бе облегал до една от работните маси в лабораторията и наблюдаваше с интерес Бакстър, който нареждаше и пренареждаше химикали, колби и бутилчици, които изпълваха всяка хоризонтална повърхност.

— Как направи така, че завесите в онази стая пламнаха? А експлозията в камината? — попита Хамилтън.

— Казах ти, че взех със себе си цяла кутийка с моите шишенца, които, отворени, произвеждат мигновена светлина. Шарлот отвличаше вниманието на Морган достатъчно дълго време, за да мога да счупя две от тях в гънките на завесите. Едно от шишенцата хвърлих в огъня.

Много хитро измислено. Значи Морган Джъд убил своя доверен човек и Друзила Хескет и помислил, че с това всичко ще приключи.

— Да. Не взел под внимание факта, че мисис Хескет е казала на някого, че един от ухажорите ѝ се опитва да я убие. — Бакстър започна да нарежда две редици бутилки от зелено стъкло, които съдържаха алкални и метални соли. — Нито пък е допуснал възможността, че леля Розалинд ще настоява да се разследва смъртта на приятелката ѝ. Морган изпитваше огромно презрение към слабия пол. Винаги е подценявал жените.

— И накрая плановете му бяха осуетени именно от жени. Не само това, но загуби и живота си — отбеляза Хамилтън.

— Наистина.

— Имащ ли някаква представа, защо мисис Хескет е нарисувала онази малка рисунка с емблемата на Джъд?

Бакстър сви рамене.

— Можем само да предполагаваме. Шарлот мисли, че рисунката е направена от доверения човек на Морган Джъд, а не от нея. Може би се е опитвал да обясни техниките, които е използвал Джъд в хипнотичните си сеанси.

Хамилтън кимна в знак на съгласие.

— Значи той е нарисувал скицата, за да онагледя това, което се е опитвал да обясни?

— Вероятно. Никога няма да знаем със сигурност.

— Знаеш ли, Бакстър, странно, но винаги си казвах, че трябва да надникна в гардероба на онази стая в „Зелената маса“, където провеждахме събиранията си. Знаех, че магьосникът трябва да има някакъв таен вход, но някак си никога не се реших да проуча въпроса.

— Подозирам, че той предварително е направил така, че никой от членовете на клуба да не проявява прекалено любопитство към неговите работи.

Хамилтън се замисли.

— Искаш да кажеш, че е използвал хипноза върху нас, за да ни убеди, че няма смисъл да оглеждаме стаята по-подробно?

— Много вероятно — отвърна Бакстър, като постави в редицата още една колба.

Всичките тези въпроси го изморяваха. Беше се оттеглил в лабораторията си, за да я подреди. Винаги предприемаше тази дейност, когато искаше да помисли по даден въпрос. Намираще, че е много успокояващо да почиства колби, да излъсква инструменти и да подрежда в безкрайни редици шишенца, бутилчици и колби, докато размишлява.

За нещастие, плановете му за дълго и самотно размишление бяха провалени, когато Хамилтън бе пристигнал двамайсет минути по-рано, за да обсъдят събитията от предишните няколко дни.

— Трудно ми е да повярвам, че Друзила Хескет е поддържала връзка с един служител — заяви Хамилтън. — Бакстър, мислиш ли, че повечето високопоставени дами имат тайни любовни връзки с всички — от коняря до най-добрия приятел на съпруга си?

— Мисля, че броят на жените, въввлечени в такива връзки, не е по-голям от този на мъжете, обвързани по същия начин с гувернантките на децата си или с най-добрата приятелка на съпругата си.

Хамилтън се стъписа.

— Тази мисъл съвсем не е приятна. — Лицето му придоби сериозно изражение. — Не мисля, че би ми харесало да се окажа женен за жена, която има любовници.

— Това определено е нещо, по което си приличаме. — Бакстър започна съсредоточено да разглежда една колба, чието стъкло бе леко пукнато. — Чудя се дали моят стъklar ще може да го оправи.

— Мис Ариел никога не би погазила брачните клетви — продължи тихо Хамилтън. — Тя е добродетелна и изключително благородна млада дама.

Бакстър повдигна учудено вежди.

— Ако възнамеряваш да ѝ направиш предложение, чувствам се длъжен да те предупредя.

Хамилтън вдигна ръка в предупредителен жест.

— Моля те, без лекции. Много добре знам, че няма да встъпя във владение на наследството си още няколко години. Но бих искал да ти припомня, че в завещанието на татко нямаше нищо, което да казва, че през това време не мога да се оженя.

— Проблемът не е в завещанието на татко. Не ме интересува дали си решил да се жениш или не. Мис Ариел е много подходяща, тя ще бъде една истинска графиня.

Лицето на Хамилтън светна.

— Убеден ли си?

— Да. Но държа да те предупредя, че ако искаш да ѝ направиш предложение, трябва да си подготвен личните ти дела и изобщо — животът ти да бъде цялостно разследван от Шарлот Мога да ти гарантирам, че тя никога няма да допусне сестра ѝ да се омъжи за човек, който има склонност към разврат или хазарт.

Хамилтън лекичко се подсмихна.

— С други думи, името на нашия скъп мъртъв баща не е достатъчно добра препоръка за мен?

— Не, не е.

Хамилтън изпусна шумно въздуха от дробовете си.

— Тогава може би е добре, че не съм се метнал във всичко на него. Да си остане между нас, но не изпитвам никакво желание да преследвам танцьорки и певици или да се мъкна по бордеите. Искам да се оженя за жена, която изпитва истинска обич и привързаност към мен.

Бакстър вдигна глава и го погледна.

— Господи! Говориш напълно сериозно, нали?

— Че ще направя предложение на мис Ариел? Да. Никога не съм срещал по-очарователна и по-умна жена. Нито пък толкова смела. Знаеш ли, Бакстър, тя изрично настоя да ме придружи през нощта, когато последвахме мис Шарлот и похитителите ѝ. Нищо, което ѝ казвах, не можа да я разубеди. Дори по пътя ме накара да ѝ покажа как се стреля с револвер; просто за всеки случай. Тази жена наистина притежава забележителна смелост.

— Очевидно това е семейна черта — промърмори Бакстър.

— В този момент в коридора проехтя шум от стъпки. Розалинд, облечена в бледорозова рокля и малиновочервено палто и огромна розова сатенена шапка, се появи на вратата.

— Ето те и теб, Бакстър. От известно време те търся.

Хамилтън се изправи и сковано се поклони.

— Лейди Тренглос.

— Хамилтън. — След този поздрав тя се обърна отново към Бакстър. — Защо не отговори на съобщенията, които ти изпратих? Само вчера изпратих две и още едно тази сутрин.

Бакстър започна да се чуди дали някога ще остане сам в собствената си лаборатория.

— Добър ден, лельо. Ламбърт не ми каза, че ще дойдеш.

— Твоят иконом едва успя да отвори вратата преди малко — възрази тя. — Нямам достатъчно търпение да го чакам да ти съобщи за пристигането ми и чак тогава да ме посрещне. Наистина, Бакстър, трябва да оставиш бедния Ламбърт да се пенсионира. Как, за бога, се оправяш с домакинството си с такъв иконом?

— Той е единственият ми подчинен, който е останал тук повече от два месеца. Ако му позволя да си отиде, няма да разполагам с никого, за да ми помага в проклетото домакинство. — Бакстър реши, че спуканата колба не става за нищо, и я хвърли с кошчето за боклук. — Каж ми каква е целта на посещението ти.

Лейди Тренглос хвърли нетърпелив поглед към Хамилтън, а след това насочи вниманието си към Бакстър. На лицето ѝ се изписа замислено изражение.

— Дойдох да ти благодаря, че разгада тайната на убийството на приятелката ми.

— Вече го направи на сутринта след известните ти събития. — Бакстър взе бърсалката за прах, направена от пера, и започна

методично да почиства бутилките с химикали и най-различни други смеси. — В момента съм зает, затова, ако няма нищо друго...

— Много добре, това не е единствената причина за посещението ми. — Розалинд присви очи. — Искам да обсъдя с теб един семеен въпрос.

— Хамилтън е част от семейството, така че можеш да говориш пред него — заяви Бакстър с нетърпящ възражение тон.

Хамилтън го погледна изненадано и се усмихна.

— Наистина.

— Както искаш. — Розалинд отново хвърли поглед към Бакстър. — Ще говоря направо. Имаш ли намерение да развалиш годежа си с мис Аркъндейл сега, след като случаят с убийството е разрешен?

Бърсалката за прах замръзна във въздуха. Бакстър се обърна бавно и погледна леля си право в очите.

— Това е личен въпрос, който засяга само мен и мис Аркъндейл.

Нещо в гласа му я накара да отстъпи изненадана назад. Розалинд се опита да каже нещо, но напразно.

— Добре. Много добре. Искях само да кажа...

— Бакстър се страхува да поиска ръката ѝ — обясни Хамилтън с поверителен тон. — Мисли си, че тя ще го отхвърли.

— Затваряй си устата, Хамилтън! — изсъска Бакстър.

Хамилтън се ухили невъзмутимо.

— Но защо, за бога, Шарлот ще те отхвърля? — поиска да узнае Розалинд. — Тя е на двайсет и пет. Почти стара мома, която дори няма своя зестра. Трябва да осъзнае, че при тези обстоятелства едва ли ще намери някой по-подходящ от Бакстър.

— Благодаря, лельо Розалинд — промърмори Бакстър. — Винаги е добре да знаеш, че роднините ти ти предлагат такава безрезервна подкрепа.

— А тя много харесва Бакстър — обади се Хамилтън, — Проблемът е, че Шарлот изпитва недоверие към брака. — Ариел ми каза, че според сестра ѝ бракът представлява риск за една жена.

— Каква глупост! Ние говорим за брак с Бакстър. — Розалинд изсумтя съвсем не по дамски маниер. — Това едва ли представлява някакъв риск. Кълна се, че не познавам по-добродушен, спокоен и трезвомислещ човек от Бакстър.

— Напълно съм съгласен с вас. — Очите на Хамилтън блесяха лукаво. — Човек спокойно може да каже, че нашият Бакстър е най-спокойният, невъзмутим и стабилен човек, на когото винаги може да се разчита.

„Но това са качества, които спокойно може да притежава един кокер-шпаньол например“ — помисли си Бакстър, след което се върна към работата си с подновено усърдие.

— Какви са тези приказки за стабилност и невъзмутимост? — От вратата долетя гласът на Мериан. — За какво, за бога, говориш, Хамилтън?

Бакстър изстена.

— Проклятие!

Ако беше от хората, които вярват в съдбата, сигурно щеше да се изкуши да си помисли, че е станал жертва на зловна шега. Никога ли нямаше да си възвърне спокойствието и усамотението на собствената си лаборатория?

— Здравей, майко — обърна се към нея Хамилтън. — Какво правиш тук?

— Дойдох да поговоря с Бакстър.

Розалинд кимна кратко на Мериан, стараяйки се да не издава неприязънта си.

— Лейди Ешъртън.

Лицето на Мериан замръзна в израз на официална учтивост.

— Лейди Тренгрос. Не знаех, че ще ви намеря тук. — След това тя обърна гръб на Розалинд и насочи вниманието към сина си. — Надявам се, че даваш съвети на Бакстър за качества, които трябва да притежава един добър слуга. Той съвсем определено се нуждае от нов иконом. Този, който ми отвори вратата, дори не си направи труда да съобщи за мен. Само ми посочи с ръка накъде да вървя, за да дойда при вас.

— Всъщност говорим за забележителните качества на Бакстър — отвърна Хамилтън. — Достигнахме до заключението, че той притежава всички необходими качества, за да го препоръчаме пред мис Аркъндейл.

— Наистина — отвърна небрежно Мериан. — Сигурна съм, че двамата ще си подхождат идеално. Бакстър, бих искала да поговорим насаме.

— Днес не давам лични аудиенции, Мериан. — Бакстър още по-усърдно започна да почиства праха от колбите си. — В момента съм зает с други неща, както и сама можете да видите.

Мериан се намръщи.

— Но какво правиш с тази бърсалка за прах? В къщата няма ли прислужници?

— Не, но не в това е въпросът. Никога няма да позволя на някого да подрежда и почиства лабораторията ми. Винаги сам върша тази работа. Прислужниците имат неприятния навик да изпускат на земята колбите с химическите смеси и да чупят инструментите ми. — Бакстър скръсти ръце пред гърдите си. — Сега бих искал да ви помоля всички да си тръгнете.

— Няма нужда да бъдеш толкова груб, Бакстър — нацупи се Мериан.

— Грубостта е част от неговия неповторим стил — промърмори Хамилтън.

Мериан не му обърна внимание, а се обърна с цялото достойнство, което имаше, към Бакстър.

— Дойдох да изразя благодарността си за всичко, което направи за Хамилтън.

Хамилтън отегчено изви очи към тавана.

— Няма нужда да ми благодарите — отвърна Бакстър. — Хамилтън сам помогна за собственото си спасение, както и за това на другите. Оказа се, че в трудни ситуации той проявява забележително хладнокръвие и здрав разум, и ако някога отново попадна в затруднение, не мога да си помисля за никой друг, към когото бих се обърнал за помощ.

Хамилтън целият почервения от изненада и гордост В погледа му се четеше цялата благодарност, която не можеше да изрази с думи.

— Можеш да разчиташ на мен, Бакстър.

— Тъй като и без това започнахме този разговор... — Бакстър вдигна бърсалката, като че ли бе магическа пръчка, с помощта на която можеше веднага да се отърве от всички гости. — Моля, приемете, че съм получил благодарностите на всички ви и сега ви моля да си тръгнете. Имам много работа:

Преди някой да успее да отговори, на вратата се появи Шарлот, облечена в разкошна тъмножълта рокля. След нея идваше Ариел.

— Мис Ариел! — възкликна Хамилтън. — И мис Шарлот. — Той наклони глава в грациозен поздрав, след това пое ръцете им. — Позволете ми да ви кажа, че днес изглеждате великолепно.

Бакстър наблюдаваше Хамилтън, който с елегантен поклон се надвеси над протегнатите към него ръце. Каза си, че би трябвало да направи същото. Наистина имаше някои неща, които можеше да научи от своя по-малък брат. Но поради някаква странна причина чувстваше, че не може да помръдне от мястото си.

Душата му политна към Шарлот Тя беше толкова красива, че той усещаше, че трябва дълбоко да си поеме дъх. С нейното пристигане сякаш в лабораторията бе провикнала ярка слънчева светлина. Не, не само в лабораторията, помисли си той. Целият му проклет живот бе озарен от светлина. Бъдещето без нея му се струваше толкова мрачно, че дори не би могъл да си го представи. Тя беше неговият Философски камък. Бог да му е на помощ, ако я загубеше.

— Шарлот — промълви тихо той. Хамилтън го чу и му хвърли многозначителен поглед. Бакстър се прокашля смутено. — Мис Ариел. Добре дошли, дами.

— Здравей, Бакстър. — Шарлот се усмихна на всички, но очите ѝ оставаха приковани в Бакстър, — Виждам, че имаш доста посетители.

— Те всички тъкмо си тръгваха — отвърна бързо Бакстър. — Не знаех, че ще дойдеш, Шарлот. Къде, по дяволите, е Ламбърт? Ще го изпратя да донесе чай или нещо друго.

— Ламбърт е застанал на входната врата и изглежда няма намерение да помръдва оттам — каза Шарлот.

Ариел весело се засмя.

— Ламбърт каза, че с всички тези хора, които пристигат през цялото време, едва ли може да се очаква от него да свърши каквото и да било.

— Всички се опитваме да благодарим на Бакстър, но той настоява да си тръгваме и направо ни посочи вратата — ухили се Хамилтън.

— Вече ви казах, че имам работа — изръмжа Бакстър. Никой не му обърна внимание.

— Толкова невероятни събития — заяви Ариел. — Кой би могъл да си представи, че всичко ще свърши по-този начин?

— Наистина — засмя се Хамилтън. — Магьосникът сигурно е бил немалко изненадан, когато е разбрал, че машинациите му са довели при него не друг, а стария му враг Бакстър.

— Аз не съм убедена в това — намеси се Шарлот, като остави чантичката си на една работна маса. — По-скоро съм склонна да мисля, че унищожаването на Бакстър е било част от плана му за осъществяването на неговата така наречена велика съдба.

Хамилтън повдигна учудено вежди.

— Вероятно е така.

Ариел изглеждаше заинтригувана от забележката на Шарлот.

— Наистина. Мисля си за нещо, което Шарлот спомена в деня, когато спаси Джулиана Поуст Тя каза, че е забелязала на земята картата на смъртта, паднала с лицето нагоре. Мис Поуст заяви, че винаги е предсказвала на магьосника бъдещето, което е искал да чуе. Но през онзи ден тя, без да иска, му е предсказала истинската съдба.

Очите на Розалинд се разшириха от изумление.

— Господи, но това е толкова зловещо!

Бакстър се намръщи.

— Това са пълни глупости. Самата мис Поуст ни каза, че не е изтегляла тази карта. Тя сигурно е паднала съвсем случайно, може би ръбът на робата ѝ я е бутнал на земята, когато Морган е взел жената на ръце, За да я отнесе на дивана.

— А може би съвсем не е било случайно. — Хамилтън присви очи.

— Би било малко трудно да наречем такова лошо знамение просто съвпадение — съгласи се неохотно Розалинд.

— В цялата тази работа виждам тайнствена намеса на Провидението — добави Ариел.

— Достатъчно! — изрева Бакстър. — Положението не бе нищо повече от поредни събития с логическа последователност.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ариел.

Вместо Бакстър отговори Шарлот.

— Бакстър е прав в едно. В тази ситуация някои събития наистина следваха логическия си ход. Все пак, Морган Джъд сигурно е разбрал, че пуска в действие цял сложен механизъм и поема голям риск, когато е позволил на Хамилтън да стане член на „Зелената маса“.

Мериан се намръщи.

— Защо казвате това?

Шарлот обърна поглед към нея.

— Джъд сигурно е знаел, че когато е въвлякъл Хамилтън в плановете си, щял е рано или късно да привлече вниманието на Бакстър. Ако питате мен, част от него не е могла да устои на този риск и предизвикателство. Подозирам, че той е изпитвал някаква вътрешна необходимост да накара Бакстър да разбере, че е оцелял след инцидента в Италия. Искал е да злорадства, да докаже, че е по-умният от „двамата алхимици“. И не на последно място, искал е да си отмъсти.

— Разбирам. — Хамилтън наклони неволно глава на една страна, докато обмисляше казаното от Шарлот. — Много добре разбирам, че Джъд е искал да демонстрира превъзходството си. Но защо би си помислил, че Бакстър ще се заинтересува какво ще стане с мен?

Шарлот се усмихна.

— О, сигурна съм, че никога не би му хрумнало, че Бакстър ще се опита да те измъкне от „Зелената маса“ да не говорим, че ще спаси приятеля ти Норис. Джъд е приел за даденост, че Бакстър е опустошил собствената си душа с гняв и желание за отмъщение, както е направил самият Джъд. Но е бил сигурен, Хамилтън, че може спокойно да те използва, за да привлече вниманието на Бакстър, и точно това е искал.

— Дори и ако Бакстър е заплаха за собствените му планове? — попита Розалинд.

— Морган Джъд е възнамерявал да убие Бакстър, след като му покаже колко по-умен е от него — продължи Шарлот. — Джъд беше най-големият враг на самия себе си. Неговата арогантна и жестока природа е създала в душата му дяволска смес, която е била много по-опасна от всяка киселина.

Розалинд се замисли.

— Значи, по един или друг начин, Бакстър е щял да бъде замесен в тази работа, дори и да не го бях молила да разследва смъртта на Друзила.

— Точно така — отвърна Шарлот — А аз нямах друг избор и също се замесих в тази работа, тъй като мисис Хескет ми беше клиентка. Трябваше да разбера дали смъртта ѝ е причинена от някой от ухажорите, които разследвах. — Тя се обърна към Бакстър и се усмихна. — Единственото нещо в тази история, на което не мога да

дам дори далечна прилика със съвпадение, се случи в самото начало, когато изведнъж останах без доверен човек.

— А Бакстър изведнъж се оказа кандидат за тази служба — заключи Розалинд.

Бакстър захвърли бърсалката встрани.

— Дори и Шарлот да не изпитваше нужда от доверен човек, щях да се свържа с нея по един или друг начин. Единствената следа от смъртта на мисис Хескет водеше към нея.

Хамилтън смръщи вежди и добави с гробовен глас:

— Съдба или логическа последователност на събития. Кой може да каже със сигурност?

— Аз мога да кажа, и то със сигурност — отвърна Бакстър, като повиши тон. — А аз казвам, че в тази работа няма нито едно събитие, което да не следва логическия си ход. А сега край на този разговор. Искам всички вие да напуснете лабораторията ми, и то веднага. Тръгвайте.

— Чухте го, нали? — обади се весело Хамилтън. — Вече не сме желани тук. Да си вървим.

Бакстър изпита моментно облекчение. Наблюдаваше доволен как всички се изнизват през вратата. Тогава осъзна, че и Шарлот се готвеше да си тръгва.

— Проклятие, не и ти, Шарлот. Искам да поговоря с теб.

Шарлот спря и му хвърли въпросителен поглед. Хамилтън поклати глава с ням укор, докато подканяше всички да си тръгват.

— В някой от близките дни, Бакстър, наистина трябва да си поговорим за липсата ти на галантни маниери.

Бакстър почувства с неудоволствие и смущение как се изчервява.

— Като излизаш, съобщи на Ламбърт да бъде така любезен да донесе в лабораторията поднос с чай — нареди рязко той.

— Трябва, разбира се, да проведем и още един разговор за проблема ти с персонала — добави Хамилтън, като хвърли на Бакстър поглед през рамо.

Бакстър изчака, докато чу входната врата да се затваря, след което насочи вниманието си към Шарлот. Тя му се усмихна загадъчно.

— Какво искаше да ми кажеш, Бакстър?

Той се прокашля смутено, след това свали очилата си и започна да трие стъклата им с носната си кърпа. Така му беше по-лесно. По

този начин не можеше да вижда ясно лицето ѝ. Може би, без да усеща върху себе си погледа на изумрудените ѝ очи, ще успее ясно да изрази аргументите си. Бакстър се обърна и започна неспокойно да крачи напред-назад.

— Сигурно си спомняш, че преди две нощи двамата с теб се намирахме в къщата на Морган Дъжд.

— Едва ли някога ще забравя въпросната нощ.

— Да, добре, но може би не си спомняш какво точно каза тогава.

— Сигурна съм, че съм казала много неща. И двамата разговаряхме много. Ако си спомняш, едва се измъкнахме.

Бакстър продължи трескаво да търка очилата си.

— Имам предвид една-единствена реплика.

— Разбирам. И коя я тя?

— Шарлот, ти спомена, че едно от многото неща, за които ми се възхищаваш, е моят стил.

За миг настъпи тишина.

— Да — отвърна тя. — Вроденият стил на мъжете от рода Сейнт Айвс. Впечатляващо.

Бакстър спря рязко пред прозореца и си сложи очилата.

— Питам се дали има и още нещо, на което да се възхищаваш...

— Бакстър млъкна изведнъж, когато погледът му попадна на трите саксии на прозореца. — Боже Господи, Шарлот! Сладките семена!

— Какво за тях?

— Поникнали са! — Обхвана го радостна възбуда. Бакстър сграбчи една от малките саксии и се обърна към Шарлот, за да ѝ покаже нежните зелени листенца. — Погледни. Всичките са поникнали.

— Чудесно. — Тя му се усмихна топло, а очите ѝ блестяха с весел пламък. — Моите поздравления.

Той се почувства наистина замаян.

— Проклятие! Може би наистина има такива неща като поличба и съдба. Шарлот, може би наистина трябва да ти го кажа направо. Влюбен съм в теб.

— О, Бакстър!

— Трябва да знам дали има някаква възможност да ми отвърнеш със същото.

Усмивката ѝ стана ослепителна. Изумрудените ѝ очи отразяваха всички тайни на Философския камък.

— Мисля, че се влюбих в теб още в деня, когато се срещнахме за пръв път.

Бакстър впи недоумяващ поглед в нея, страхувайки се, че не е разбрал добре.

— Сигурна ли си?

— Много се страхувах, че ти не ме обичаш, Бакстър.

Той остави саксията на прозореца, приближи се до Шарлот и я взе в прегръдките си.

— Аз пък си мислех, че това е очевидно.

— Ти каза, че връзката ни ти създава големи неудобства — напомни му тя.

— Така е. — Бакстър се намръщи. — Големи неудобства. Шарлот, знам, че не изпитваш голямо желание да се омъжиш. Ако искаш да продължаваме така, както досега, ще се съобразя с желанието ти. Но много бих искал да се обвържем законно. Искам всяка сутрин да виждам лицето ти, когато се будиш до мен. Искам всяка сутрин да споделяш закуската ми. Искам да те държа в прегръдките си, когато заспивам.

— Да. — Шарлот вдигна ръка и прокара пръсти през косите му.

— Искам да мога да ти показвам резултатите от моите експерименти — продължи той. — Искам да прекарвам дълги, тихи вечери с теб. Искам да обсъждам с теб разследванията ти. Мисля, че вече доказах, че съм човек, който заслужава доверие.

— Така е.

— И разбирам много добре, че не съм най-романтичният мъж на света.

— Грещиш, Бакстър. Ти си най-романтичният мъж, когото някога съм срещала.

Той я погледна смаян.

— Такъв ли съм?

— Съвсем определено. — Шарлот се усмихна, повдигна се на пръсти и докосна устните му със своите. — Ако ме молиш да стана твоя жена, то отговорът ми е да.

ЕПИЛОГ

Полунощ

Лондон, месец по-късно

Това беше нейната сватбена нощ.

Колко странно. Шарлот никога не бе мислила, че ще има такава. Младата жена облегна лакти на перваза на прозореца, подпря брадичка на дланите си и впи поглед в тъмнината. Отминалият ден бе изпълнен с трескаво оживление — това бе денят на сватбата ѝ с Бакстър и последвалото го преместване в дома му. Като се има предвид и вълнението, предшестващо тези събития, тя трябваше да се чувства изтощена, но въпреки това бе по-жизнена от всякога.

Шарлот се обърна, когато чу да се отваря свързващата врата. При вида на Бакстър отново я обзе познатото вълнение. Той носеше обикновена черна пижама. Златните рамки на очилата му блестяха на светлината на свещите. А очите му, очите му отразяваха цялата му любов и неприкрито желание. Като обходи с доволен поглед стаята, той се насочи към нея.

— Топла стая, удобно легло и всичко, което ти е необходимо. Мисля, че вече ти споменах, че за човек като мен бракът е значително по-удобен от всяка любовна връзка — каза той.

— Трябва да призная, че що се отнася до удобството, си напълно прав. — Шарлот се усмихна и обви ръце около врата му. — Въпреки това вярвам, че в последствие няма да разбере, че си се оженил само за да се възползваш от услугите на мисис Уити в домакинството.

Бакстър се усмихна и я притисна до себе си.

— Признавам, че винаги съм изпитвал недостиг на добър персонал, но никога не бих стигнал дотам, че да се ожения само за да се сдобия с икономка, не дори и заради такава чудесна жена като мисис Уити.

— Много се радвам да чуя това.

Притисната към силното му мускулесто тяло, Шарлот почувства дълбок копнеж. Склони глава на рамото му и се отдаде на чувството на

щастие, което я изпълни цялата.

Бе търсила точно този мъж, помисли си тя. Той беше нейната духовна половинка. Още от самото начало бе почувствала силна и неделима връзка с него. Дали това беше съдба? Никога нямаше да разбере? Но и нямаше особено значение. Нали двамата с Бакстър се бяха намерили.

— Знаеш ли, Шарлот — прошепна Бакстър и я целуна леко. — Започвам да вярвам, че химията все пак не може да обясни всичко в този свят.

— Може би някои тайни не могат да бъдат разкрити чрез силата на науката.

— Това може наистина да е така. — Бакстър с лекота я повдигна и я отнесе към леглото.

— От самото начало разбрах, че ти си човек на силни страсти и опасни наклонности, сър.

Бакстър я положи нежно на леката завивка и се надвеси над нея, сложил ръце от двете ѝ страни. Очите му бяха придобили цвета на разтопено злато.

— Какво странно съвпадение — отвърна той много тихо. — Аз самият си мислех същото за теб. Дама, която притежава силни страсти и опасни наклонности, казвах си. Изобщо не е от жените, които харесвам.

Шарлот вдигна ръце и го привлече към себе си.

— Очевидно ние сме предопределени един за друг.

— Очевидно — отвърна той и я взе в прегръдките си.

В целувката му гореше буйният огън, който създаваше алхимията на любовта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.